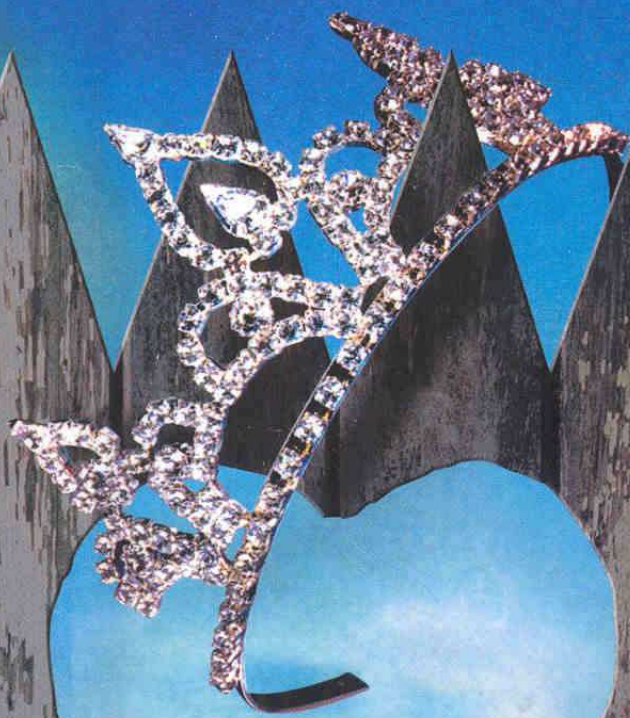

MEG CABOTOVÁ

Zamilovaná
PRINCEZNA

Meg Cabotová

Zamilovaná

PRINCEZNA

KNÍŽNÍ KLUB

Princess in Love

Copyright © 2002 by Meggin Cabot

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2003

Translation © Eva Lapáčková, 2003

ISBN 80-242-0970-5

Benjaminovi, s láskou

Poděkování

Mnohokrát děkuji Beth Aderové, Jennifer Brownové, Barbaře Cabotové, Sarah Daviesové, Lauře Langlieové, Abby McAdenové a Davidu Waltonovi.

„Sára si například představuje, že je princezna,“ řekla Jessie. „Hraje si na to pořád – dokonce i ve škole. Chtěla by, aby i Emengarde byla princezna, ale Emengarde říká, že je na to moc tlustá.“

„Taky že je moc tlustá,“ odpověděla Lavinia. „A Sára je zase moc hubená.“

„Sára tvrdí, že to nemá nic společného s tím, jak vypadáš nebo kolik toho máš. Záleží jenom na tom, jak myslíš a co děláš,“ vysvětlovala Jessie.

MALÁ PRINCEZNA
Frances Hodgson Burnettová

Hodina angličtiny

Domácí úkol na 8. prosince: Střední škola Alberta Einsteina se pyšní rozmanitým složením studentské populace. Je zde zastoupeno přes sto sedmdesát rozdílných národů, náboženských vyznání a etnických skupin. Na přiloženém listu papíru zaznamenejte způsob, kterým vaše rodina slaví jeden z nejtypičtějších amerických svátků, Den díkůvzdání. Zachovávejte předepsané okraje.

MŮJ DEN DÍKŮVZDÁNÍ

Mia Thermopolisová

6.45 ráno – Probouzím se hlukem, který máma nadělá při ranním zvracení. Je teď ve třetím měsíci těhotenství. Podle jejího gynekologa by v příštích třech měsících mělo zvracení docela ustát. Nemůžu se už dočkat. Odškrťávám si dny ve svém fotokalendáři skupiny ‘N Sync. (Ne že bych byla zrovna fanynkou ‘N Sync. Rozhodně ne tak moc, abych si kupovala jejich kalendář. Moje nejlepší kamarádka Lilly mi ho dala z legrace. Jeden z těch kluků ale vypadá docela hezky.)

7.45 ráno – Pan Gianini, můj nový nevlastní táta, klepe na dveře mého pokoje. Teď mu ovšem mám říkat Franku. Na což si nikdy nemůžu vzpomenout, protože ve škole, kde ho mám na matiku, mu mám říkat pane Gianini. Takže mu radši neříkám nijak (když s ním mluvím).

Pan Gianini říká, že je čas vstávat. Budeme slavit Díkůvzdání u jeho rodičů na Long Islandu. Musíme prý vyjet hned, abychom se vyhnuli zácpě.

8.45 ráno – Takhle brzy po ránu na Den díkůvzdání žádná dopravní zácpa není. Dorážíme k domu rodičů pana Gianiniho o tři hodiny dříve.

Paní Gianiniová (tedy máma pana Gianiniho, ne moje máma – máma se pořád jmenuje Thermopolisová, protože je pod tím jménem celkem známá jako malířka a taky proto, že nevěří na patriarchální kult) má ještě na hlavě natáčky. Vypadá překvapeně.

Kromě našeho časného příjezdu to možná souvisí s tím, že hned jak moje máma vstoupila do domu, chytla se za pusku a rozběhla se na záchod, protože se jí udělalo z vůně pečeného krocana špatně. Doufám, že je to znamení, že můj budoucí bratříček nebo sestřička je vegetarián, protože nikdy dřív se mámě z vůně pečeného masa špatně nedělalo. Spiš naopak.

Už cestou v autě mi máma vysvětlila, že rodiče pana Gianiniho jsou velice staromódní a jsou rádi, když mohou na Den díkůvzdání strávit oběd zcela konvenčním způsobem. Podle ní by příliš neocenili mou tradiční každoroční přednášku o tom, že Otcové poutníci se dopustili masové genocidy, když dali svým indiánským přátelům přikrývky nakažené neštovicemi, a že je trestuhodné, když naše země rok co rok slaví výročí zničení celé jedné kultury.

Namísto toho, tvrdí máma, bych se při konverzaci měla držet neutrálních témat, jako je počasí.

Zeptala jsem se jí, jestli by bylo přijatelné, kdybych namísto toho mluvila o Islandu a neuvěřitelné návštěvnosti opery v Reykjavíku (přes 98 procent populace Islandu tu vidělo *Tosku* alespoň jednou).

Máma si akorát povzdechla a řekla: „Když to jinak nejde,“ což má asi znamenat, že už ji přestává bavit, když vyprávím o Islandu.

To je mi sice líto, ale mě stejně Island fascinuje a nebudu mít chvíli klidu, dokud se nepodívám do jejich ledového hotelu.

9.45 až 11.45 – Ve společnosti pana Gianiniho staršího sleduji v televizi slavnostní přehlídku v místnosti, které říká hala.

Jenže na Manhattanu žádné haly nejsou.

Jenom předsíně.

Připomněla jsem si mámino varování a rozhodla se neopakovat další ze svých tradičních proslavů na Den díkůvzdání o tom, jak nechutnou ukázkou šílenství amerického kapitalismu tahle přehlídka je.

V jednu chvíli jsem si během přenosu všimla Lilly, jak stojí v davu na rohu Broadwaye a Sedmatřicáté s videokamerou přitisknutou k rozpláclému obličejí (který jí dodává tak trochu

buldočí výraz), nežli mi zmizela za vozem, ze kterého mávala Miss Amerika a William Shatner ze Star Treku. Takže aspoň vím, že Lilly tu přehlídku roznese na kopytech v dalším dílu svého televizního pořadu *Bez příkras* (každý pátek v devět večer na manhattanském kanálu číslo 67).

12.00 – Přijíždí sestra pana Gianiniho mladšího s manželem, dvěma dětmi a dýňovým koláčem. Děti jsou dvojčata, stejně stará jako já, kluk jménem Nathan a jeho sestra Claire. Na první pohled je mi jasné, že si s Claire do oka nepadneme, protože hned při představování mě sjede takovým tím pohledem, co znám od roztleskávaček ze školy, a nafoukaným hlasem poznamená: „Tak *tohle* má být ta princezna?“

A přestože si moc dobře uvědomuji, že měřím sto pětasedmdesát centimetrů, nemám prsa, vlasy mi odstávají na všechny strany, boty mám velikosti dětských lyží a vůbec jsem ta největší příšera z celého prvního ročníku na škole Alberta Einsteina, nemám ráda, když mi to připomíná někdo, kdo se ani nenamáhá zjistit, že za tím zevnějškem mutanta se skrývá lidská bytost, která se tak jako všichni ostatní na tomto světě snaží jenom získat trochu sebeúcty.

Ne že by mi za mák záleželo na tom, co si o mně myslí neterř pana Gianiniho. Navíc má na sobě Claire minisukni z koňské kůže. Určitě moc dobře ví, že kvůli té její sukni musel zemřít kuň, ale je jito podle všeho docela fuk.

Ted' vyndala Claire mobil a vyšla na verandu, protože je tam nejlepší signál. (I když je venku pod nulou, jí to – jak se zdá – nevadí. Asi ji hřeje ta kožená sukň.) Pořád na mě kouká prosklenými dveřmi a hihňá se do telefonu.

Nathan, který má na sobě vytahané džíny, v ruce pager a je ověšený asi tak tunou zlatých řetězů, se právě zeptal dědečka, jestli může přepnout na jiný program. Takže namísto tradičního svátečního televizního programu, jako je fotbal nebo maratón televizních filmů, jsme teď nuceni sledovat MTV2. Nathan všechny písničky zná a zpívá nahlas s televizí. Ve většině z nich jsou sprostá slova nahrazena pípáním, ale Nathan je stejně zpívá.

1.00 odpoledne – Podává se oběd. Začínáme jíst.

1.15 odpoledne – Dojídáme.

1.20 odpoledne – Pomáhám paní Gianiniové sklídit ze stolu. Říká, ať neblázním a jdu si radši „pěkně popovídat“ s Claire.

Děsí mě, jak jsou někdy staří lidé mimo.

Namísto abych si šla pěkně popovídat s Claire, raději zůstávám a vyprávím paní Gianiniové, jak je to fajn, když u nás její syn bydlí. Pan G. vážně dost pomáhá s domácností, a dokonce na sebe vzal mytí záchoda, což jsem dřív musela dělat já. A to ani nemluví o šestařicetipalcové televizi, pinballu a stolu na stolní kopanou, které s sebou přivezl, když se k nám nastěhoval.

Je vidět, jakou to dělá paní Gianiniové radost. Staří lidé rádi poslouchají, když chválíte jejich děti, dokonce i když je těm dětem, tak jako panu Gianinimu, třicet devět a půl.

3.00 – Musíme vyrazit na cestu domů, jestli se chceme vyhnout dopravní zácpě. Loučím se. Claire mi na pozdrav ani neodpoví, ale Nathan ano. Radí mi, že mám „bejt v pohodě“. Paní Gianiniová nám s sebou dává pořádný kus krocana, co zbyl od oběda. Děkuji jí, i když jako vegetarián krocana nejím.

6.30 – Po třech a půl hodinách strávených v krokem jedoucí koloně na longislandské dálnici konečně dorážíme domů. Takže zácpě jsme se nevyhnuli.

Sotva se stíhám převléci do pastelově modrých pouzdrových šatů od Armaniho, které sahají až na zem, a barevně sladěných střevíčků bez podpatku, než se objeví Lars, můj bodyguard, aby mě odvezl na další oslavu Díkůvzdání.

7.30 večer – Přijíždíme do hotelu Plaza. Vychází nám vstříc vrátný, který mě vzápětí ohlašuje davu shromážděnému v Palmovém sále:

„Její Jasnost princezna Amélie Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo.“

Nepřichází přece v úvahu, aby řekl jednoduše Mia.

Můj táta, kníže genovský, a jeho matka, kněžna vdova, pronajali na večer Palmový sál, aby na oslavu Dne díkůvzdání uspořádali banket pro všechny přátele. Přes moje zuřivé námitky táta s Grandmère odmítli opustit New York, dokud mě nenaučí všemu, co princezna potřebuje znát – nebo dokud nebudu formálně představena lidu Genovie, k čemuž má dojít den před

Vánocemi. Ještě se ukáže, co z toho se stane dřív. Ujistila jsem je, že nemám v úmyslu začít hned po příjezdu do paláce házet olivami po dvorních dámách a škrabat se v podpaží. Chci říct, je mi už čtrnáct, mám přece propána ponětí o základech slušného chování.

Jenže alespoň Grandmère si to podle všeho nemyslí, a proto mě ještě stále každý den moří hodinami princeznováním. Lilly napsala stížnost OSN, protože si myslí, že jde o porušování lidských práv. Říká, že je určitě nezákonné nutit nezletilou osobu, aby trávila celé hodiny tím, že se učí, jak naklánět talíř s polévkou směrem od sebe – „Vždy, Amélie, vždy pouze a jedině *od sebe!*“ – když se snaží vyškrábat poslední lžici humrové polévky. Spojené národy se mě však zatím ještě nezastaly.

Grandmère také přišla s tím nápadem, že uspořádá „tradiční“ večeri na Den díkůvzdání, kde se budou podávat mušle na víně, holoubata nadívaná husími játry, humr a kaviár z Íránu, který dřív nebyl k dostání kvůli embargu. Pozvala dvě stovky svých nejlepších přátel a k tomu japonského císaře s manželkou, protože jsou stejně ve městě na světovém obchodním summitu.

Proto také musím mít boty bez podpatku. Grandmère tvrdí, že je nezdvořilé být vyšší než císař.

8.00 až 11.00 večer – Zdvořile při jídle konverzuji s císařovnou. Tak jako já byla normálním člověkem, nežli si vzala císaře a stala se tak členkou vládnoucí rodiny. Já jsem se pochopitelně jako členka vládnoucí rodiny narodila. Akorát jsem o tom do letošního září neměla ani ponětí. Nikdo se nenamáhal mi to říct, dokud táta nezjistil, že kvůli chemoterapii, kterou prošel při léčbě rakoviny varlat, nemůže mít další děti. Pak musel přiznat, že je kníže a tak, i když jsem nemanželská, protože se máma s tátou nikdy nevzali, jsem stejně jedinou nástupnicí genovského trůnu.

A přestože je Genovie opravdu malá země (50 000 obyvatel) vmáčknutá mezi hory, pobřeží Středozemního moře, Francii a Itálii, všichni si myslí, že je nutné nadělat spoustu povyku, když jste náhodou tamní princezna.

Což se ale podle všeho netýká výše mého kapesného, protože nikoho ani nenapadlo mi ho zvýšit z těch deseti dolarů týdně, co

jsem dostávala vždycky. Zato se to týká takových věcí, jako že se mnou všude musí chodit bodyguard pro případ, že by si nějaký terorista v kožených kalhotách a s vlasy do culíku usmyslel, že mě unese.

Císařovna moc dobře ví, jaké to je – totiž, jaká je to otrava, když jste normální člověk a ze dne na den se vaše fotka objeví na obálkách časopisů. Dokonce mi i poradila – řekla mi, že si mám vždycky dávat pozor, abych měla dobře utažené kimono, nežli zvednu ruku, abych pokynula davům.

Poděkovala jsem jí, i když ve skutečnosti kimono ani nemám.

11.30 večer – Jsem po tom ranním vstávání tak unavená, že jsem císařovně dvakrát zívla do obličeje. Snažila jsem se to zívnutí potlačit tak, jak mě to učila Grandmère, totiž tím, že jsem zatnula zuby a držela pusu ze všech sil zavřenou. Ale vždycky mi z toho začnou slzet oči a celý obličej se mi zkroutí, jako bych právě prolétala černou dírou. Grandmère se na mě přísně zadívala přes broskvový salát s ořechy, ale nebylo to nic platné. Ani ten nejurputnější pohled, jaký dokáže vyloudit, by mě teď zrovna neprobudil.

Konečně si toho všiml i táta a udělil mi milost, přestože jsem ještě nedojedla moučník. Lars mě odváží zpátky domů. Na Grandmère je vidět, jak se zlobí, protože jsem nepočkala, až se budou podávat sýry. Ale kdybych neodjela, skončila bych nejspíš s obličejem v rokfóru. Víím, že se mi nakonec Grandmère pomstí. Nejspíš mě donutí k něčemu zvlášť ohavnému, jako například naučit se z paměti jména všech členů švédské královské rodiny.

Grandmère vždycky prosadí svou.

12.00 – Po dlouhém a vyčerpávajícím dni stráveném děkováním zakladatelům našeho národa (těm pokryteckým vrahům, kterým se říká Otcové poutníci) jdu konečně spát. A tím pro Miu Thermopolisovou končí Den díkůvzdání.

Sobota, 6. prosince

Je po mně.

Je úplně, dočista a totálně PO MNĚ.

Vím, že to říkám pořád, ale tentokrát to myslím vážně.

A proč? Proč tentokrát? Kupodivu ne proto, že:

Před třemi měsíci mi bylo oznámeno, že jsem dědička trůnu jednoho malého evropského státu nebo že koncem tohoto měsíce budu muset do onoho malého evropského státu odjet, abych byla formálně představena národu, kterému budu jednou vládnout, a že se jím docela určitě nebudu zamlouvat, protože moje nejoblíbenější boty jsou martensky a v televizi se nejraději ze všeho dívám na *Pobřežní hlídku*, a vůbec nejsem ani trochu taková, jaká by princezna měla být.

Ani proto, že:

Moje máma, která čeká zhruba za sedm měsíců dítě s mým učitelem matiky, s výše zmíněným učitelem nedávno utekla do Mexika.

Dokonce ani proto, že:

Všichni učitelé ve škole se rozhodli zavalit nás domácími úkoly, a když skončí vyučování, mučí mě Grandmère nekonečným nacvičováním všech těch věcí, co se jako princezna musím do Vánoc naučit, takže mi nezbývá dost času ani na tenhle deník, natož na cokoliv jiného.

Ne, ne. Nic z toho není ten skutečný důvod. Proč je tedy po mně?

Protože mám kluka.

Ve čtrnácti letech už byl nejspíš nejvyšší čas. Chci říct, všechny moje kamarádky s někým chodí. Všechny, dokonce i Lilly, která pokládá muže za zdroj všech, nebo téměř všech, problémů moderní společnosti.

Ano, jistě, Lilly chodí s Borisem Pelkowským, který sice možná patří v patnácti letech mezi největší houslové virtuosy v téhle zemi, ale nosí svetr zastrčený do kalhot a skoro vždycky mu na rovnátkách zbydou kousky jídla. Rozhodně ne ideální typ kluka, tedy podle mě, ale Lilly se líbí a na ničem jiném nezáleží.

Tedy aspoň myslím.

Musím přiznat, že když začala Lilly, ta nejvybíravější osoba na téhle planetě (a já to musím vědět, protože s ní kamarádím už od mateřské školky), chodit s klukem a já jsem pořád nikoho neměla, skoro jsem si myslela, že je se mnou něco v nepořádku. Chci říct, ještě něco jiného než to, že jsem přerostlá a podle Lillyných rodičů, kteří jsou psychiatři, nedokážu dát průchod svému vnitřnímu vzteku.

A potom, zničehonic, jsem jednoho dne začala. Tedy s někým chodit.

No dobře, možná ne tak úplně zničehonic. Kenny mi začal posílat ty anonymní milostné dopisy. Nevěděla jsem, že jsou od něj. Tak trochu jsem si myslela (dobrá, doufala jsem), že jsou od někoho jiného. Ale nakonec se ukázalo, že je posílal Kenny. A to už jsem se do toho tak zamotala, že jsem se z toho nemohla vyvléci. Takže, *voilà*. Mám kluka.

A je po problému, že ano?

Ne. Ani náhodou.

Ne že bych neměla Kennyho ráda. Mám ho ráda. Vážně. Máme toho spoustu společného. Tak třeba oba uznáváme důležitost *všech* živočišných druhů, nejenom člověka, a odmítáme při biologii pitvat žáby a prasečí embrya. Namísto toho musíme psát pololetní práce o životních cyklech ponrav a moučných červů.

Taky máme oba rádi science fiction. Kenny má v tomhle ohledu mnohem větší znalosti než já, ale zapůsobilo na něj, že znám Roberta Heinleina a Isaaca Asimova, kteří oba patřili k povinné četbě (i když Kenny se na to nepamatuje).

Neřekla jsem mu, že považuji většinu science fiction za hroznou nudu, protože je tam tak málo ženských postav.

V japonských animovaných filmech, které se Kennymu taky moc líbí a jejichž propagaci se rozhodl zasvětit život (když zrovna nebude vynalézat lék na rakovinu), vystupuje spousta ženských postav. Neuniklo mi, že většina z nich si podle všeho někde zapomněla podprsenku.

Navíc si myslím, že pilotce, která ve stíhačce pronásleduje armády zla, musí dost komplikovat život, když jí všude po kokpitu poletují dlouhé vlasy.

Ale jak už jsem řekla, o ničem z toho jsem se Kennymu nezmínila. A většinou spolu vycházíme skvěle. Užijeme si spolu spoustu legrace. A chodit s někým má i svoje výhody. Třeba si nemusím dělat starosti s tím, jestli mě někdo pozve na Zimní ples střední školy Alberta Einsteina (původní název, Vánoční ples, byl změněn, aby se studenti, kteří Vánoce neslaví, necítili diskriminováni).

A proč si nemusím dělat starosti s tím, jestli mě někdo pozve na největší školní ples za celý rok – s výjimkou maturitního plesu?

Protože půjdu s Kennym.

No dobrá, ještě mě sice nepozval, ale udělá to. Protože spolu chodíme.

Není to bezva? Někdy mě napadá, že jsem určitě ta nejšťastnější holka na celém světě. Fakt. No uvažte: možná nejsem hezká, ale nejsem ani obludně znetvořená. Žiji v New Yorku, což je to nejlepší město na světě. Jsem princezna. A mám kluka. Co víc bych si mohla přát?

Ach jo.

Z KOHO SI TO TADY UTAHUJU?????

Mám kluka? Fajn, tady máte ten fór:

NEMÁM HO ANI TROCHU RÁDA.

No dobrá, ne že bych ho neměla ráda. Ale chodit s ním – já prostě nevím. Kenny je fajn a vůbec, ale o to tady nejde. Je s ním určitě docela legrace a člověk se nenudí. A vypadá celkem dobře, když si potrpíte na vysoké hubené kluky.

Akorát že když si ho všimnu na chodbě, ani náhodou mi nezačne srdce tlouct jako o závod, jako se to stává dívkám v těch knížkách, co pořád čte moje kamarádka Tina Hakim Baba.

A když mě vezme Kenny za ruku třeba v kině, nepřipadám si vůbec tak rozechvělá jako všechny ty hrdinky v Tininých románech.

A když mě políbí? Rozzáří se všude okolo ty ohňostroje, co se o nich pořád mluví? Ani náhodou. Ani jediná jiskřička. Nic. Nada.

Je to zvláštní, protože když jsem s nikým nechodila, pořád jsem si lámala hlavu, jak to zařídit, aby mě někdo pozval na rande, a kdyby na to došlo, jak ho přimět, aby mě políbil.

Ale teď, když mám konečně kluka, většinou koumám nad tím, jak to udělat, aby mě pokud možno nelíbal.

Jeden ze způsobů, které fungují celkem spolehlivě, je otočit hlavu. Když se ke mně začne naklánět, aby mi dal pusku, na poslední chvíli otočím hlavu na stranu, takže mě políbí nejvýš na tvář nebo do vlasů.

Nejspíš nejhorší ze všeho je, když se mi Kenny zhluboka zadívá do očí – což dělá často – a zeptá se mě, na co myslím. Protože skoro vždycky myslím na jednu určitou osobu.

A ta osoba není Kenny. Ani trochu ne. Je to Lillyin starší bratr Michael Moscovitz, do kterého jsem zamilovaná už od – ani nevím odkdy. CELY ŽIVOT.

Ale to ještě není všechno. Je to ještě mnohem horší.

Protože, jak se zdá, všichni si zvykli brát mě a Kennyho jako hotovou věc. Chápete? Teď jsme Kenny a Mia. Místo abych šla někam v sobotu večer s Lilly, jde Lilly a Boris a Kenny a Mia. Někdy s námi jde také Tina Hakim Baba a její přítel Dave Farouq El-Abar a moje další kamarádka Shameeka Taylorová a její přítel Daryl Gardner, takže je z toho pak Lilly a Boris, Kenny a Mia, Tina a Dave a Shameeka a Daryl.

Takže kdybych se s Kennym rozešla, s kým bych pak trávila sobotní večery? No vážně. Lilly a Boris a Tina a Dave a Shameeka a Daryl by přece nemohli jít někam jenom se samotnou Miou. Byla bych tam jako sedmé kolo u vozu.

A to ani nemluvím o tom, že kdybych se s Kennym rozešla, neměl by mě kdo vzít na Zimní ples. Tedy, jestli se Kenny vůbec rozhoupe k tomu, aby mě pozval.

Páni, musím už běžet. Lilly a Boris a Tina a Dave a Kenny a Mia jdou dneska bruslit do Rockefellerova centra.

Jenom vás varuji, dávejte si pozor na to, co si přejete. Mohlo by se to splnit.

Sobota, 6. prosince, 11 hodin večer

Myslela jsem si, že je po mně, protože chodím s klukem, se kterým vlastně chodit nechci a se kterým se budu muset rozejít, aniž bych ranila jeho city, což je nejspíš totálně nemožné.

No fajn. Neměla jsem ani ponětí, jak moc je ve skutečnosti po mně.

Aspoň ne do dnešního večera.

Dneska večer se k Lilly a Borisovi a Tině a Daveovi a Mie a Kennymu přidal další pár, Michael a Judith.

Přesně tak. Lillyin bratr Michael se ukázal na zimním stadionu a byl tam s předsedkyní počítačového kroužku – jehož je pokladníkem – Judith Gershnerovou.

Judith Gershnerová je stejně jako Michael v posledním ročníku na Střední škole Alberta Einsteina.

Judith Gershnerová, stejně jako Michael, patří k nejlepším studentům.

Judith Gershnerová se nejspíš, stejně jako Michael, dostane na kteroukoliv univerzitu, protože je, stejně jako Michael, geniální.

Vlastně, Judith Gershnerová, stejně jako Michael, získala loni školní cenu za biologii, protože v rámci svého ročníkového projektu naklonovala mušku octomilku.

Naklonovala octomilku. Doma. Ve svém pokoji.

Judith Gershnerová dokáže doma nakloňovat mouchu. A já? Neumím ani násobit zlomky.

No jo. Páni, já vážně nevím. Kdybyste byli Michael Moscovitz – totiž, vynikající student, kterého přijali přednostně na Columbii – s kým byste radši chodili? S holkou, která dokáže u sebe v pokoji klonovat octomilky, nebo s holkou, která jen tak tak prolezla z matiky i přesto, že je její máma vdaná za jejího matikáře?

Ne že by přicházelo v úvahu, že by mě někdy Michael pozval na rande. Tedy přiznám se, párkrát mě napadlo, že to chce udělat. Ale to bylo opravdu jenom přání otcem myšlenky. Chci říct, proč by kluk jako Michael, který má samé jedničky a nejspíš udělá skvělou kariéru, v kterémkoli oboru bude chtít, zval na rande holku, jako jsem já, kterou před propadnutím z matiky zachránilo jenom

doučování s panem Gianinim a – co je k popukání – taky s Michaelem?

Zato Michael a Judith Gershnerová se k sobě dokonale hodí, Judith se mu dokonce trochu podobá. Totiž, oba mají kudrnaté tmavé vlasy a světlou pleť od toho, jak pořád sedí zavření u počítače a hledají na internetu informace o genetice.

Takže proč jsem se zničehonic cítila naprosto pod psa, když jsme se přezouvali do bruslí a já najednou uviděla přicházet Michaela s Judith?

Chci říct, nemám ani trochu právo žárlit proto, že Michael Moscovitz vzal Judith Gershnerovou bruslit. Ani dost málo.

Jenže když jsem je spolu uviděla, málem mě to položilo. Totiž, Michael skoro nikdy nevychází ze svého pokoje, protože sedí pořád u počítače a pracuje na svém webovém časopisu *Crackhead*. Nikdy bych nečekala, že ho potkám na bruslařském stadionu v Rockefellerově centru uprostřed předvánoční davové hysterie. Michael se většinou vyhýbá místům, která označuje za pasti na turisty, což je podle něj skoro kdekoliv na sever od Bleecker Street.

Jenže tam byl a s ním Judith Gershnerová v kombinéze, kožených botách a lyžařském kabátku a zaujatě se o něčem bavili, nejspíš o něčem opravdu chytrém, jako o DNA nebo o něčem podobném.

Šťouchla jsem loktem do Lilly, která si zrovna zavazovala brusli, a snažila jsem se, aby mi nebylo poznat z hlasu, jak se cítím. „Podívej, támhle je tvůj brácha,“ povídám.

A Lilly to ani trochu nepřekvapilo! Jenom zvedla hlavu, podívala se na něj a pokrčila rameny: „No jo, říkal, že možná přijde.“

Že přijde s *holkou*? O tom se *taky* zmínil? A nemohlo tě napadnout, Lilly, že bys mi to měla říct dřív, abych se na to mohla trochu líp duševně připravit?

Akorát že Lilly neví, co k jejímu bratrovi cítím, takže nejspíš neměla ponětí, že by mi to měla předem šetrně sdělit.

A takhle bravurně jsem celou situaci zvládla. FAKT se mi to vymklo z rukou:

(Michael a Judith hledají místo, kde by si mohli about brusle.)

Já: (otáčím se k Lilly jakoby nic) Nevěděla jsem, že tvůj brácha chodí s Judith Gershnerovou.

Lilly: (kdovíproč znechuceně) Prosím tě. Nechodí spolu. Jenom u nás zrovna byla a pracovali s Michaellem na nějakém pitomém projektu pro počítačový kroužek. Zaslechli, že se chystáme jít bruslit, a Judith chtěla jít taky.

Já: To podle mě znamená, že spolu chodí.

Lilly: Když myslíš. Borisi, musíš na mě pořád tak *funět*?

Já: (k Michaelovi a Judith, kteří mezitím došli až k nám) Nazdar, vy dva. Nevěděla jsem, že umíš bruslit, Michaelle.

Michael: (s pokrčením ramen) Kdysi jsem hrával hokej.

Lilly: (pohrdlivě) Jo, jako mrně. Předtím, než dospěl k závěru, že týmové sporty jsou ztráta času, protože úspěch mužstva je diktován výkonem všech hráčů jako celku, a ne odhodláním jednotlivce jako v tenise nebo golfu.

Michael: Nemůžeš být aspoň chvíli zticha, Lilly?

Judith: Já hrozně ráda bruslím! I když mi to moc nejde.

A to je teda fakt. Judith bruslí tak mizerně, že se musela oběma rukama držet Michaela, který bruslil pozpátku před ní, aby se nerozplácla jak dlouhá tak široká. Ani nevím, co mě překvapilo víc, jestli to, že Michael dokáže bruslit pozpátku, nebo to, že mu podle všeho nevadilo tahat Judith pořád dokola. Chci říct, možná neumím naklonovat v pokoji mouchu, ale aspoň se bez cizí pomoci udržím vzpřímeně na bruslích.

Kennymu se ale nejspíš Michaelův a Judithin způsob bruslení zalíbil mnohem víc než staromódní – normální – způsob, takže se mě snažil přesvědčit, abych mu dovolila tahat mě kolem dokola za ruce, jako Michael tahal Judith.

A i když jsem se bránila a říkala: „Ale no tak, Kenny, já umím bruslit,“ pořád tvrdil, že na tom nezáleží. Když mě otravoval asi půl hodiny, vzdala jsem to a dovolila mu, aby bruslil pozpátku a táhl mě za sebou za ruce.

Až na to, že Kenny neumí bruslit pozpátku. A já sice dovedu bruslit popředu, ale zas ne tak dobře, abych nenarazila do člověka, který se přede mnou nejdřív chvíli potácí a pak upadne.

Přesně to se taky stalo. Kenny upadl a já to nestihla ubrzdit a narazila jsem přímo do něj. Praštila jsem se bradou o koleno a kousla se do jazyka a za chvíli jsem měla plnou pusu krve, ale nechtěla jsem ji spolknout, tak jsem ji radši vyplivla. Akorát že jsem se trefila přesně Kennymu na džíny a na led okolo, což přilákalo pozornost všech turistů, co si předtím pokojně fotili své známé a příbuzné před ohromným vánočním stromem v Rockefellerově centru. Teď se všichni obrátili ke mně a začali fotit tu holku, která plive krev na led, a nejspíš to považovali za momentku z opravdového newyorského života.

Jenže to už si to přisvištěl na bruslích Lars – díky svému nordickému vychování, které předcházelo jeho vojenskému výcviku v poušti Gobi, bruslí fakt skvěle – prohlédl mi jazyk, půjčil mi kapesník a řekl mi, ať si ho pevně držím na ráně, a prohlásil: „To by pro dnešek stačilo.“

A bylo to. Teď mám ve špičce jazyka díru jako hrom a nemůžu ani pořádně mluvit, nemluvě o tom, že jsem byla veřejně ponížena před miliony turistů, co se přišli podívat na ten pitomý vánoční strom v Rockefellerově centru, a před všemi mými kamarády, a co je nejhorší, před Judith Gershnerovou, kterou, jak jsem se doslechla, také přijali přednostně na Columbii (bezva, na stejnou školu, na kterou jde na podzim Michael) do nuláku na medicínu a která mi poradila, abych radši jela do nemocnice, protože bych mohla potřebovat stehy. V *jazyku*. Taky říkala, že mám kliku, že jsem si neukousla celou špičku.

Kliku!

No jasně, povím vám, jakou úžasnou kliku já mám: takovou, že tady teď ležím v posteli a je tu se mnou jenom můj kocour, Tlust'och Louie, který mě má rád jenom proto, že ho krmím, zatímco kluk, do kterého jsem zamilovaná snad odjakživa, je někde ve městě s holkou, co dokáže klonovat mouchy a pozná, jestli zranění potřebuje stehy, nebo ne.

Ten prokousnutý jazyk má ale jednu výhodu: i kdyby se Kenny rozhodl přejít na francouzáky, nepůjde to, dokud se mi jazyk nezahojí. Což podle doktora Funga – kterého máma zavolala, jakmile jsme s Larsem dorazili domů – může trvat tři až deset dní.

Sláva!

DESET VĚCÍ, KVŮLI KTERÝM NESNÁŠÍM VÁNOCE V NEW YORKU:

1. Turisté, kteří se vás snaží na přechodu přejet svými teréňáky, protože jim pak připadá, že řídí jako agresivní Newyorčané. Ve skutečnosti řídí jako pitomci. Navíc máme ve městě i bez nich dost znečištěné ovzduší. Proč nemůžou používat hromadnou dopravu jako normální lidi?
2. Pitomý vánoční strom v Rockefellerově centru. Letos mě poprosili, abych ten strom slavnostně rozsvítila, protože jsem v tisku označovaná za „newyorskou princeznu“, ale odpověděla jsem jim, že kácení stromů přispívá k ničení ozónové vrstvy, takže tu nabídku stáhli a pozvali místo mě starostu.
3. Pitomé vánoční koledy, které pouštějí před každým krámem.
4. Pitomé bruslení s pitomými kluky, kteří si myslí, že dokážou bruslit pozadu, i když to není pravda.
5. Pitomá povinnost nakupovat vánoční dárky pro všechny známé.
6. Pololetní zkoušení.
7. Pitomé hnusné newyorské počasí. Ani vločka sněhu, jenom studené mrholení. Kam se poděly bílé Vánoce? Povím vám to: globální oteplování. A víte proč? Protože každý pitomec řídí teréňák a kácí stromy.
8. Pitomé oblbující vánoční pořady v televizi.
9. Pitomé oblbující vánoční reklamy v televizi.
10. Jmelí. Tu věc by měli zakázat. V rukou adolescentních chlapců se stává společensky akceptovanou výmluvou, jak vyžadovat polibek. Tomu já osobně říkám sexuální obtěžování.

Kromě toho se vždycky dostane do rukou těm špatným klukům.

Neděle, 7. prosince

Zrovna jsem se vrátila z večeře u Grandmère. Všechna moje snaha vykrotit se byla zbytečná – včetně námitky, že mám dřavý jazyk.

A tentokrát to bylo ještě horší než obvykle, protože Grandmère chtěla, abych s ní prošla itinerář své cesty do Genovie, který vypadal asi takhle:

Neděle, 21. prosince

15.00

Příjezd do Genovie.

15.30 – 17.00

Setkání s personálem paláce. Uvítání.

17.00 – 19.00

Prohlídka paláce.

19.00 – 20.00

Převléknutí k večeři.

20.00 – 23.00

Večeře s předními osobnostmi Genovie.

Pondělí, 22. prosince

8.00 – 9.30

Snídaně s veřejnými činiteli Genovie.

10.00 – 11.30

Návštěva genovských škol.

12.00 – 13.00

Setkání s dětmi z genovských škol.

13.30 – 15.00

Oběd se zástupci genovského sdružení učitelů.

15.30 – 16.30

Prohlídka genovského přístavu a křižníku *Princ Philippe*.

17.00 – 18.00

Prohlídka genovské všeobecné nemocnice.

18.00 – 19.00

Setkání s pacienty nemocnice.

19.00 – 20.00 Převléknutí k večeři.

20.00 – 23.00

Večeře s kněžnou vdovou, knížetem a genovskými vojenskými poradci.

Úterý, 23. prosince

8.00 – 9.00

Snídaně se zástupci genovského Sdružení pěstitelů oliv.

10.00 – 11.00

Slavnostní rozsvícení vánočního stromu na nádvoří genovského paláce.

11.30 – 13.00

Setkání se členy Genovské historické společnosti.

13.00 – 15.00

Oběd s genovskou Radou pro turistiku.

15.30 – 17.30

Prohlídka genovského Národního uměleckého muzea.

18.00 – 19.00

Návštěva genovského Pomníku válečným veteránům. Položení květin u hrobu Neznámého vojína.

19.30 – 20.30

Převléknutí k večeři.

20.30 – 23.30

Večeře s monackou knížecí rodinou.

A tak dále.

Všechno to vyvrcholí tátovým tradičním vánočním projevem v genovské televizi, při kterém mě představí obyvatelům země. Potom mám pronést řeč o tom, jak jsem pyšná, že jsem jeho dědičkou, a jak se ze všech sil vynasnažím nezklamat lid a vést ho tak dobře, jako ho vedl on při vstupu do jednadvacátého století.

Jestli mám trému? Já? Když mám vystoupit v televizi a slíbit padesáti tisícům lidí, že je a jejich zemi nezklamou?

Ani trochu.

Akorát kdykoliv na to pomyslím, chce se mi zvracet. Jinak je všechno v pohodě.

Fajn. Nikdy jsem si nemyslela, že ta cesta do Genovie bude jako výlet do Disneylandu, ale i tak. Mohli do programu zařadit aspoň *nějakou* zábavu. Nemusela by to ani být horská dráha nebo tak. Stačilo by koupání nebo projížďka na koni.

Ale na zábavu nejspíš není v Genovii čas.

A jako kdyby ten itinerář sám o sobě nestačil, musela jsem se ještě seznámit se svým bratrancem Sebastianem. Sebastiano Grimaldi je syn dcery sestry mého zesnulého dědečka. Což z něj prakticky dělá mého bratrance z bůhvíkolikátého kolene. Ale zas ne tak vzdáleného bratrance, protože nebýt mě, byl by následníkem genovského trůnu on.

No vážně. Kdyby můj táta umřel bezdětný, stal by se Sebastiano příštím knížetem Genovie.

Možná proto se táta pokaždé, když se na Sebastiana podívá, otřese hrůzou.

Nebo je to možná proto, že má táta k Sebastianovi podobný vztah jako já k bratranci Hankovi. V podstatě proti němu nic nemám, ale nějak mi nesedí.

Zato Grandmère sedí Sebastiano přímo dokonale. Je nad slunce jasné, že ho Grandmère zbožňuje. Což je vážně divné, protože jsem si vždycky myslela, že Grandmère nemá ráda vůbec nikoho. Tedy kromě Rommela, což je její trpasličí pudl.

Ale Sebastiana zjevně bezmezně obdivuje. Když nás představovala a Sebastiano se tak naprosto obřadně uklonil a políbil vzduch nad mojí rukou, jenom pod tím růžovým hedvábným turbanem zářila. No fakt.

Nikdy dřív jsem Grandmère zářit neviděla. Metat blesky, to ano. Ale zářit nikdy.

Možná i proto začal táta našťavaně chroustat led ze sklenice s whisky. Když ten zvuk uslyšela Grandmère, okamžitě jí zmizel úsměv ze rtů.

„Pokud máš v úmyslu chroustat led, Phillipe,“ pronesla odměřeně, „můžeš večeřet v McDonaldu se zbytkem proletariátu.“

Táta přestal chroustat.

Jak se ukázalo, Grandmère s sebou Sebastiana z Genovie přivezla, aby mi navrhl šaty pro mé vystoupení v genovské televizi. Sebastiano je – aspoň podle Grandmère – velice nadaný návrhář se skvělou budoucností. Grandmère říká, že je důležité, aby Genovie podporovala místní umělce, protože jinak všichni utečou do New Yorku, nebo – nedej bože – dokonce do Los Angeles.

Což je pro Sebastiana škoda, protože vypadá jako člověk, kterému by se život v LA určitě zalíbil. Je mu asi třicet, má dlouhé černé vlasy stažené vzadu do ohonu, je vysoký a vypadá docela bohémsky. Například dneska večer měl místo kravaty uvázaný okolo krku bílý hedvábný šál. A k tomu modré sametové sako a kožené kalhoty.

Ty kožené kalhoty jsem celkem ochotná mu odpustit, jestli mi navrhne pěkné šaty. Tak pěkné, aby Michael Moscovitz – pokud mě v nich uvidí – úplně zapomněl na Judith Gershnerovou a její octomilky a nedokázal myslet na nic jiného než na mě, Miu Thermopolisovou.

Až na to, že mě v těch šatech Michael pochopitelně nejspíš nikdy neuvidí, protože moje vystoupení před lidem Genovie bude přenášet pouze genovská televize, a ne CNN nebo některá z ostatních amerických stanic.

Sebastiano se ale i tak ujal svého úkolu zodpovědně. Po večeři dokonce vytáhl propisku a začal si dělat náčrtky – přímo na bílý ubrus! Prohlásil, že by ty šaty měly zvýraznit můj štíhlý pas a dlouhé nohy (to jsou jeho slova).

Akorát že na rozdíl od táty, který se sice v Genovii narodil a vyrostl tam, ale mluví anglicky plynně, Sebastianovi dělá angličtina potíže. Ubírá a přidává si slabiky, jak se mu zachce, a některé hlásky vyslovuje úplně jinak. Takže místo *štíhlý* říká „stihli“, místo *káva* říká „kahava“, a když se nám pokoušel popsat magický účinek čehosi, byl z toho „mažický učič“. Dokonce ani hotelové nádobí nebylo ušetřeno. Když se snažil pochválit zátky skleněných karaf, vyšlo mu z toho něco jako „zadky od krav“. Musela jsem si nacpat do pusy skoro celý ubrousek, abych se nesmála nahlas.

Stejně to ale nepomohlo, protože mě Grandmère přistihla, zdvihla jedno ze svých namalovaných obočí a napomenula mě: „Nedělej si, prosím tě, legraci z vyjadřování ostatních, Amélie. Ty sama nemluvíš ani zdaleka dokonale.“

V čemž má samozřejmě pravdu, protože s tím nateklým jazykem nedokážu pořádně vyslovit žádné slovo začínající na s.

Nejenom že Grandmère vůbec nevadilo, že Sebastiano řekl nahlas u večeře slovo „zadky“. Nevadilo jí ani to, že čmárá po ubruse. Podívala se na jeho náčrtek a prohlásila: „Dokonalé. Prostě dokonalé. Jako vždycky.“

Sebastianovi to podle všeho udělalo ohromnou radost. „Opravdu myslíte?“ zeptal se.

Akorát že mně ta skica tak skvělá nepřipadala. Podle mě to vypadalo jako úplně normální šaty. Rozhodně ne šaty, kvůli kterým by se dalo zapomenout na skutečnost, že já naklonuji nějakou mouchu asi se stejnou pravděpodobností, s jakou začnu používat šampony testované na zvířatech.

„No...“ povídám. „Nešlo by to udělat trochu... já nevím... trochu víc sexy?“

Grandmère si vyměnila pohled se Sebastianem. „Sexy?“ opakovala po mně a zlomyslně se zasmála. „Jak? Chceš snad větší výstřih? Vždyť nemáš co ukazovat!“

Tak to je vrchol. Něco podobného bych čekala od roztleskávaček u nás ve škole, které si udělaly z ponižování lidí, jako jsem já, nové sportovní odvětví. Ale říct něco takového své jediné vnučce? Měla jsem pochopitelně na mysli rozparek nebo třeba třásně. Nechtěla jsem nic ve stylu Jennifer Lopezové.

Jenže na Grandmère se dá spolehnout, že všechno překrutí. Proč musím mít babičku, která si holí obočí a v jednom kuse poukazuje na moje nedostatky? Proč nemůžu mít normální babičku, co by mi pekla koláče a vychvalovala mě před všemi kamarádkami z bridžového klubu?

Zatímco se Grandmère se Sebastianem ještě stále mohli potřhat smíchy nad tím vtipem na moji adresu, táta se najednou zvedl od stolu s tím, že si musí zavolat. Chápu, že pokud jde o Grandmère, musíme všichni bojovat především sami za sebe, ale nezabílo by ho, kdyby se mě aspoň občas zastal.

Nevím, možná mě znervózňuje ta obří díra, co mám v jazyku (a nemám v ní ani zasazenou náušnici, aby to vypadalo, jako že jsem to udělala schválně). Seděla jsem tam a poslouchala, jak Grandmère a Sebastiano žvaní o tom, jaká je to škoda, že nikdy nebudu moci nosit šaty bez ramínek (tedy pokud nedojde k nějakému zázraku, díky němuž bych se přes noc nafoukla z velikosti 32A na 34C), a myslela na to, že Sebastiano možná nepřijel jenom proto, aby mi navrhl šaty pro televizní vystoupení, ale že má v úmyslu mě zabít, aby sám mohl nastoupit místo mě na trůn Genovie.

I když Sebastiano by nejspíš řekl „nastopit“.

No vážně. V *Pobřežní hlídce* něco takového vidíte každou chvíli. Nevěřili byste, kolik členů (a hlavně členek) královských rodin už musel Mitch zachránit před vrahy, kteří jim ukládali o život.

Třeba si na sebe vezmu ty šaty, co pro mě Sebastiano navrhne, a ony mě během slavnostního představení genovskému lidu uškrtní k smrti, jako se to stalo Sněhurce v původní pohádce od bratří Grimmů. Tuhle část u Disneyho vynechali, protože jim přišla moc morbidní.

Takže, co když mě ty šaty uškrtí a pak budu ležet v rakvi, úplně bledá, a budu vypadat dokonale vznešeně, a Michael mi přijde na pohřeb, a až mě tam uvidí ležet, uvědomí si, že mě vždycky miloval?

To by se potom *musel* rozejít s Judith Gershnerovou.

Koneckonců, proč ne. Mohlo by se to stát.

No dobrá, není to moc pravděpodobné, ale rozhodně bylo lepší uvažovat o tomhle než poslouchat Grandmère a Sebastiana, jak se o mně baví, jako bych tam ani nebyla. Bez legrace. Ze snění o tom, jak po mně bude Michael celý zbytek života truchlit, mě vytrhl Sebastiano, který najednou řekl: „Ale má heskou stafbu khostí.“ Po chvíli mi došlo, že mluví o mně a že jde o kompliment na adresu mé stavby kostí.

Jen o chvílku později se ukázalo, že to zase takový kompliment nebyl, protože pokračoval: „Se sprafným lišením by mohla vypadat jako modelka.“

Čímž chtěl nejspíš naznačit, že bez líčení jako modelka nevypadám (i když v tom má samozřejmě pravdu).

Ale Grandmère ani nenapadlo zastat se mě. Krmila zbytky telecího soté Rommela, který jí seděl na klíně a jako obvykle se třásl, protože mu kvůli alergiím už dávno vypadala všechna srst.

„Nemyslím, že by to její otec dovolil,“ odpověděla Sebastianovi. „Phillipe je neuvěřitelně staromódní.“

Ta má tak co mluvit! Chci říct, Grandmère si ještě pořád myslí, že kočky zalehávají ve spánku lidí, kteří se potom udusí. No fakt. Pořád se mě snaží přesvědčit, abych se zbavila Louie.

Takže když začala Grandmère mluvit o tom, jak je její syn staromódní, zvedla jsem se a vyšla za ním na terasu.

Probíral se esemeskami na mobilu. Zítra jde hrát squash s francouzským předsedou vlády, který přijel do New Yorku na stejnou konferenci jako japonský císař.

„Mio,“ oslovil mě, když mě uviděl. „Co tady děláš? Mrzne. Koukej se vrátit dovnitř.“

„Za chvílku půjdu zpátky,“ řekla jsem. Postavila jsem se vedle něj a zahleděla se na město. Výhled na Manhattan ze střešní terasy hotelu Plaza člověku docela bere dech. Chci říct, vidíte tu spoustu svítících oken a musíte myslet na to, že za každým tím světýlkem je

aspoň jeden člověk, nebo víc, možná i deset lidí, a z toho vám jde prostě hlava kolem.

Prožila jsem na Manhattanu celý život, ale i tak mě nepřestává ohromovat.

Takže jsem tam tak stála a koukala na všechna ta světla a najednou mě napadlo, že jedno z nich pravděpodobně patří i Judith Gershnerové. Judith teď asi sedí u sebe v pokoji a klonuje něco nového. Nejspíš holuba nebo tak něco. Před očima se mi znovu vynořila vzpomínka na to, jak se nade mnou s Michaelem skláněli, když jsem si prokousla jazyk. Hmm, no dobrá: je tu holka, co umí klonovat všechno možné, a holka, která si svede tak akorát udělat díru do jazyka. Já vážně nevím, kterou z nich byste si vybrali vy?

Táta si asi všimnul, že se mnou něco není v pořádku, protože najednou povídá: „Hele, já vím, že Sebastiano je na tebe trochu moc, ale pokus se s ním alespoň na pár týdnů vyjít. Udělej to pro mě.“

„Nemyslela jsem na Sebastiana,“ přiznala jsem smutně.

Táta zamručel, ale netvářil se, že by se chystal vrátit dovnitř, i když na terase bylo sotva pár stupňů nad nulou a táta je úplně plešatý. Všimla jsem si, že mu začínají mrazem rudnout konečky uší, ale nehnul se z místa. Dokonce na sobě neměl ani kabát, jenom jeden ze svých šedočerných obleků od Armaniho.

Rozhodla jsem se považovat to za pobídnutí, abych pokračovala. Totiž, obvykle se tátovi se svými problémy nesvěřuji. Ne že bychom k sobě neměli blízko. Je to nejspíš prostě proto, že je to mužský.

Na druhou stranu má ale se srdečními záležitostmi své zkušenosti, takže mě napadlo, že by mi mohl poradit, co mám zrovna v téhle situaci dělat.

„Tati,“ odhodlala jsem se. „Co bys dělal, kdybys měl někoho rád, ale víš, ten člověk by to nevěděl?“

Táta se na mě podíval. „Jestli Kenny ještě pořád neví, že ho máš ráda, obávám se, že mu to nedojde nikdy. Vždyť jste spolu byli každý víkend od halloweenu.“

To je ta potíž, když máte bodyguarda, kterého váš táta platí. Můžete se vsadit, že budou za vašimi zády přetřásat váš soukromý život.

„Nemluvím o Kennym, tati,“ odpověděla jsem. „Jde o někoho jiného. Akorát že on právě neví, že ho mám ráda.“

„Co je špatného na Kennym?“ zeptal se táta. „Mně se Kenny líbí.“

Samozřejmě že se tátovi Kenny líbí. Protože šance, že bychom se já s Kennym někdy dostali přes první metu, je prostě nulová. Který otec by nepovažoval takového kluka za ideální partii pro svou nezletilou dceru?

Ale pokud táta chce, aby genovský trůn zůstal v rukou jeho rodiny a nepřipadl jednoho dne Sebastianovi, měl by radši na Kennyho zapomenout, protože jsem si celkem jistá, že s Kennym se k plození potomstva nedopracujeme. Aspoň ne v tomhle životě.

„Tati,“ povídám. „Zapomeň na Kennyho, OK? Já a Kenny jsme jenom kamarádi. Mluvím o někom jiném.“

Táta se nahnul přes zábradlí verandy, jako by si chtěl odplivnout. Ne že by něco takového kdy udělal. Aspoň si to nemyslím. „Znám ho? Myslím toho druhého.“

Zaváhala jsem. V životě jsem před nikým nahlas nepřiznala, že jsem do Michaela zamilovaná. Fakt. Ani živé duši. Chci říct, komu bych se taky mohla přiznat? Lilly by si ze mě akorát začala utahovat nebo (což by bylo mnohem horší) by to vyslepičila Michaelovi. A máma má prostě dost svých vlastních starostí.

„Je to Lillyin bratr,“ vyhrkla jsem, abych to měla co nejrychleji za sebou.

Táta se zatvářil vyděšeně. „Není už na univerzitě?“

„Ještě ne,“ řekla jsem. „Až od podzimu.“ Protože se táta ještě pořád tvářil vyděšeně, dodala jsem: „Neboj, tati. Nemám nejmenší šanci. Michael je hrozně inteligentní. V životě by nechodil s někým, jako jsem já.“

Táta vypadal uraženě. Jako kdyby se nemohl rozhodnout, jestli má být víc naštvaný proto, že jsem zamilovaná do kluka z vyššího ročníku, nebo proto, že se tomu klukovi nelíbím.

„Jak to myslíš, že by s tebou nikdy nechodil?“ zeptal se naštvaně. „Co je na tobě špatného?“

„Ale tati,“ řekla jsem. „Málem jsem propadla z matiky, pamatuješ? Michael nastupuje na podzim na jednu z nejlepších

univerzit. Co by propána s holkou, jako jsem já, dělal?“ Ted’ se táta doopravdy našťval. „Možná jsi zdědila matematické schopnosti po mámě, ale jinak jsi ve všech ohledech po mně.“

Tohle mě od něj překvapilo. Vystrčila jsem bradu a pokusila se mu věřit. „Jo, jasně,“ přikývla jsem. „A my dva, Mio, nepostrádáme inteligenci,“ pokračoval táta. „Jestli toho Michaela chceš získat, musíš mu to dát najevo.“

„Myslíš jako jít přímo k němu a říct: Hele, mám tě ráda?“

Táta znechuceně zavrtěl hlavou. „Ne, ne, nic takového,“ odpověděl. „Musíš na to pochopitelně jít šetrněji. Musíš mu prostě *ukázat*, že ho máš ráda.“

„Aha,“ vypravila jsem ze sebe. Možná jsem kromě matiky ve všech ohledech po tátovi, ale neměla jsem ani páru, o čem to mluvím.

„Měli bychom se vrátit dovnitř,“ řekl táta. „Nebo si bude babička myslet, že tu proti ní kujeme pikle.“

To by nikoho nepřekvapilo. Grandmère si pořád myslí, že jsou proti ní ostatní lidé spiknutí. Myslí si, že jsou proti ní spiknutí i v prádelně hotelu Plaza. Podle ní po prášku, který používají, vypadala Rommelovi všechna srst.

Což mi něco připomnělo. Zeptala jsem se táty: „Myslíš, že má Sebastiano v plánu mě zabít, aby mohl sám nastoupit na trůn?“

Táta trochu zachrochtal, ale podařilo se mu nevyprsknout smíchy. To by se nejspíš u knížete nehodilo.

„Ne, Mio,“ odpověděl. „To si nemyslím.“

Jenže táta opravdu nemá moc velkou představivost. Rozhodla jsem se dávat si pro všechny případy na Sebastiana pozor.

Máma právě strčila hlavu do dveří, aby mi sdělila, že mám na telefonu Kennyho.

Nejspíš mě chce pozvat na Zimní ples. Už by taky bylo na čase.

Neděle, 7. prosince, 11 hodin večer

Fajn. Právě jsem zažila šok. Kenny mě ani NÁHODOU nepozval na ples. Takhle vypadal náš rozhovor:

Já: Prosím?

Kenny: Ahoj Mio, tady je Kenny.

Já: Nazdar, Kenny. Co se děje?

Zeptala jsem se, protože měl divný hlas.

Kenny: No, jenom jsem se chtěl zeptat, jestli jsi v pořádku. Totiž, s tím jazykem.

Já: Už je to, myslím, o trochu lepší.

Kenny: Totiž, měl jsem o tebe fakt starost. Však víš. Vážně jsem nechtěl –

Já: Já vím, Kenny. Byla to prostě nehoda.

Zhruba v tuhle chvíli mi došlo, že jsem se měla táty zeptat na něco jiného. Měla jsem se ho zeptat, jak se má člověk s někým rozejít, ne jak dát někomu najevo, že ho máte rádi.

No nic. Kenny pokračoval:

Kenny: Prostě jsem si říkal, že ti zavolám, abych ti popřál dobrou noc. A taky že doufám, že už ti je líp. A taky abych ti řekl... abych ti, Mio, řekl, že tě miluju.

Já: ...

Nedokázala jsem mu hned odpovědět, protože jsem byla úplně a naprosto VYDĚŠENÁ!!!! Ne že bych to tak trochu nečekala, koneckonců by se dalo říct, že spolu chodíme.

Ale stejně. Který kluk řekne holce do telefonu, že ji miluje??? Teda kromě pošukaných úchyláků? A Kenny není úchylák. Je to prostě Kenny. Takže co mi má co volat a říkat mi, že mě miluje???

A já jsem se jako vždycky zachovala dokonale inteligentně. Protože byl ještě pořád na druhém konci linky a čekal na odpověď. Takže povídám:

Já: Ehm, jasně.

Ehm, jasně.

Někdo mi vyzná lásku a já nedokážu říct nic lepšího než: „Ehm, jasně.“ Bezva. To je vážně klika, že mě v budoucnosti čeká diplomatická kariéra.

A chudák Kenny zatím ještě pořád čeká na druhém konci linky na nějakou lepší odpověď než: „Ehm, jasně.“ Jako každý normální člověk.

Akorát že mě žádná odpověď nenapadá. Takže jsem prostě řekla:

Já: No, nashle zítra.

A ZAVĚSILA JSEM!!!!!!

Panebože. Jsem ta nejpodlejší, nejnevďěčnější holka na světě. Až mě Sebastiano zabije, budu se smažit v pekle. No fakt.

CO MUSÍM UDĚLAT PŘED ODJEZDEM DO GENOVIE

1. Podrobný návod pro mámu a pana G., jak se mají v mé nepřítomnosti starat o Tlust'ocha Louie.
2. Nakoupit zásoby kočičích konzerv a písku.
3. Vánoční dárky a dárky k Chanuce pro:
mámu – elektrickou odsávačku? Zjistit.
pana G. – nové paličky k bubnům.
tátu – vegetariánskou kuchačku. Měl by jíst zdravěji, aby se mu nevrátila ta rakovina.
Lilly – jako vždycky chce prázdné videokazety, aby měla na co natáčet svůj pořad.
Larse – zjistit, jestli Prada šije pouzdra na pistole.
Kennyho – rukavice? Pokud možno něco NEROMANTICKÉHO.
Tlust'ocha Louie – míček na hraní.
Grandmère – co koupit někomu, kdo má úplně všechno včetně devětaosmdesátikarátového safíru, který dostala od brunejského sultána? Ozdobné mýdlo?
4. Rozejít se s Kennym... Ale copak můžu? Vždyť mě MILUJE.

Ale ne dost na to, aby mě pozval na Zimní ples. Jak jsem si všimla.

Pondělí, 8. prosince, třídnická hodina

Lilly mi nevěří, že mi Kenny volal a řekl, že mě miluje. Vyprávěla jsem jí to dneska ráno v autě cestou do školy (ještě štěstí, že Michael musel k zubaři a nejel s námi. Radši bych umřela, než abych před ním rozebírala svůj milostný život. Úplně stačí, že ho musím rozebírat před svým bodyguardem. Kdyby k tomu mělo dojít před někým, do koho jsem od malička zamilovaná, asi bych to odnesla nadosmrti narušenou osobností).

Nicméně Lilly na to akorát: „Rozhodně odmítám věřit, že by Kenny něco takového udělal.“

„Lilly,“ snažila jsem se šeptat, aby mě neslyšel řidič. „Přisahám. Řekl, že mě miluje. *Miluju tě*. Takhle to řekl. Bylo to fakt divný.“

„Nejspíš to vůbec neřekl. Mluvil o něčem jiném a ty ses přeslechla.“

„Fakt? A co asi? *Minuju tě?*“

„Samozřejmě že ne,“ odfrkla Lilly. „To ani nedává smysl.“

„Tak co teda? Co mohl říct, aby to znělo jako *miluju tě*, ale přitom to *miluju tě* nebylo?“

To Lilly našťvalo. Utrhla se na mě: „Něco ti povím. Už aspoň měsíc se, pokud jde o Kennyho, chováš fakt divně. V podstatě od chvíle, co jste spolu začali chodit. Nechápu, co s tebou je. Předtím to bylo pořád jenom: ‚Proč nemůžu s někým chodit? Jak to, že všichni s někým chodí, jenom já ne? Kdy už se mnou začne někdo chodit?‘ A teď s někým chodíš a nedokážeš si ho ani trochu vážít.“

I když měla naprostou pravdu, zatvářila jsem se uraženě, protože jsem se opravdu snažila, aby na mně nebylo vidět, že nejsem do Kennyho zamilovaná.

„To není vůbec žádná pravda,“ ohradila jsem se. „Opravdu si Kennyho vážím.“

„Neříkej, fakt? Víš co, Mio? Já si myslím, že prostě ještě nejsi dost zralá na to, abys s někým chodila.“

Tak tohle mě vážně rozzuřilo.

„Já? Já že nejsem zralá na to s někým chodit? Děláš si legraci? Celý život jsem čekala, až s někým začnu chodit!“

„No, jestli je to pravda,“ – Lilly se zatvářila jako má starší sestra – „tak proč mu nedovolíš, aby tě líbal na pusu?“

„A to ti řekl *kdo*?“ chtěla jsem vědět.

„Kenny to řekl Borisovi a Boris to pochopitelně řekl mně.“

„No bezva,“ snažila jsem se zachovat klid. „Takže naši kluci o nás spolu mluví za našimi zády. A ty jim to klidně toleruješ?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla Lilly. „Ale připadá mi to z psychologického hlediska zajímavé.“

To je ta potíž, když jsou oba rodiče vaší nejlepší kamarádky psychiatři. Ať uděláte cokoli, je to pro ně z psychologického hlediska zajímavé.

„Jak a kde se s někým líbám,“ vybuchla jsem, „je *moje* věc! Tobě ani Borisovi do toho nic není.“

Lilly pokrčila rameny. „Jenom říkám, že jestli Kenny řekl, co mi tu tvrdíš, že řekl – však víš, to slovo od M – možná to udělal proto, že ti nemůže dát najevo své pocity nijak jinak. Víš, jak to myslím. Jinak než *slovně*. Protože mu to nedovolíš.“

Takže počítám, že bych měla být vděčná, že se Kenny rozhodl mi to *říct*, místo aby mi to dal najevo fyzicky, protože to by (nedej bože) mohlo zahrnovat i jeho jazyk v *mojí* puse.

Proboha. Ani se mi na to nechce myslet.

Pondělí, 8. prosince, třídnická hodina

Právě nám rozdali rozvrh pololetního zkoušení. Můj vypadá takhle:

ROZVRH POLOLETNÍCH ZKOUŠEK

15. prosince

Čtecí den.

16. prosince

První a druhý vyučovací předmět.

To pro mě znamená matiku a angličtinu v jednom dni. Ale to neva. Angličtina mi celkem jde. Teda až na větný rozbor. Jako kdyby mi měl větný rozbor kdy k něčemu být, když mám v budoucnosti vládnout nejmenšímu státu v Evropě.

Matiku ale bohužel nejspíš potřebovat budu. DO HÁJE!

17. prosince

Třetí a čtvrtý vyučovací předmět.

Zemák: Pohoda. Grandmère mi navyprávěla tolik historek o poválečné Evropě, že ten test prostě nemůžu nenapsat. Nejspíš toho vím víc než většina učitelů. A tělocvik? Jak nás můžou zkoušet z tělocviku? Už jsme dělali testy zdatnosti (a zvládla jsem všechno kromě rozštěpu).

18. prosince

Pátý, šestý a sedmý vyučovací předmět.

Speciálka? Z té se nezkouší. Nemůžou dost dobře zkoušet z hodiny, ve které se připravujeme na ostatní předměty. To bude hračka. Šestá hodina je pro mě francouzština. Ústní půjdou, písemma bude o něco horší. Naštěstí je se mnou ve třídě Tina. Mohly bychom se na písemma učit spolu.

Ale jako sedmou hodinu mám biologii. To bude bída. Z biologie nepropadám jenom díky Kennymu. Dává mi všechno opsat.

A jestli se s ním rozejdu, můžu na opisování zapomenout.

19. prosince

Oficiální školní Zimní slavnosti a ples.

Zimní slavnosti budou fajn. Všechny školní kroužky a sdružení tam budou mít stánky s horkým moštem a dalšími věcmi, co k zimě patří. A večer pak bude následovat ples, na který půjdu s Kennym. Teda jestli mě pozve.

A samozřejmě pokud se nerozhodnu zachovat správně a rozejít se s ním.

V tom případě asi nepůjdu vůbec, protože nebudu mít s kým.

Kdyby si tak chtěl Sebastiano pospíšit a co nejdřív mě odkrouhnout.

Pondělí, 8. prosince, matika

PROČ???? PROČ si vždycky zapomenu sešit z matiky????

1. Vypočítat mocniny.
2. Vynásobit a vydělit výrazy zleva doprava.
3. Sečíst a odečíst zbývající výrazy (zleva doprava).

PŘÍKLAD: $2 \times 3 - 15 : 5 = 6 - 3 = 3$

No nazdar. Lana Weinbergerová mi právě poslala vzkaz.

Co teď? Za tím určitě nevězí nic dobrého. Lana je na mě odjakživa zasednutá. Neptejte se proč. Totiž, celkem chápu, že mě neměla zrovna v lásce, když Josh Richter pozval místo ní na Ples kulturní rozmanitosti mě. Ale pozval mě přece jenom proto, že jsem princezna – a hned po plese se stejně dali zase dohromady. A navíc mě Lana nesnášela už dávno předtím.

Rozložila jsem papírek se vzkazem. Stálo na něm:

Doslechla jsem se, co se ti stalo o víkendu na bruslích. Takže se tvůj kluk ještě chvíli opravdického líbaní asi nedočká, co?

To mě podrž. Copak už opravdu celá škola ví, že jsem ještě nedovolila Kennymu, aby mi strčil jazyk do pusy?

Může za to pochopitelně Kenny.

Čeho se dočkám příště? Titulní stránky *Postu*?

Povím vám, kdyby měli naši rodiče představu, jak vypadá takový běžný den v typické americké střední škole, všem by nám zařídili domácí vyučování.

Pondělí, 8. prosince, zeměák

Je naprosto jasné, co musím udělat.

Samozřejmě jsem to věděla vždycky, a nebýt toho plesu, udělala bych to už dávno.

Ale teď je mi jasné, že si nemůžu dovolit čekat, až bude po plese. Měla jsem to udělat včera večer, když volal, akorát že něco takového můžete jen těžko udělat po telefonu. Totiž, někdo jako Lana Weinbergerová by to asi dokázal, ale já ne.

Ne, vážně to už nemůžu odkládat ani den: musím se s Kennym rozejít. Nemůžu už dál takhle lhát.

Naštěstí mě v tom podporuje aspoň někdo. Tina Hakim Baba.

Nechtěla jsem jí to říct. Nechtěla jsem to říct vůbec nikomu. Ale nějak mi to na záchodě mezi druhou a třetí hodinou uklouzlo. Tina si zrovna malovala oči. Její táta jí zakázal malovat se, takže Tina se vždycky maluje, až když přijde do školy. Má se svým bodyguardem Wahimem dohodu, že na něj nepoví, jak flirtuje s naší francouzštinářkou, mademoiselle Kleinovou, když on bude mlčet o její slabosti pro Maybelline.

Prostě jsem to zničehonic už nevydržela a vyklopila jsem Tině, co mi Kenny řekl včera večer do telefonu –

A nejenom to.

Ale nejdřív k tomu včerejšku:

Na rozdíl od Lilly mi Tina věřila.

Jenže i Tina zareagovala naprosto špatně. Myslela si, jak to není bezva.

„No páni, Mio, ty máš ale kliku,“ opakovala pořád dokola. „Kdyby mi tak jenom Dave chtěl říct, že mě miluje! Já vím, považuje náš vztah za vážnou známost, jenže jeho představa romantiky je, že za mě zaplatí větší porci hranolků u McDonalda.“

To nebyl zrovna ten druh podpory, kterou jsem v tu chvíli potřebovala.

„Ale Tino,“ rozhoupala jsem se. Něco mi říkalo, že po všech těch zamilovaných knížkách, co přečetla, mě Tina pochopí. „Problém je v tom, že já ho nemiluju.“

Tina na mě vytřeštila oči hustě lemované řasenkou. „Ty ho nemiluješ?“

„Ne,“ přiznala jsem a bylo mi nanic. „Totiž, mám ho fakt ráda, jako kamaráda. Ale nejsem zamilovaná. Teda ne do něj.“

„Páni!“ Tina mě popadla za zápěstí. „Chceš říct, že je tu ještě někdo jiný?“

Do zvonění zbývalo jen pár minut. Obě jsme měly nejvyšší čas vyrazit do třídy.

Ale i přesto jsem si z nějakého důvodu vybrala zrovna tuhle chvíli, abych to všechno vysypala. Netuším proč. Možná, že když už jsem to přiznala nahlas tátovi, nebylo najednou tak těžké se s tím svěřit někomu dalšímu. Zvlášť Tině ne. Taky jsem musela pořád myslet na to, co říkal táta. Jak říkal, že bych tomu klukovi měla dát najevo, co k němu cítím. Přišlo mi, že Tina je jediný člověk, co znám, který by mi s tímhle mohl pomoci.

Takže jsem se nadechla. „Ano.“

Tina málem vzrušením rozsypala taštičku s kosmetikou.

„Já to věděla!“ vykřikla. „Já věděla, že za tím něco vězí, když mu nedovolíš, aby tě líbal!“

Spadla mi čelist. „Takže ty už tohle taky víš?“

„No,“ pokrčila Tina rameny. „Kenny to řekl Daveovi a Dave mně.“

Bezva! Nechápu, proč si Oprah pořád v televizi stěžuje, že muži příliš skrývají své emoce a nedělí se o ně s ostatními. Přijde mi, že se Kenny poslední dobou o své emoce dělil tolik, že by to vydalo za několik století mužské zdrženlivosti.

„Tak kdo to je?“ vyzvíдалa Tina, zatímco skládala do taštičky kleštičky na řasy a rtěnku. „Do koho jsi zamilovaná?“

Povzddechla jsem si. „Na tom nesejde. Nejspíš je to naprosto bez šance. A taky myslím, že s někým chodí.“

Tina otočila hlavou, až jí do buclatého obličejce pleskl silný černý cop, a podívala se na mě.

„Je to Michael, nemám pravdu?“ chytla mě za rameno. Stiskla mě tak pevně, až to zabořelo.

Nejdřív jsem to pochopitelně chtěla popřít. Dokonce jsem už otevřela pus, abych řekla, že ne.

Ale pak mi blesklo hlavou: proč? Proč bych to měla před Tinou zapírat? Tina to nikomu neřekne. A možná by mi mohla pomoci.

Takže místo abych řekla ne, zhluboka jsem se nadechla a povídám: „Jestli to někomu povíš, zabiju tě, rozumíš? ZABIJU.“

Pak udělala Tina něco zvláštního. Pustila se mého ramene a začala poskakovat kolem dokola.

„Já to věděla! Já to věděla!“ pokřikovala přitom. Nakonec přestala poskakovat a znovu mě chytla za ruku. „Mio, já jsem si vždycky říkala, že vy dva byste se k sobě skvěle hodili. Teda, ne že bych neměla Kennyho ráda, to ne. Ale prostě... však víš...“ nakrčila nos. „Michael to prostě není.“

Jestli mi včera večer přišlo divné svěřit se tátovi se svými pocity vůči Michaelovi, nebylo to nic, NIC, ve srovnání s tím, když jsem to řekla někomu stejně starému jako já. A to, že Tina nevybuchla smíchy ani mě neodbyla sarkastickým „no jasně“, mě dojalo víc, než bych čekala.

Nejradši bych se jí za to, že mě pochopila – a dokonce s mými city vůči Michaelovi sympatizovala a souhlasila – vrhla na místě kolem krku.

Jenže na to nebyl čas, protože mělo každou chvíli zvonit.

Tak jsem ze sebe akorát vypravila: „Vážně? Ty si nemyslíš, že jsem blbá?“

„Ale no tak,“ řekla Tina. „Michael je *super*. A ještě k tomu chodí do posledního ročníku.“ Pak se zarazila. „Ale co Kenny? A Judith?“

„Já vím,“ shrbila jsem ramena tak, že bych si za to od Grandmère – kdyby mě viděla – vysloužila pořádnou herdu do zad. „Tino, vůbec nevím, co mám dělat.“

Tina zamyšleně svažila tmavé obočí.

„Myslím, že jsem kdysi četla knížku, ve které se něco podobného stalo,“ řekla. „Jmenovalo se to *Naslouchej mému srdci*. Kdybych si jenom vzpomněla, jak to tam nakonec všechno vyřešili —“

V tu chvíli zazvonilo. Obě přijdeme pozdě do třídy.

Ale jestli chcete co vědět, stálo to za to. Protože teď se aspoň nemusím trápit sama. Bude se se mnou trápit ještě někdo jiný.

Pondělí, 8. prosince, speciálka

Oběd byla naprostá hrůza.

Nejspíš by mě to nemělo překvapit vzhledem k tomu, že celá škola (jak se zdá) ví do posledního detailu, co jsem v poslední době dělala – nebo nedělala – se svým jazykem. Ale bylo to ještě horší, než by mě kdy napadlo.

To proto, že jsem se u salátového baru div nesrazila s Michaelem. Nakládala jsem si svou obvyklou porci cizrny a fazolí a Michael měl namířeno k pultu s karbanátky (přes všechno moje úsilí zůstávají on i jeho sestra zarytě věrní masité stravě).

No nic. Prostě jsem mu jenom odpověděla: „Fajn,“ když se zeptal, jak se mám. Totiž, když mě viděl naposled, tekla mi z pusy krev a tak, vždyť víte (musel to být fakt pohled pro bohy. Jsem neskutečně šťastná, že jsem si byla vždycky schopná zachovat před člověkem, kterého miluji, krásu a důstojnost).

Tak jsem se ho na oplátku, jen aby řeč nestála, zeptala, jak dopadl u zubaře. Za to, co se stalo potom, nemůžu.

Protože Michael mi začal vyprávět, jak mu vrtali zub a ještě teď nemůže kvůli injekci pořádně hýbat rty. Docela jsem ho chápala, protože jsem si se svým opuchlým jazykem prožila něco podobného, takže jsem se mu, zatímco mi to povídal, *podívala* na rty. Nikdy dřív jsem to vlastně neudělala, chci říct, dívala jsem se na jiné části Michaelova těla (zvlášť když po ránu přišel do kuchyně bez košile, což dělá pokaždé, když zůstanu přes noc u Lilly). Ale nikdy jsem se mu pořádně nepodívala na rty. Víte, jak to myslím. Zblízka.

A Michael má moc hezké rty. Ne tenké jako já. Nevím, jestli se hodí říct něco podobného o klučících rtech, ale Michaelovy rty budí dojem, že kdybyste je políbili, byly by hrozně hebké.

Právě když jsem takhle přemýšlela o Michaelových rtech, stalo se něco hrozného: stála jsem tam a uvažovala, jestli by vážně byly hebké, a pak jsem si začala v duchu představovat, jak se s ním líbám. A najednou mě zaplavil takový příjemný, hřejivý pocit – jako se to stává v knížkách, co čte Tina – a ZROVNA V TU CHVÍLI šel okolo Kenny se svým obvyklým obědem sestávajícím z koly a zmrzlinové tyčinky.

Jsem si jistá, že mi Kenny nedokáže číst myšlenky – kdyby to dokázal, už by se se mnou rozhodně dávno rozešel – ale možná trochu vycítil, na co myslím, protože ani neřekl: „Nazdar,“ když jsme ho s Michaellem pozdravili.

Nebo to bylo taky částečně kvůli tomu, jak jsem mu odpověděla: „Ehm, jasně,“ když mi řekl, že mě miluje.

Kenny musel poznat, že se něco děje, aspoň jestli jsem se červenala tak moc, jak mi to v tu chvíli připadalo. Možná *proto* nepozdravil. Protože jsem se tvářila tak provinile. Rozhodně jsem se provinile *cítila*. Totiž, chci říct, stojím tam a koukám jinému klukovi na rty a uvažuji o tom, jaké by to bylo se s ním líbat, když jde okolo kluk, se kterým chodím.

Až umřu, určitě přijdu do pekla.

Víte, co bych si přála? Přála bych si, aby mi *všichni* dokázali číst myšlenky. Protože to by mě Kenny jakživ nepozval na rande. Věděl by, že ho беру jenom jako kamaráda. A Lilly by si ze mě neutahovala, že Kennymu nedovolím, aby mě líbal. Věděla by, že je to proto, že jsem zamilovaná do někoho jiného.

Jenže by bohužel taky věděla do koho.

A Michael by se mnou nejspíš už v životě nepromluvil, protože žádný kluk z posledního ročníku se nechce ztrapnit tím, že by chodil s prvačkou. Zvlášť s takovou, co nemůže udělat ani krok bez bodyguarda.

Navíc jsem si skoro jistá, že chodí s Judith Gershnerovou, protože když odešel od pultu s karbanátky, šel si sednout vedle ní.

Takže to bychom měli.

Kdybych tak mohla jet do Genovie už zítra, a ne až za dva týdny.

Pondělí, 8. prosince, francouzština

I přes všechnu tu hrůzu na obědě byla speciálka docela fajn. Bylo to vlastně skoro jako za starých časů. Chci říct, předtím, než spolu začali všichni chodit, když se ještě nikdo nezajímal o to, co dělám se svým jazykem, a tak.

Paní Hillová odešla na celou hodinu do sborovny na druhé straně chodby, kde ječela do telefonu na kohosi z American Express, a nechala nás, ať děláme to, co většinou během jejích hodin děláme – co chceme. Například ti, kdo chtějí pracovat na svých individuálních projektech (jako třeba Lillyin přítel Boris, který se učí hrát na housle nějakou novou sonátu), pracovali, protože k tomu je speciálka určená.

A ti, kdo nechtěli na svých projektech pracovat, jako já a Lilly (já mám dohánět matiku a Lilly připravuje svůj televizní pořad), na nich nepracovali.

Což bylo fajn, protože Lilly podle všeho docela zapoměla na mě a Kennyho a na to, jestli se spolu líbáme, nebo ne. To proto, že je našťvaná na paní Spearsovou, co ji má na angličtinu, protože paní Spearsová odmítla její návrh pololetní práce.

Což bylo od paní Spearsové naprosto nefér vzhledem k tomu, že Lillyina práce byla opravdu dobře promyšlená a originální. Opsala jsem si ten návrh:

Jak přežít na střední škole

(napsala Lilly Moscovitzová)

Vzhledem ke skutečnosti, že jsem poslední dva měsíce svého života strávila zavřená v instituci běžně označované jako střední škola, připadám si dostatečně kvalifikovaná v problematice přežití v prostředí této instituce. Sledovala jsem život ve škole v celé jeho hloubce, od ranních hlášení až po slavnostní shromáždění. Během příštích čtyř let mi bude dovoleno vyjít z této obkludné věznice na svobodu. Až se tak stane, mám v úmyslu publikovat detailní a na pečlivém výzkumu založené *Metody přežití na střední škole*.

Moji spolužáci a učitelé neměli ani tušení, že jsem je sledovala při jejich každodenních rituálech a činnostech, abych je mohla zaznamenat pro poučení příštích generací. S pomocí mého průvodce nebude pobyt na střední škole pro začínající studenty tak úmorný, jak tomu bylo doposud. Budoucí studenti zjistí, že roztržky se spolužáky lze řešit nenásilnou cestou, pokud své nepřátele, kteří je léta týrali, zvěční v satirickém scénáři a prodají ho některému z velkých hollywoodských studií. Právě tak, a ne s pomocí zápalných láhví si zajistí cestu ke slávě.

Zde jsem pro vás připravila několik ukázek toho, jakým tématům se bude má práce Jak přežít na střední škole věnovat:

1. Láska ve školních lavicích aneb Nemohu otevřít skříňku, protože se o ni opírají dva neukojení adolescenti a pokoušejí se souložit
2. Školní jídelna: je legální prodávat opečenou kukuřici mezi masnými produkty?
3. Základy komunikace s mimozemšťany, které potkáváte na chodbě
4. Pedagogicko-psychologická poradna: Zbláznili se, nebo si z nás jen utahují?
5. Umění padělatelů a všemocná propustka

No nevypadá to skvěle? Tak se podívejte, co na to paní Spearsová:

Lilly, je mi líto, že tvé zkušenosti se Střední školou Alberta Einsteina byly zatím tak negativní. Obávám se, že budu nucena k tvé nespokojenosti ještě přispět a požádat tě, aby sis zvolila pro svou pololetní práci jiné téma, jako obvykle máš ovšem jedničku za originalitu.

Věřili byste tomu? Taková nespravedlnost! Cenzurovat Lilly! Její návrh by měl správně donutit vedení školy, aby se chytlo za nos. Lilly říká, že ji na tom nejvíc děsí to, jaký nedostatek podpory můžeme od svých učitelů očekávat, vezmeme-li v úvahu finance

vynakládané na naše vzdělávání. Připomněla jsem jí, že pan Gianini takový není, protože nad rámec svých povinností zůstává každý den ve škole i po skončení vyučování a pomáhá s přípravou lidem, jako jsem já, kterým matika moc nejde.

Lilly tvrdí, že to pan Gianini nejspíš začal dělat jenom proto, aby se vešel do přízně mé mámy, a teď nemůže přestat, protože by zjistila, že to na ni hrál, a rozvedla se s ním.

Ale já tomu nevěřím. Myslím, že pan G. by zůstával po škole a doučoval mě, i kdyby s mámou nechodil. Je už prostě takový.

Nicméně to mělo za následek, že Lilly odstartovala další ze svých slavných tažení. Což je v podstatě dobře, protože aspoň nebude mít čas myslet na to, kam strkám (nebo nestrkám) jazyk. Takhle to začalo:

Lilly: Skutečným problémem na téhle škole nejsou učitelé, ale apatie studentů. Dejme tomu, že bychom chtěli uspořádat stávkou, při které by všichni studenti opustili budovu.

Já: Cože?

Lilly: Chápeš. Prostě bychom se zvedli a všichni ve stejnou chvíli vyšli ven ze školy.

Já: Jenom proto, že paní Spearsová odmítla tvoji pololetní práci?

Lilly: Ne, Mio. Protože se snaží potlačit naši individualitu a donutit nás, abychom se sehnuli pod jhem utlačovatelského feudálního systému. Už zase.

Já: Aha. A to jako jak?

Lilly: Tím, že nás cenzuruje v nejplodnějším období našeho života. Přeneseně myšleno.

Boris: (s hlavou vystrčenou z komory, kam ho Lilly poslala, když začal nacvičovat tu novou sonátu) Nejplodnější období? Byla tu řeč o *plodnosti*?

Lilly: Vrať se do komory, Borisi. Michaele, mohl bys dneska večer rozeslat všem studentům hromadný e-mail a vyhlásit na zítřek na jedenáctou stávkou?

Michael: (věnoval se zrovna přípravě stánku, který chystají s Judith Gershnerovou a ostatními členy počítačového kroužku na slavnost před plesem) To bych mohl, ale ani mě nehne.

Lilly: PROČ NE?

Michael: Protože na tobě byla včera řada, abys uklidila nádobí z myčky, jenže jsi nebyla doma a musel jsem to udělat já.

Lilly: Ale já jsem mámě ŘEKLA, že musím jít do studia a sestříhat program na tenhle týden!

Lillyin pořad *Bez příkras* se poslední dobou dostal mezi nejsledovanější pořady na manhattanském lokálním programu. Nemá z toho sice žádné peníze, protože je to veřejný kanál, ale pár velkých společností od ní převzalo rozhovor, který se mnou udělala jednou v noci, když jsem napůl spala. Mně ten rozhovor přišel pitomý, ale nejspíš se to dost lidem líbilo, protože Lilly teď dostává spoustu dopisů od diváků, kdežto dřív jí psal jenom úchylák Norman, co se zafixoval na její nohy.

Michael: Hele, jestli nestíháš, moje vina to není. Prostě ode mě nečekej, že tě budu na slovo poslouchat, zvlášť když mi něco dlužíš.

Já: Lilly, neuraz se, ale já si fakt nemyslím, že tenhle týden je ta nejlepší doba na stávkou. Chci říct, je už skoro konec pololetí a čeká nás zkoušení.

Lilly: NO A?

Já: Jsou mezi námi takoví, co teď opravdu musí chodit na hodiny. Nemůžu si dovolit prošvihnout doučování. Už takhle mám známky pod psa.

Michael: Vážně? Měl jsem dojem, že ses v matice docela zlepšila.

Já: Jestli považuješ čtyřku za zlepšení, tak jo.

Michael: Ale no tak. Určitě neskončíš se čtyřkou. Tvoje máma je přece vdaná za vašeho matikáře!

Já: A co má být? Sám víš, že si pan G. na nadřívání nepotrpí.

Michael: Jenom bych čekal, že bude na svoji nevlastní dceru trochu mírnější.

Lilly: VĚNOVALI BYSTE VY DVA LASKAVĚ TROCHU POZORNOSTI SITUACI, VE KTERÉ SE NACHÁZÍME? TAHLE ŠKOLA POTŘEBUJE ZÁSADNÍ REFORMU VÍC NEŽ COKOLIV JINÉHO.

V tu chvíli našťěstí zazvonilo, takže pokud vím, žádná stávka se zítra nekoná. Což je dobře, protože teď vážně potřebuji každou minutu na učení.

Stejně je zvláštní, že se paní Spearsové Lillyin návrh pololetní práce nelíbil, protože mým návrhem byla přímo nadšená. Nazvala jsem to *Co zavinily vánoční stromky aneb Proč považujeme za nezbytné udržovat pohanský rituál prosincového kácení stromů, když bychom měli šetřit ozónovou vrstvu.*

A to nemám ani zdaleka takové IQ jako Lilly.

Pondělí, 8. prosince, biologie

Kenny mi právě poslal tenhle vzkaz:

Mio, doufám, že jsem tě tím, co jsem řekl včera večer, nezaskočil. Chtěl jsem jenom, abys věděla, co k tobě cítím.

Tvůj

Kenny

No nazdar. Co mám jenom teď dělat? Sedí vedle mě a čeká, že mu odpovím. Vlastně si asi myslí, že mu právě teď píšu odpověď.

Co mu mám říct?

Možná je to skvělá příležitost se s ním rozejít. *Je mi líto, Kenny, ale já k tobě podobné city nechovám – můžeme zůstat přáteli.* Měla bych mu to takhle napsat?

Já jenom nechci ranit jeho city, víte? A jsem s ním ve dvojici na biologii. Totiž, tak nebo tak s ním budu muset ještě dva týdny sedět v lavici. A je mnohem lepší sedět vedle někoho, kdo vás má rád, než vedle člověka, který vás nenávidí.

A co ples? Chci říct, když se rozejdu s Kennym, s kým půjdu na Zimní ples? Víím, že je hrozné o tom takhle vypočítavě uvažovat, ale je to první ples v mém životě, na který mám už předem s kým jít.

Teda, jestli se někdy vůbec rozhoupe, aby mě pozval.

A co zkoušení? Myslím zkoušení z biologie. Bez Kennyho poznámek nemám šanci prolézt. Ani tu NEJMENŠÍ šanci.

Jenže co můžu dělat jiného? Zvlášť po tom, co se stalo dneska při obědě.

Je po všem. Zbývá dát sbohem Zimnímu plesu a připravit se na páteční večery u televize.

Milý Kenny,

ne že bych tě neměla moc ráda jako přítele, já jenom –

Pondělí, 8. prosince, 3 hodiny odpoledne,

doučování s panem Gianinim

No tak dobře. Zazvonilo, než jsem stihla dopsat ten vzkaz.

To ale neznamená, že to Kennymu neřeknu. Určitě to udělám. Ještě dneska večer. Je mi fuk, jestli je moc kruté udělat něco takového po telefonu. Prostě už dál nemůžu.

DOMACI ÚKOLY

Matika: zopakovat otázky na konci kapitol 1 až 3

Angličtina: pololetní práce

Zemák: otázky na konci kapitol 1 až 4

Speciálka: nic

Francouzština: otázky na konci kapitol 1 až 3

Biologie: otázky na konci kapitol 1 až 5

Úterý, 9. prosince, třídnická hodina

Dobrá. Tak jsem se s ním nerozešla.

Ale fakt jsem chtěla.

A ani to nebylo proto, že bych neměla to srdce se s ním rozejít po telefonu.

Bylo to kvůli něčemu, co řekla *Grandmère*.

Ne že bych z toho měla dobrý pocit. Totiž z toho, že jsem se s ním nerozešla. Akorát že po doučování z matiky jsem musela jet do ateliéru, kde Sebastiano tvoří své nejnovější modely, aby mi mohli jeho poskoci vzít míru na šaty. *Grandmère* pořád dokola omílala, že odteď bych měla na důkaz vlastenectví nosit už jenom šaty genovských návrhářů. Což bude těžké, protože pokud vím, v Genovii je jenom jeden módní návrhář a to je Sebastiano. A řekněme, že moc často nepoužívá džínovinu.

Ale na tom nesejde. Mám horší starosti, než co budu nosit na jaře.

Grandmère to nejspíš nějak vycítila, protože zrovna když mi Sebastiano popisoval, jaké korálky hodlá použít na vyšívání na živůtku mých šatů, zavolala na mě: „Amélie, co je to s tebou?“

Určitě jsem nadskočila aspoň o půl metru. „Cože?“

„Sebastiano se tě ptal, jestli bys raději hranatý, nebo oblý výstřih.“

Nechápavě jsem na ni zírala. „Výstřih? Na co?“

Grandmère po mně šlehla pohledem. Dělá to dost často. Proto se taky táta vyhýbá mým hodinám princeznování, i když bydlí ve vedlejším apartmá.

„Sebastiano,“ promluvila poté. „Nechal bys nás, prosím, chvíli s princeznou o samotě?“

A Sebastiano – který měl na sobě nové kožené kalhoty, tentokrát v oranžové barvě (což, jak mě poučil, je nová šedá, zatímco bílá, věřte nebo ne, je nová černá) – se uklonil a odešel z místnosti, následován všemi těmi vychrtlými dívčinami, co mi braly míru na šaty.

„Tak,“ obrátila se ke mně hlasem velícího generála *Grandmère*. „Něco ti očividně dělá starosti, Amélie. O co jde?“

„Nic to není,“ zrudla jsem. Věděla jsem, že se červenám, protože: a) jsem to cítila, b) jsem se viděla ve třech vysokých zrcadlech před sebou.

„Něco to musí být.“ Grandmère si zhluboka šlukla cigarety, přestože jsem ji opakovaně žádala, aby v mé přítomnosti nekouřila, protože pasivní vdechování cigaretového dýmu má stejně ničivé účinky na plíce jako kouření. „O co se jedná? Rodinné problémy? Tvá matka už se nejspíš začala hádat s tím učitelem. Inu, já jsem si vždycky myslela, že to manželství dlouho nevydrží. Tvoje matka je na to příliš přelétavá.“

Přiznávám, že když to řekla, trochu jsem se naštvala. Grandmère mámu v jednom kuse shazuje, přestože mě máma vychovala skoro sama a já jsem zatím nikoho nezastřelila ani jsem neotěhotněla.

„Když to musíš vědět,“ ohradila jsem se, „máma s panem Gianinim jsou spolu naprosto šťastní. Ani trochu jsem na ně nemyslela.“

„Tak o co potom jde?“ zeptala se znuděně Grandmère.

„O nic,“ už jsem skoro křičela. „Já prostě – prostě jsem jenom myslela na to, že se musím dneska večer rozejít se svým klukem, to je všechno. A tobě do toho vůbec nic není.“

Místo aby se Grandmère urazila nad tou drzostí, jako by to udělal každý prarodič se špetkou sebeúcty, jenom upila ze sklenice a se zájmem se na mě podívala.

„Opravdu?“ zeptala se zcela změněným hlasem, jaký obvykle používá, když se někdo zmíní o akciích, které jí připadají jako dobrá koupě. „A co je to za – kluka?“

Panebože, co hrozného jsem kdy provedla, že jsem si zasloužila takovouhle babičku? No fakt. Lillyina a Michaelova babička si pamatuje jména všech jejich přátel, peče jim dorty a pořád má pocit, že málo jedí, i když jejich rodiče pravidelně nakupují jídlo nebo aspoň objednájí pizzu.

A já? Já musím mít babičku s plešatým pudlem a prsteny s devítikarátovými diamanty, která se nejradši ze všeho vyžívá v tom, že mě mučí.

Proč to tak musí být? Chci říct, proč mě Grandmère tak ráda mučí? Nic jsem jí neprovedla. Tedy kromě toho, že jsem její jediná

vnučka. Dokonce ani nikde nerozhlašuji, co si o ní myslím. Totiž, nikdy jsem jí ani *neřekla*, že ji považuji za zlou starou ženskou, která přispívá k ničení životního prostředí tím, že nosí kožichy a kouří francouzské cigarety bez filtru.

„Grandmère,“ rozhodla jsem se zachovat klid. „Chodím jenom s jedním klukem. Jmenuje se Kenny.“ A říkala jsem ti to už aspoň tisíckrát, dodala jsem v duchu.

„Myslela jsem, že s tímhle Kennym pracuješ v biologii,“ odpověděla Grandmère, když se napila sidecaru, což je její oblíbený drink.

„To ano,“ přikývla jsem. Překvapilo mě, že byla schopná si na něco takového vzpomenout. „A taky s ním chodím. Akorát že včera večer mu naprosto přiskočilo a řekl mi, že mě miluje.“

Grandmère pohládila po hlavě Rommela, který jí seděl na klíně a tvářil se zkroušeně jako obvykle.

„A co je na tom špatného,“ pokračovala Grandmère, „když ti tvůj přítel řekne, že tě miluje?“

„Nic,“ odpověděla jsem. „Až na to, že já do něj nejsem zamilovaná, chápeš? Takže by ode mě nebylo fér nechat ho, aby si to myslel.“

Grandmère nadzvedla namalované obočí. „Nechápu proč.“

Jak jsem se jenom mohla nechat vyprovokovat k tomuhle rozhovoru? „Protože, Grandmère, něco takového se prostě *nedělá*. V dnešní době ne.“

„Opravdu? Sledování lidí mě vede k opačnému závěru. Tedy, pokud samozřejmě nejsou zamilovaní do někoho jiného. V takovém případě by bylo moudré zbavit se nechtěného nápadníka, aby byl člověk volný pro toho, po kom ve skutečnosti touží.“ Pátřavě se na mě zadívala. „Je tu v tvém případě někdo takový, Amélie?“

„Ne,“ zalhala jsem bez přemýšlení.

Grandmère si odfrkla. „Lžeš.“

„Ne, nelžu,“ lhala jsem dál.

„Samozřejmě, že lžeš. Neměla bych ti to říkat, ale protože jde u budoucí hlavy státu o zlozvyk, bude lepší, když se to dozvíš, aby ses toho dokázala v budoucnu vyvarovat: Když lžeš, Amélie, rozšíří se ti nosní dírky.“

Ruce mi vylétly k nosu. „To není pravda!“

„Ale ano.“ Grandmère se podle všeho královsky bavila. „Jestli mi nevěříš, podívej se do zrcadla.“

Otočila jsem se čelem k nejbližšímu zrcadlu. Odkryla jsem obličej a pečlivě si prohlédla svůj nos. Nosní dírky jsem neměla ani trochu rozšířené. Grandmère mluvila nesmysly.

„Zeptám se tě ještě jednou, Amélie,“ pronesla pomalu Grandmère. „Jsi v současné době do někoho zamilovaná?“

„Nejsem,“ automaticky jsem zase zalhala...

A v tu chvíli se mi rozšířily nosní dírky!

No nazdar! Celý život lžu a najednou zjistím, že mě moje nosní dírky pokaždé prozradí! Komukoliv stačí se jenom podívat na můj nos a zjistí, jestli mluvím pravdu, nebo ne.

Jak to, že mi to nikdy nikdo neřekl? A musela na to přijít Grandmère – zrovna Grandmère! Nemohla to zjistit máma, která mě zná čtrnáct let. Ani moje nejlepší kamarádka, která má vyšší IQ než Einstein.

Ne. Musela to zjistit Grandmère.

Jestli se na tohle přijde, je po mně.

„Fajn,“ vyjekla jsem a otočila se od zrcadla čelem k ní. „Dobře. Je to pravda. Jsem do někoho zamilovaná. Spokojená?“

Grandmère zdvihla namalované obočí.

„Nemusíš křičet, Amélie,“ prohlásila pobaveně – nebo aspoň tónem, který by u kohokoliv jiného šlo za pobavený považovat. „A kdo si tedy získal tvé srdce?“

„Ne, ne,“ zdvihla jsem ruce na obranu. Kdyby to nebylo naprosto nezdvorné, udělala bych nejraději z ukazováčků mezi ní a mnou kříž. Tak moc mě děsí. A když se to vezme kolem a kolem, vypadá s tím namalovaným obočím trochu jako upír. „Tuhle informaci ze mě nedostaneš.“

Grandmère udusila cigaretu v broušeném popelníku, který pro ni nachystal Sebastiano. „Dobrá. Mám to tedy chápat tak, že zmíněný muž tvé city neopětuje?“

Nemělo cenu jí dál lhát. Rozhodně ne s mými nosními dírkami.

Nahrabila jsem ramena. „Ne. Má rád někoho jiného. Je to hrozně chytrá holka, která dokáže klonovat mušky.“

Grandmère si odfrkla. „To je opravdu užitečné nadání. Ale to nic. Počítám, že znáš pořekadlo, že je lepší vrabec v hrsti nežli holub na střeše, Amélie.“

Z mého zmateného výrazu musela poznat, že nemám ani tušení, co tím chce říct, protože pokračovala: „Neodvrhuj Kennyho, dokud nebudeš schopná zajistit si někoho lepšího.“

Zděšeně jsem na ni zírala. No vážně. Grandmère už řekla – a udělala – spoustu vypočítavých věcí, ale tohle je všechny překonalo.

„Zajistit někoho lepšího?“ Nemohla jsem uvěřit, že to myslela tak, jak jsem to pochopila. „Chceš říct, že se nemám rozcházet s Kennym, dokud si nenajdu někoho jiného?“

Grandmère si zapálila další cigaretu. „Pochopitelně.“

„Ale Grandmère...“ Přisáhám, že si někdy nejsem jistá, jestli je Grandmère lidská bytost, nebo nějaká životní forma z jiné planety, kterou sem poslali, aby nás špehovala. „To přece nejde. Nemůžu někoho takhle vodit za nos, když vím, že k němu necítím to samé, co cítí on ke mně.“

Grandmère vyfoukla oblak modrého dýmu. „Proč ne?“

„Protože je to naprosto neetické!“ Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Rozejdu se s Kennym. Co nejdřív. Ještě dneska večer.“

Grandmère podržela Rommela pod bradou. Zatvářil se ještě zkroušeněji než obvykle, protože mu tím odírala kůži. Je to vážně ten nejpršíšernější pes, jakého jsem kdy viděla.

„Na to máš pochopitelně právo,“ odpověděla Grandmère. „Ale ráda bych ti připomněla, že pokud se s tím mladým mužem rozejdeš, bude to mít negativní vliv na tvé známky z biologie.“

To mi vyrazilo dech. Hlavně proto, že mě to už také napadlo. Překvapilo mě, že bychom mohly s Grandmère o něčem uvažovat stejně.

Což byl vlastně hlavní důvod, proč jsem pohoršené vykřikla: „Grandmère!“

„No tak,“ Grandmère odklepla popel z cigarety do popelníku. „Není to snad pravda? Máš z biologie trojku, nebo ne? A to jenom proto, že ti ten mladík dává opsat všechny domácí úkoly.“

„Grandmère!“ znovu jsem zaprotestovala. Protože měla samozřejmě úplnou pravdu.

Zvedla oči ke stropu. „Uvaž sama,“ prohlásila. „Z matematiky máš čtyřku, a pokud nedostaneš alespoň trojku z biologie, dost se ti toto pololetí zhorší průměr.“

„Grandmère.“ Nevěřila jsem svým uším. Věděla, jaké mám známky! A měla pravdu. Měla naprostou pravdu. Ale stejně. „Nehodlám s rozchodem čekat, dokud nebude po pololetním zkoušení. To by prostě nebylo správné.“

„Jak myslíš,“ povzdechla si Grandmère. „Ale rozhodně nebude nic příjemného, když vedle něj budeš muset sedět ještě – kolik týdnů zbývá do konce pololetí? Ještě dva týdny? Zvlášť pokud vezmeš v úvahu, že jestli se s ním rozejdeš, nebude s tebou nejspíš mluvit.“

Ach jo. Zase měla pravdu. Už jsem o tom taky přemýšlela. Kdybych se s Kennym rozešla a on se na mě naštvál tak, že už by se mnou nechtěl mluvit, byla by biologie pěkně nepřijemná.

„A co ten ples?“ Grandmère zachřestila ledem ve sklenici sidecaru. „Co váš Vánoční ples?“

„Není to Vánoční ples. Je to Zimní ples, protože –“

Grandmère mávla rukou. Na zápěstí jí zacinkal ozdobný náramek.

„Na tom nesejde,“ řekla. „Když se přestaneš s tím mladíkem stýkat, budeš mít s kým jít na ten ples?“

„Prostě s nikým nepůjdu,“ stála jsem na svém, i když mi při tom pomýšlení bylo do breku. „Zůstanu doma.“

„Zatímco se všichni ostatní budou bavit? Amélie, prosím tě, měj rozum. Co ten druhý mladík?“

„Jaký druhý mladík?“

„Ten, do kterého jsi podle vlastních slov zamilovaná. Nepůjde na ples s tou dívkou, co pěstuje masařky?“

„Octomilky,“ opravila jsem ji. „Nevím. Možná ano.“

Nikdy předtím mě nenapadlo, že Michael možná pozve Judith Gershnerovou, aby s ním šla na Zimní ples. Ale ve chvíli, kdy to Grandmère vyslovila, se mi udělalo špatně od žaludku, jako tenkrát na kluzišti, když jsem je poprvé uviděla spolu. Podobně jsem se cítila, když jsme s Lilly přecházely Bleecker Street a vrazil do nás poslíček na kole a já pak nemohla popadnout dech.

Akorát že tentokrát mě nebolel hrudník, ale jazyk. Už se mi začínal hojit, ale najednou mě zase rozbolel.

„Já si myslím,“ prohlásila Grandmère, „že nejlepší způsob, jak upoutat pozornost toho mladíka, je objevit se na plese zavěšená do někoho jiného a vypadat přitom naprosto skvěle v šatech od genovského návrháře Sebastiana Grimaldiho.“

Zůstala jsem na ni zírat. Protože měla pravdu. Měla úplnou pravdu. Až na to, že...

„Grandmère,“ ozvala jsem se. „Ten kluk, do kterého jsem zamilovaná, má rád holky, co umějí klonovat *mušky*. Chápeš? Nemyslím, že by na něj udělaly dojem nějaké *šaty*.“

Nezmínila jsem se, že jsem ještě včera večer chovala podobné naděje. Ale Grandmère jenom vědoucne zamručela, skoro jako by mi dokázala čist myšlenky.

„Když myslíš,“ řekla. „Ale stejně mi připadá trochu kruté, že se chceš s tím mladíkem rozejít zrovna v tuhle dobu.“

„Proč?“ zeptala jsem se překvapeně. Přepnula snad Grandmère omylem v televizi na nějaký program se sentimentálními filmy? Nikdy dřív neprojevila ani špetku sváteční nálady. „Protože jsou *Vánoce*?“

„Nikoliv,“ Grandmère se na mě znechuceně podívala, nejspíš proto, že jsem se odvážila naznačit, že by ji mohly dojmout oslavy narození nějakého spasitele. „Protože máte před pololetním zkoušením. Jestli se chceš opravdu zachovat šlechetně, mohla bys alespoň počkat, až budete mít zkoušení za sebou, nežli tomu chudákovi zlomíš srdce.“

Byla jsem naprosto připravená odrazit jakékoliv další důvody, které by si mohla vymyslet, abych se nerozcházela s Kennym. Ale tohle jsem nečekala. Stála jsem tam s pusou dokořán. Věděla jsem, že mám pusou dokořán, protože jsem se viděla v těch třech vysokých zrcadlech.

„Nechápu,“ pokračovala Grandmère, „proč bys mu neměla alespoň do konce pololetního zkoušení dovolit, aby věřil, že jeho city opětuješ. Proč mu přidělovat další starosti? Ale samozřejmě musíš udělat, co sama považuješ za správné. Tomu tvému – Kennymu – nejspíš nedělá problémy vyrovnat se s rozchodem. Předpokládám, že

i se zlomeným srdcem dokáže zvládnout zkoušení bez větších potíží.“

Proboha! Kdyby mi vrazila do břicha vidličku a namotala na ni vnitřnosti jako špagety, nemohla bych se cítit hůř...

A musím přiznat, že se mi současně trochu ulevilo. Protože teď se pochopitelně nemůžu s Kennym rozejít. Nejde tu o moji známku z biologie ani o ten ples. Prostě se nemůžu s někým rozejít zrovna před pololetním zkoušením. Byla by to ta největší podlost, jakou lze někomu provést.

Tedy kromě toho, jak se běžně chová Lana a její kamarádky. Vsak víte, co myslím. Přijít k někomu v dívčí šatně a zeptat se, proč nosí podprsenku, když ji na nic nepotřebuje. Nebo si z někoho utahovat jenom proto, že se ten někdo nechce líbat se svým klukem. A podobně.

Takže tady to máte. *Chci* se rozejít s Kennym, ale nemůžu.

Chci říct Michaelovi, co k němu cítím, ale to taky nejde.

Dokonce si ani nemůžu přestat kousat nehty. Předstoupím nejspíš před celý národ jedné evropské země s krvavými pahýly místo prstů.

Je ze mě naprostá troska. Není divu, že mi dneska ráno v autě – poté, co jsem omylem přivřela Larsovi nohu do dveří – Lilly doporučila, ať si co nejrychleji zařídím nějakou psychoterapii, protože jestli prý někdy viděla člověka, který potřebuje nalézt vnitřní harmonii mezi vědomím a podvědomím, jsem to já.

CO MUSÍM UDĚLAT PŘED ODJEZDEM DO GENOVIE

1. Koupit kočičí konzervy a písek pro Louie.
2. Přestat si kousat nehty.
3. Naučit se prosazovat svou.
4. Nalézt vnitřní harmonii mezi vědomím a podvědomím.
5. Rozejít se s Kennym – ale až po zkoušení a po plese.

Úterý, 9. prosince, angličtina

Co to bylo před chvílí na chodbě? Řekl ti Kenny Showalter, co si myslím, že řekl?

Ano. Proboha, Shameeko, co mám dělat? Třesu se tak, že skoro nemůžu psát.

Jak to myslíš, co máš dělat? Ten kluk je do tebe blázen, Mio. Bud' ráda.

Přece nemůže říkat takovéhle věci. Zvlášť ne tak nahlas.

Myslíš, že to všichni slyšeli? Určitě ho všichni slyšeli. Měla jsi vidět, jak se tvářila Lilly. Myslela jsem, že dostane jeden z těch schizofrenických záchvatů, co o nich pořád mluví.

Myslíš, že ho slyšeli ÚPLNĚ všichni? Třeba lidi, co zrovna vycházeli z učebny chemie? Myslíš, že ho taky slyšeli?

Nemohli ho přeslechnout. Křičel na celou chodbu.

Smáli se? Ti, co odcházeli z chemie? Řekni, že se nesmáli.

Většina z nich se smála.

To mi tak chybělo! Proč jsem se vůbec narodila???

Kromě Michaela. Michael se nesmál.

NESMÁL se? FAKT? Děláš si ze mně legraci?

Ne. Proč bych si z tebe měla dělat legraci? A není ti snad úplně jedno, co si myslí Michael Moscovitz?

Je. Je mi to fuk. Proč myslíš, že by mi to nemělo být fuk?

No, třeba proto, že o tom pořád mluvíš.

Prostě od nich není slušné, že se smějí neštěstí někoho jiného. To je všechno.

Nechápu, o jakém neštěstí to mluvíš. Miluje tě. Spoustě holek by se líbilo, kdyby to na ně jejich kluk o přestávce na chodbě zakřičel.

Možná. ALE MNĚ NE!!!

Užití činného a trpného rodu u sloves:

Činný rod: Brzy svých slov litoval.

Trpný rod: Byl brzy donucen litovat svých slov.

Úterý, 9. prosince, biologie

Speciálka byla dneska hrozná otrava. Ne že by to při biologii bylo lepší – vzhledem k tomu, že sedím vedle Kennyho, který už se podle všeho od rána trochu uklidnil.

Ale prostě si nemyslím, že je dovolené, aby si každý přišel, na jakou hodinu chce, i když tam nemá co dělat.

Tak například to, že má Judith Gershnerová zrovna pátou hodinu studijní volno, jí ještě nedává právo strávit padesát minut z té hodiny u nás ve speciálce. Správně by neměla vůbec opustit studovnu. Nejspíš dokonce neměla ani propustku.

Ne že bych to na ni chtěla prásknout nebo tak něco. Ale takovéhle do očí bijící porušování školního řádu by se nemělo podporovat. Jestli se Lilly podaří zorganizovat tu stávku, pro kterou ještě pořád shání podporu, měla by se v petici zmínit i o tom, jak se tu některým studentům nadržuje. Chci říct – to, že někdo dokáže klonovat hmyz, ještě přece neznamená, že se může jen tak potloukat po škole bez propustky.

Ale když jsem vešla do třídy, byla tam. A není pochyb o tom, že Judith Gershnerová je naprosto zabouchnutá do Michaela. Nejsem si jistá, jaký vztah k ní má on, ale ona na sobě měla místo černých bavlněných punčocháčů plet'ové silonky, což rozhodně není jen tak. Neznám holku, která by si na sebe vzala silonky, pokud k tomu nemá fakt dobrý důvod.

Dobrá, možná spolu pracují na tom stánku na Zimní slavnosti, ale kvůli tomu Judith ještě nemusí ovíjet ruku kolem opěradla Michaelovy židle. A navíc mi Michael dřív při speciálce pomáhal s matikou, čemuž je konec, protože si Judith dělá nárok na všechn jeho čas.

A už vůbec nemá Judith právo plést se do mých soukromých rozhovorů. Skoro mě ani nezná.

Ale zabránilo jí to vložit se do mého rozhovoru s Lilly, když zaslechla, jak se mi Lilly oficiálně omlouvá, že mi nevěřila, co mi Kenny (jehož dnešní výlev citů na chodbě ve třetím patře definitivně vyvrátil jakýkoliv zbytek pochybností) řekl do telefonu? Ani náhodou.

„Chudák kluk,“ prohlásila Judith. „Slyšela jsem, co na tebe volal na chodbě. Skončila nám zrovna chemie. Jakže to bylo? ‚Mio, je mi jedno, jestli mě máš ráda, nebo ne, stejně tě budu vždycky milovat,‘ nebo tak nějak?“

Neodpověděla jsem, protože jsem si zrovna představovala, jak by Judith Gershnerová vypadala s tužkou zabodnutou doprostřed čela.

„Bylo to od něj fakt roztomilé,“ pokračovala Judith. „No jen si to vem. Ten kluk je do tebe rozhodně blázen.“

Tohle je právě ten problém. Všichni si myslí, jak to od Kennyho bylo roztomilé. Nikdo nechápe, že to roztomilé nebylo. Ani trochu. Bylo to naprosto ponižující. Myslím, že jsem se v životě tak nestyděla.

A věřte mi, styděla jsem se pořádně už při hodně příležitostech, zvlášť od té doby, co je ze mě princezna.

Ale nejspíš jsem jediná na celé škole, kdo považuje Kennyho chování za nemístné.

„Rozhodně mu nedělá potíže uvědomit si, co cítí.“ Dokonce i Lilly se Kennyho zastávala. „Na rozdíl od některých *jiných* lidí.“

Tohle mě opravdu vytáčí, protože ve skutečnosti si dokážu uvědomovat své pocity od doby, kdy jsem si začala psát deník. Skoro vždycky mám celkem přesnou představu, co cítím.

Potíž je v tom, že to nikomu nemůžu říct.

Nevím, koho z nás překvapilo nejvíc, když se Michael najednou postavil na moji stranu, jestli Lilly, Judith Gershnerovou nebo mě.

„To, že Mia nepokřikuje na chodbě ve třetím patře, ještě neznamená, že si nedokáže uvědomovat své pocity,“ prohlásil.

Jak to jenom dělá? Jak to, že dokáže říct pár slovy přesně to, co cítím, ale nedovedu za žádnou cenu zformulovat? Právě to na něm mám tak ráda. No považte, jak bych ho za to mohla nemilovat?

„Přesně tak,“ přikývla jsem vítězoslavně.

„No, mohla jsi mu aspoň odpovět.“ Lilly se vždycky naštvě, když se mě Michael zastává – zvlášť když mi zrovna vyčítá, že k sobě nejsem dost upřímná, pokud jde o mé city. „A ne ho tam nechat jen tak stát.“

„A co jsem mu podle tebe měla asi tak říct?“ vyjela jsem na ni (teď už vím, že dost neuváženě).

„Co třeba, že ho taky miluješ?“ navrhla Lilly.

PROČ? Ať mi někdo řekne PROČ. Proč musím mít nejlepší kamarádku, která nedokáže pochopit, že některé věci prostě NEPROBÍRÁTE nahlas před CELOU TŘÍDOU VČETNĚ JEJÍHO BRATRA????

Potíž je v tom, že Lilly si v životě nepřípadala trapně. Ona prostě nemá představu, co slovo *trapně* znamená.

„Podívej,“ obrátila jsem se k ní. Cítila jsem, jak mi začínají hořet tváře. A nemohla jsem ani zalhat, když jsem teď věděla to o svých nosních dírkách. Dobře, Lilly na to možná ještě nepřišla, ale to je jenom otázka času. Chci říct, vždyť na to přišla i *Grandmère*... „Opravdu si moc vážím Kennyho přátelství,“ řekla jsem opatrně. „Ale láska... Láska – to je hrozně velká věc. A já nejsem... totiž, já...“

Zničeně jsem se odmlčela. Moc dobře jsem si uvědomovala, že mě poslouchá celá třída včetně Michaela.

„Chápu,“ podívala se na mě přimhouřenýma očima Lilly. „Máš strach se na někoho vázat.“

„Nemám strach se vázat,“ bránila jsem se. „Já prostě –“

Ale Lilly už se v tmavých očích nadšeně zablesklo. Chystala se mě psychoanalyzovat, což je bohužel jeden z jejích nejmilejších koníčků.

„Tak se podívejme na celou situaci,“ prohlásila. „Máš tady kluka, který klidně vykřičí na celou chodbu, jak moc tě miluje, a ty na něj jenom zíráš jako krysa, na kterou se řítí vlak metra. Co to podle tebe znamená?“

„Napadlo tě někdy,“ ozvala jsem se, „že jsem mu třeba neodpověděla stejně proto, že –“

Málem jsem to řekla. Bylo to o fous. Málem jsem se podřekla, že Kennyho nemiluju.

Ale nešlo to. Protože kdybych to řekla, Kenny by se to doslechl, a to by bylo ještě horší, než kdybych se s ním rozešla. Nemohla jsem to udělat.

Takže jsem namísto toho jenom řekla: „Lilly, moc dobře víš, že nemám strach se vázat. Existuje spousta kluků, ke kterým –“

„Vážně?“ Lilly se podle všeho bavila lépe než obvykle. Skoro jako by se předváděla před obecnstvem. Což taky pochopitelně dělala. To obecnstvo tvořili její bratr a jeho holka. „Řekni mi aspoň jedno jméno.“

„Čí jméno?“

„Kluka, na kterého bys byla schopná se vázat na celý život.“

„To ode mě chceš seznam nebo co?“ zeptala jsem se.

„Seznam by byl fajn,“ přikývla Lilly.

Tak jsem dala dohromady následující seznam:

NA KOHO BY BYLA MIA THERMOPOLISOVÁ SCHOPNÁ SE VÁZAT NA CELÝ ŽIVOT

1. Wolverine z *X-menů*
2. Ten chlápek z *Gladiátora*
3. Will Smith
4. Tarzan z kresleného filmu od Disneyho
5. Netvor z *Krásky a zvířete*
6. Ten hezký voják z *Legendy o Mu-lan*
7. Ten chlápek, co ho hrál v *Mumii* Brendan Fraser
8. Angel
9. Tom ze seriálu *Daria*
10. Justin Baxendale

Jenže ten seznam nebyl k ničemu, protože ho Lilly naprosto rozebrala a zanalyzovala a ukázalo se, že polovina z těch kluků jsou postavy z kreslených filmů, jeden je upír a jeden je mutant, kterému z kloubů na rukou vystřelují ocelové bodce.

Vlastně kromě Willa Smithe a Justina Baxendalea (to je ten kluk, co k nám na školu nedávno přešel z Trinity a do kterého už je zamilovaná většina holek na škole Alberta Einsteina) jsou na tom seznamu jenom samé fiktivní postavy. Skutečnost, že jsem nebyla schopná přijít se jménem kluka, se kterým bych se mohla seznámit –

nebo který aspoň žije v trojrozměrném světě – nejspíš na něco poukazuje.

Nepoukazuje ovšem na skutečnost, že kluk, do kterého jsem zamilovaná, byl v tu chvíli s námi ve třídě spolu se svojí holčkou, takže jsem ho na ten seznam nemohla zařadit.

Ne. To *nikoho* ani nenapadlo.

Místo toho poukazoval nedostatek reálných osob na mém seznamu na to, že má očekávání ve vztahu k mužům jsou nerealistická, a dokládal, že nejsem schopná se na nikoho vázat.

Lilly prohlásila, že jestli nesnížím laťku, jsem předem odsouzená k velice neuspokojivému milostnému životu.

Jako kdybych někdy čekala něco jiného, když se to tak vezme.

Kenny mi právě poslal vzkaz:

Mio, mrzí mě, co se stalo dneska ráno na chodbě. Už chápu, že jsem tě uvedl do rozpaků. Někdy zapomínám, že i když jsi princezna, jsi pořád hodně uzavřená do sebe. Slibuji, že už nikdy nic takového neudělám. Můžeš mi odpustit, když tě vezmu ve čtvrtek na oběd k Big Wongovi? – Kenny

Samozřejmě jsem souhlasila. Ne proto, že mám hrozně ráda zeleninové taštičky, které u Big Wonga dělají, ani proto, že bych chtěla ostatním ukázat, že se nebojím vázat. Dokonce ani proto, že doufám, že mě u čaje a zeleninových taštiček Kenny konečně pozve na Zimní ples.

Souhlasila jsem proto, že když se to vezme kolem a kolem, mám Kennyho fakt ráda a nechci ranit jeho city.

A zachovala bych se stejně, i kdybych nebyla princezna, která se musí vždycky rozhodnout správně.

DOMACI ÚKOLY

Matika: zopakovat otázky na konci kapitol 4 až 7

Angličtina: pololetní práce

Zemák: zopakovat otázky na konci kapitol 5 až 9

Speciálka: nic

Francouzština: zopakovat otázky na konci kapitol 4 až 6

Biologie: zopakovat otázky na konci kapitol 6 až 8

Úterý, 9. prosince, 4 hodiny odpoledne,

v limuzíně cestou do hotelu Plaza

Dneska během doučování z matiky jsem měla s panem Gianinim následující rozhovor:

Pan G.: Mio, je s tebou všechno v pořádku?

Já: (překvapeně) Samozřejmě. Proč by nemělo?

Pan G.: No, prostě jsem si myslel, že už jsi docela pochopila násobení výrazů, ale v dnešní písemce máš všech pět příkladů špatně. Já: Asi jsem zrovna myslela na něco jiného.

Pan G.: Na cestu do Genovie?

Já: No, to taky. A na další věci...

Pan G.: Mio, jestli si potřebuješ o těch... dalších věcech s někým promluvit, víš, že můžeš přijít za mnou. Možná ti připadá, že máme spoustu vlastních starostí s tím miminem, co je na cestě, ale ty jsi pro nás oba vždycky na prvním místě. To přece víš, ne?

Já: (zahanbeně) Já vím. Ale o nic nejde. Fakt.

Díky bohu, že neví o mých nosních dírkách.

Ale no vážně, co jsem mohla říct jiného? „Pane G., můj kluk se zbláznil, ale já se s ním nemůžu rozejít kvůli pololetnímu zkoušení, a ještě k tomu jsem zamilovaná do bratra své nejlepší kamarádky?“

Vážně pochybuji, že by mi dokázal v jednom nebo druhém smysluplně poradit.

Úterý, 9. prosince, 7 hodin večer

Nemůžu tomu uvěřit. Poprvé za několik měsíců jsem se dostala domů před začátkem *Pobřežní hlídky*. S Grandmère je určitě něco v nepořádku. I když dneska při hodině vypadala docela normálně. Totiž na to, že je to Grandmère. Kromě toho, že mě přerušila, když jsem recitovala genovskou přísahu věrnosti (kterou se musím samozřejmě naučit zpaměti, abych se neztrapnila před genovskými školáky tím, že bych se zakoktala) a zeptala se mě, jak jsem to vyřešila s Kennym.

Je to trochu zvláštní, jak se najednou stará o můj soukromý život, když to nikdy předtím nedělala. Nebo aspoň ne moc.

A pořád omílala, jaký to byl od Kennyho geniální nápad, když mi v říjnu posílal ty anonymní milostné dopisy, o kterých jsem si myslela (dobrá, spíš jsem *doufala*), že je psal Michael.

Zeptala jsem se jí: „Co je na tom proboha tak *geniálního*?“ Grandmère jenom pokrčila rameny: „Chodíš s ním přece, nebo ne?“

Což mě nikdy dřív nenapadlo, ale asi má svým způsobem pravdu.

Mámu tak překvapilo, že jsem doma brzo, že mě nechala, ať si vyberu, co chci nechat donést k večeři (objednala jsem si pizzu Margherita a dovolila mámě, aby si nechala přinést boloňské těstoviny, přestože párky, co dávají do omáčky, jsou pravděpodobně nasáklé dusičnany, které mohou poškodit zárodek ve vývinu. Ale i tak to byla skoro slavnostní příležitost, když jsem se výjimečně objevila doma ještě před večeří. Dokonce i pan Gianini se odvázal a objednal si něco s pravými italskými hříby).

Jsem fakt ráda, že jsem se dostala domů brzo, protože mám spoustu učení a taky bych měla začít psát pololetní práci z angličtiny a musím vymyslet, jaké dárky nakoupím k Vánocům a Chanuce, a to ani nemluvím o tom, že bych si ještě měla znovu projít děkovnou řeč, kterou mám pronést v genovské televizi k národu, kterému budu jednou vládnout. Radši bych se měla pustit do práce!

Úterý, 9. prosince, 7.30 večer

Udělala jsem si přestávku v učení a právě jsem na něco přišla. Z *Pobřežní hlídky* se člověk může fakt hodně naučit. Myslím to vážně.

Sepsala jsem seznam:

CO JSEM SE NAUČILA PŘI SLEDOVÁNÍ POBŘEŽNÍ HLÍDKY

1. Jestliže jste od pasu dolů ochrnutí, stačí, abyste uviděli, jak se někdo snaží zavraždit dítě, a dokážete vstát a zachránit ho.
2. Jestliže trpíte bulimií, je to nejspíš proto, že vás milují dva muži najednou. Prostě jednomu z nich řekněte, že chcete být jenom přátelé, a bulimie zmizí.
3. Není problém zaparkovat blízko pláže.
4. Mužští záchranáři si při odchodu z pláže vždycky obléknou tričko. Ženy si s něčím podobným nemusejí dělat starosti.
5. Jestliže potkáte krásnou dívku v nesnázích, buď pašuje diamanty, nebo je schizofrenička. Pozve-li vás na večeři, odmítněte.
6. Dick van Patten je sice starý, ale není jednoduché ho zneškodnit v pěstním souboji.
7. Jestliže lidé záhadně umírají v moři, je to nejspíš proto, že z nedalekého akvária unikl obří elektrický úhoř.
8. Dívka, která chce opustit své čerstvě narozené dítě, by ho měla odložit na pláži. S největší pravděpodobností se najde hodný záchranář, který se ho ujme, adoptuje ho a vychová ho jako vlastní.
9. Není těžké uplavat žralokovi.
10. Tuleni jsou přítulná domácí zvířátka, která se snadno cvičí.

Úterý, 9. prosince, 8.30 večer

Právě jsem dostala e-mail od Lilly. A nejsem ani zdaleka jediná. Nějak přišla na to, jak se rozesílají hromadné e-maily všem studentům.

Nejspíš by mě to nemělo překvapit. Je koneckonců geniální. Ale asi jí ze všeho toho učení začal atrofovat mozek, protože sepsala tohle:

DŮLEŽITÁ ZPRÁVA PRO STUDENTY STŘEDNÍ ŠKOLY ALBERTA EINSTEINA

Unavuje vás záplava zkoušení, pololetních prací a závěrečných projektů? Nepřijímejte netečně útlak v podobě domácích úkolů, které na nás nakládají tyraní v učitelském sboru! Na zítřejší dopoledne je plánována stávka. Přesně v 10.00 dejte spolu s ostatními studenty učitelům najevo, že máte po krk zkosnatělých rozpisů zkoušení, cenzury a skutečnosti, že na celé období zkoušení dostáváme pouze jeden čtecí den. Opusťte lavice a shromážděte se na východní Sedmapadesáté ulici (bude-li to možné, použijte východ u ředitelny) na protest proti ředitelce Guptové a učitelskému sboru. Nedejte se umlčet!

No jasně. Nemůžu zítra v deset odejít z hodiny. Mám tou dobou zrovna matiku. Pana Gianiniho by ranilo, kdybychom se zvedli a odešli.

Ale jestli řeknu, že se nechci přidat, Lilly se rozzuří.

A jestli se přidám, táta mě zabije. O mámě ani nemluvě. Chci říct, mohli by nás všechny vyhodit ze školy nebo tak něco. Nebo by mě mohla srazit dodávka. Sedmapadesátá ulice je jich tou dobou plná.

Proč? Proč musím mít nejlepší kamarádku, která si vytkla za životní cíl bojovat proti společnosti?

Úterý, 9. prosince, 8.45 večer

Právě mi na monitoru vyskočila zpráva od Michaela:

CracKing: TAKY JSI PRAVÉ DOSTALA TEN PRAŠTĚNY MAIL OD MOJI SESTRY?

Ihned jsem odpověděla.

TLouie: ANO.

CracKing: NEZUCASTNIS SE TE JEJI PITOME STAVKY, NEBO JO?

TLouie: JASNE, URCITE SE ANI TROCHU NENASTVE, KDYZ NEPŮJDU.

CracKing: NEMUSIS PRECE DELAT VSECHNO, CO TI REKNE, MIO. UZ DRIV SES JI POSTAVILA, PROC TO NEUDELAS TENTOKRÁT?

No, třeba proto, že mám právě dost svých vlastních starostí – například zkoušení, blížící se cestu do Genovie, a abych nezapomněla, taky to, že jsem do tebe zamilovaná – a nevím, jestli je nejlepší k tomu seznamu přidat ještě hádku s nejlepší kamarádkou.

Ale to jsem si pochopitelně nechala pro sebe.

TLouie: POKUD JDE O TVOJI SESTRU, JE CESTA NEJMENSIHO ODPORU VETSINOU NEJBEZPECNEJSI.

CracKing: NO, JA TEDA NEPUJDU. MUZU SE NA JEJI STAVKU VYKASLAT.

TLouie: TO JE NECO JINEHO, JSI JEJI BRACHA. S TEBOU NEMUZE PRESTAT MLUVIT. BYDLITE SPOLU.

CracKing: NATESTI UZ BRZO NEBUDEME.

Na to jsem málem zapomněla. Michael půjde brzo na vysokou. No, není to tak daleko. Jenom asi sto bloků.

TLouie: NO JO. PRIJALI TE NA COLUMBII. ANI JSEM TI NEPOGRATULOVALA. TAKZE BLAHOPREJU.

CracKing: DIKY.

TLouie: URCITE JSI RAD, ZE TAM BUDES ASPON NEKOHO ZNAT. MYSLIM JUDITH GERSHNEROVOU.

CracKing: TO JE NEJSPIS PRAVDA. POSLYS, BUDEŠ TADY JESTE NA ZIMNI SLAVNOST, NEBO NE? NEODJÍŽDIŠ DO GENOVIE JESTE PREDTIM?

Dokázala jsem myslet jenom na jedno. Proč se ptá? Nechce mě přece určitě pozvat na ples. Musí vědět, že jdu s Kennym. Totiž, jestli mě Kenny vůbec někdy pozve. Kromě toho Michael je přece taky zadaný. Jde sJudith. NEBO NE?

TLouie: ODJIZDIM AZ DVACATEHO.

CracKing: BEZVA. MELA BY SES URCITE ZASTAVIT U STANKU POCITACOVEHO KROUZKU A PODIVAT SE NA PROGRAM, CO JSEM UDELAL. BUDE SE TI, MYSLIM, LIBIT.

Mělo mě to napadnout. Michael mě vůbec nechce pozvat na ples. Ne v tomhle životě. Mělo mi dojít, že mi chce jenom ukázat nějaký pitomý počítačový program. Koho to zajímá? Nejspíš na mě budou vyskakovat nějakí přiblblí vojáci a já je budu muset střílet nebo tak něco. Určitě nápad Judith Gershnerové.

Chtěla jsem mu napsat: Copak opravdu nemáš ponětí, co se ve mně děje? Ze TY jsi jediný člověk, na kterého bych se chtěla vázat na celý život? Ještě ti to NEDOŠLO????

Ale místo toho jsem napsala:

TLouie: UZ SE TESIM. MUSIM TED BEZET, MEJ SE.

Někdy se fakt nesnáším.

Středa, 10. prosince, 3 hodiny ráno

Tohle mi jakživi neuvěříte. Nemůžu spát kvůli něčemu, co řekla Grandmère.

No vážně. Docela klidně jsem spala – nebo tak klidně, jak můžete spát, když vám leží na prsou dvanáctikilová kočka – a najednou jsem se zničehonic probudila s jedinou větou v hlavě:

„Chodíš s ním přece, nebo ne?“

To mi řekla Grandmère, když jsem se jí zeptala, proč považuje Kennyho nápad posílat mi anonymní milostné dopisy za geniální.

A víte co?

MÁ PRAVDU.

Připadá mi naprosto neskutečné, že bych měla přiznat, že má Grandmère v něčem pravdu, ale nedá se nic dělat. Kennyho anonymní dopisy *zafungovaly*. Chci říct, *opravdu* s ním teď chodím.

Takže proč bych nemohla psát anonymní milostné dopisy klukovi, kterého mám ráda *já*? No řekněte? Kromě skutečnosti, že právě s někým chodím a ten kluk, kterého mám ráda, taky?

Myslím, že by na tom plánu mohlo něco být. Musím na tom ještě samozřejmě zapracovat, ale prostředky svítí účel. Nebo tak něco. Jsem moc ospalá, než abych si vzpomněla.

Středa, 10. prosince, třídnická hodina

Zůstala jsem vzhůru celou noc a přemýšlela o tom. Myslím, že mám plán a ten plán už se dal s pomocí Tiny Hakim Baby a rychlé zastávky v krámku u školy do pohybu.

Neměli přesně to, co jsem chtěla. Chtěla jsem přání, které by bylo vevnitř jenom bílé a navrchu mělo nějaký rafinovaný, ale ne moc provokativní obrázek. Ale jediná nepředtištěná přání, co měli (kromě přání s obrázky koťátek), byly fotky ovoce namáčeného do čokolády.

Snažila jsem se vybrat ovoce, které by bylo co nejméně falické, ale i ta jahoda, co jsem koupila, působí trochu odvážněji, než jsem chtěla. Nevím, co je tak sexy na jahodě, ze které odkapává čokoládová poleva, ale když ji uviděla Tina, úplně ji to sebralo.

Ale i tak souhlasila, že dovnitř přepíše moji básničku, aby mě Michael nepoznal podle písma. Dokonce se jí ta básnička, co jsem dneska ráno v pět napsala, líbila.

*Růže lásku věští,
fialka slibuje,
jestli to nevíš,
někdo tě miluje.*

Není to zrovna mé životní dílo, ale vzhledem k tomu, že jsem spala jenom tři hodiny, jsem na nic lepšího nepřišla.

Trochu jsem váhala, jestli mám použít to slovo. Napadlo mě, že by možná bylo lepší místo toho napsat *někdo tě má rád*. Přece nechci, aby si myslel, že si na něj zasedla nějaká úchylačka.

Ale podle Tiny je to naprosto v pořádku. Protože, jak říká: „Je to přece pravda, nebo ne?“

A vzhledem k tomu, že je to anonymní, snad nevádí, když mu dám nahlédnout do svojí duše.

Tina půjde před tělocvikem kolem Michaelovy skříňky, takže mu ten dopis podstrčí.

Nemůžu uvěřit, že jsem klesla tak hluboko. Ale jak mi jednou řekl táta, láska přejí odvážným.

Středa, 10. prosince, třídnická hodina

Lars právě podotkl, že vlastně nic neriskuji, když jsem ten dopis nepodepsala a dokonce ho dala napsat někomu jinému (Lars o všem ví, protože jsem mu musela vysvětlit, proč jdeme ve čtvrt na devět ráno nakupovat). Pomohl mi vybrat to přání, ale byla bych vděčná, kdyby tím jeho angažovanost v celé věci končila. Protože je to mužský a nedovedu si představit, jak by mohl přispět ke zdaru celého plánu.

Kromě toho byl už aspoň čtyřikrát ženatý, takže toho o milostných vztazích nejspíš moc neví.

A taky už by mohl vědět, že máme být při třídnické hodině zticha.

Středa, 10. prosince, matika, 9.30 ráno

Právě jsem na chodbě potkala Lilly. Zašeptala mi: „Nezapomeň! V deset! Ne abys mě nechala ve štychu!“

Po pravdě řečeno jsem opravdu zapomněla. Ta stávka! Pitomá stávka!

A na stupínku chudák pan Gianini opakuje pátou kapitolu a nemá o ničem ani tušení. On přece nemůže za to, že paní Spearsová odmítla Lillyin návrh pololetní práce. To nejde, aby Lilly trestala všechny učitele bez rozdílu za chybu své angličtinářky.

Už je půl desáté. Co budu dělat?

Středa, 10. prosince, matika, 9.45

Lana se ke mně zrovna naklonila a zasyčela: „Tak co, budeš protestovat s tou tlust’oškou?“

Tohle mě vážně popuzuje. Jenom v tak prohnilé společnosti, jako je ta naše, kde jsou za vzor krásy považovány dívky jako Christina Aguilera, které zcela jasně trpí nějakou nemocí z nedostatečné výživy (kurdějemi?), může někdo označit Lilly za tlustou. Protože Lilly tlustá není. Je jenom buclatá. Jako štěně.

Středa, 10. prosince, matika, 9.50

Deset minut do začátku stávky. Tohle nevydržím. Jdu pryč.

Středa, 10. prosince, 9.55

Fajn. Stojím na chodbě ve druhém patře mezi fontánkou a požárním poplašným zařízením. Poprosila jsem pana G. o propustku. Rekla jsem, že musím na záchod.

Lars je tu pochopitelně se mnou. Přála bych si, aby se přestal smát. Vůbec mu nedochází, jak je tahle situace vážná. A ještě k tomu právě prošel kolem Justin Baxendale, který měl taky propustku, a naprosto udiveně se na nás podíval.

Uznávám, že nejspíš vypadám trochu divně, když se potloukám po školní chodbě s chichotajícím se bodyguardem, ale stejně. Nemám zapotřebí, aby na mě Justin Baxendale divně koukal.

Má opravdu dlouhé tmavé řasy, díky kterým vypadají jeho oči pořád tak trochu zasněně...

PANEBOŽE! NEMŮŽU UVĚŘIT, ŽE V TAKOVOUHLE CHVÍLI PÍŠU ZROVNA O ŘASÁCH JUSTINA BAXENDALEA!

Chci říct, jsem v pěkné bryndě.

Když se nepřipojím k Lillyině stávce, ztratím nejlepší kamarádku.

Když se připojím k ostatním, dokonale podrazím svého nevlastního otce.

Takže mi zbývá jediná možnost.

Lars se právě nabídl, že to udělá za mě. Ale to nemůžu dovolit. Nemůžu připustit, aby to odnesl, jestli nás chytí. Jsem princezna. Musím to udělat sama.

Tak jsem mu jenom řekla, ať se připraví na útěk. V téhle chvíli mi má nadměrná výška přijde vhod. Dělam dlouhé kroky.

Jdu na to.

Středa, 10. prosince, 10 hodin dopoledne,

pod lešením na 75. ulici

Nechápu, proč je tak naštvaná. Jasně, když evakuují školu kvůli požárnímu poplachu, není to totéž, jako když studenti odejdou z vyučování na protest proti represivnímu systému výuky ze strany některých učitelů.

Ale tak nebo tak teď všichni stojíme v dešti na ulici bez kabátů, protože nám nedovolili zastavit se u skříněk, abychom neshořeli na škvarek v ohnivě výhni. Takže se nejspíš všichni podchladíme a umřeme na zápal plic.

To přece chtěla, ne?

Ale nikoliv. Ani to jí ke štěstí nestačí.

„Někdo nás prásknul!“ křičí pořád dokola. „Někdo jim to řekl! Proč by jinak načasovali požární cvičení na přesně stejnou hodinu, jako měla být stávka? To ti povídám, tihle byrokrati se nezastaví před ničím, když nám mohou zabránit, abychom svobodně vyjádřili svůj názor. Před ničím! Nechají nás stát v mraze a na dešti a doufají, že s oslabeným imunitním systémem nebudeme mít dost síly se jim postavit! Já tedy odmítám nasytnout. Odmítám se podrobit jejich ubohému mučení!“

Navrhla jsem Lilly, aby psala pololetní práci o sufražetkách, protože byly tak jako my při svém boji za rovnoprávnost neustále ponižovány.

Lilly mi ale jenom podrážděně odsekla, ať na ni nechodím s kompromisy.

Je fakt těžké mít za nejlepší kamarádku génia.

Středa, 10. prosince, speciálka

Nevím, jestli Michael ten dopis dostal, nebo ne!!!!

A co je horší, je tu ZASE pitomá Judith Gershnerová. To nemůže zůstat ve třídě, kam patří? Proč musí být pořád navezená u nás? Bylo nám všem docela fajn, než přišla.

Můj život je k pláči.

Napadlo mě, že bych mohla zajít do sborovny a na něco se paní Hillové zeptat – třeba proč nechala vysadit dveře od komory, takže už tam nemůžeme zavírat Borise – což by ji donutilo objevit se ve třídě a třeba by si VŠIMLA, že je tam někdo, kdo tam nemá co pohledávat.

Ale kvůli Michaelovi jsem se k tomu nedokázala přinutit. Je jasné, že Michael tam Judith *chce*, jinak by jí řekl, ať jde pryč.

NO NE????

Vzhledem k tomu, že mají Michael a slečna Gershnerová očividně moc práce, si nejspíš budu muset poradit s opakováním matiky sama.

To neva. Ani trochu mi to nevadí. Dokážu se docela dobře učit sama. Sledujte:

A, B, C = nestejně podmnožiny tvořící celkovou množinu

Souhrn neprázdných podmnožin U , které jsou vzájemně disjunktní a jejichž sjednocením vzniká množina U

To fakt chápu. Naprosto tomu rozumím. Kdo se prosí Michaela o pomoc? Mně je tady s mými disjunktními podmnožinami naprosto fajn.

NAPROSTO TO CHÁPU.

*Ach, Michaele,
mé srdce je
neúplnou množinou.*

*Což nevidíš,
že máme být
sjednocením disjunktních podmnožin?*

*Namísto toho
je z mé duše
jen množina nestejných prvků.*

*Nemohu uvěřit,
že naše láska
je nulovým prvkem.*

*Toužím po sloučení
v celkové množině
s prvky
já a M.*

Středa, 10. prosince, francouzština

A víte, na co ještě jsem právě přišla? Jestli to vyjde – totiž, jestli se mi podaří dostat od sebe Michaela a Judith Gershnerovou a rozejdu se s Kennym a nastane tu možnost, že bych mohla chodit s Lillyným bratrem – nebudu vědět, co a jak.

Vážně.

Tak třeba líbání. Líbala jsem se zatím jenom s jedním člověkem a to je Kenny. Nechce se mi věřit, že by to, co jsme při tom s Kennym dělali, mělo být všechno. Protože mě to rozhodně nebavilo tak jako lidi, co se líbají v televizi.

To je dost nepříjemná myšlenka a vedla mě k ještě nepříjemnějšímu závěru: o líbání skoro nic nevím.

Vlastně si myslím, že jestli se mám někdy s někým líbat, měla bych se předem poradit. S někým, kdo se v tom vyzná.

Právě proto jsem se rozhodla poprosit o radu Tinu Hakim Babu. Tina se sice nesmí do školy malovat, ale líbá se s Davem – který chodí na Trinity – už skoro tři měsíce a *baví* ji to, takže si myslím, že tomu nejspíš rozumí.

Přikládám výsledky svého vědeckého výzkumu:

Tino,

musíš mi říct něco o líbání. Mohla bys mi **PODROBNĚ** odpovědět na tyhle otázky? ANI ZA NIC to nikomu neukazuj!!!! Ten papír **NEZTRÁŤ!!!!**

Mia

1. Dokáže kluk poznat, když nemá holka s líbáním zkušenosti? Jak líbá někdo, kdo je nezkušený (a na co si mám dát pozor)?

Kluk může poznat, že jsi nervózní nebo nejistá, ale každý je trochu nervózní, když se s někým líbá poprvé. To je normální! Věř mi, líbání se učí rychle! Když jsi nezkušená, můžeš se odtáhnout moc brzo, protože se bojíš. Ale to je taky normální. Člověk si při líbání MÁ připadat divně. To je právě ta zábava.

2. Je možné umět líbat opravdu dobře? Jak se to projevuje (abych věděla, co cvičit)?

Ano, je možné líbat skvěle. Abys líbala skvěle, musíš být něžná a jemná a trpělivá a nechtít všechno hned.

3. Jak moc mám na jeho rty tlačit? Hodně, nebo jenom pevně, jako když si s někým potřeseš rukou? Nebo mám jenom stát a nechat všechno na něm?

Pokud chceš, aby byl polibek něžný (láskyplný), moc netlač. (Totéž platí, pokud má ten kluk rovnátka – nechceš mu způsobit úraz.) Když ho políbíš „tvrdě“ (budeš moc tlačit), mohl by si myslet, že chceš zajít dál, než pravděpodobně budeš chtít.

Samozřejmě, že nemůžeš jenom stát a nechat všechnu práci na něm! Musíš ho taky políbit! Ale vždycky ho líbej tak, jak chceš, aby on líbal TEBE. Musíš mu to ukázat.

Kdybychom kluky všechno nenaučily, v životě bychom se nikam nedostaly!

4. Jak poznám, že je čas přestat?

Přestaň, když přestane on nebo když už nechceš pokračovat. Jestli ho nechceš vyděsit, jenom nepatrně odtáhni hlavu. Je-li na to vhodná situace, můžeš také přejít z polibku do objetí a pak udělat krok vzad.

5. Je to hnusné, i když jsi do něj zamilovaná?

Samozřejmě že ne! Líbání není nikdy hnusné!

Dobrá, chápu, že s Kennym by mohlo být. Vždycky je lepší se líbat s někým, koho máš opravdu ráda.

A i s někým, koho máš vážně ráda, to občas může být hnusné. Jednou mi Dave olízl bradu a musela jsem ho od sebe odstrčit. Ale myslím, že to udělal omylem.

6. Když tě kluk miluje, vadí mu, že neumíš líbat? (Co se tím myslí, když někdo neumí líbat? Viz výše.)

Když tě má ten kluk rád (nebo tě miluje), bude mu jedno, jestli umíš líbat, nebo ne. Ve skutečnosti si nejspíš bude myslet, že umíš líbat, i když to není pravda. A naopak. Měl by tě mít rád kvůli tomu, jaká jsi, ne kvůli tomu, jak líbáš.

DEFINICE ŠPATNÉHO LÍBÁNÍ: když ti uslintá celý obličej, strká ti jazyk do pusy dřív, než chceš, páchne mu dech, NEBO: má jazyk suchý a pichlavý jako kaktus (to jsem nikdy nezažila, ale slyšela jsem o tom).

7. Jak poznám, že je čas otevřít pusu (přejít k francouzskému líbání)?

Nejspíš se ti jazykem dotkne rtů. Když budeš souhlasit, pootevřeš trochu pusu. Když ne, necháš rty stisknuté. Pokračování příště – Kapitola II: Francouzské líbání!!!!

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: zopakovat otázky na konci kapitol 8 až 10

Angličtina: deník: Knihy, které jsem přečetla

Zeměpis: zopakovat otázky na konci kapitol 10 až 12

Speciálka: nic

Francouzština: zopakovat otázky na konci kapitol 7 až 9

Biologie: zopakovat otázky na konci kapitol 9 až 12

Středa, 10. prosince, 9 hodin večer,

v limuzíně cestou domů od Granmère

Jsem tak utahaná, že skoro nemůžu psát. Grandmère mě donutila vyzkoušet úplně všechny šaty v Sebastianově ateliéru. Nevěřili byste, kolikery šaty jsem měla dneska na sobě. Krátké šaty, dlouhé šaty, šaty s úzkými i širokými sukněmi, bílé, růžové a modré šaty, dokonce jedny žlutozelené (o kterých se Sebastiano vyjádřil, že dávají „vyňknout“ mojí pleti).

Účelem celého toho šílenství bylo vybrat mi šaty, které bych si mohla vzít na svůj oficiální vánoční projev v genovské televizi. Mám v nich vypadat vznešeně, ale ne moc vznešeně. Krásně, ale ne moc krásně. Kultivovaně, ale ne přespříliš kultivovaně.

Povím vám, že to byl zlý sen plný vyhublých ženských, oblečených v bílé (což je nová černá), které mě zapínaly a rozpínaly z dalších a dalších šatů. Teď vím, jak si musí připadat modelky. Není divu, že všechny fetují.

Vlastně bylo opravdu *těžké* vybrat šaty pro moje první velké televizní vystoupení, protože k mému překvapení se Sebastiano ukázal jako skutečně dobrý návrhář. Bylo tam pár modelů, které bych si na sebe vzala a ani byste mě kvůli tomu nemuseli zabít.

To mi jen tak uklouzlo. Stejně by mě zajímalo, jestli mě Sebastiano opravdu chce zabít. Jak se zdá, baví ho dělat návrháře, a to by jako kníže dělat nemohl. Měl by moc práce s přijímáním zákonů a podobně.

Ale i tak. Je na něm vidět, že by se mu líbilo nosit korunu. Ne že by genovský kníže něco takového dělal. V životě jsem tátu v koruně neviděla. Jenom v obleku. Nebo v šortkách, když hraje squash s ostatními státníky.

Jsem zvědavá, jestli se budu muset taky naučit hrát squash.

Ale kdyby se stal Sebastiano genovským knížetem, určitě by nesundal korunu z hlavy. Svěřil se mi, že nejlépe dají očím vyniknout diamanty. Pokud možno od Tiffanyho. Nebo, jak říká on, od Tifanýho.

Když už jsme se tak skamarádili, pověděla jsem Sebastianovi o našem Zimním plese a že na něj nemám v čem jít. Sebastiano byl zklamaný, že nechci jít na školní ples s korunkou na hlavě, ale nakonec to překousl a začal se mě vyptávat na všechno možné. Jako s kým tam půjdu a jak vypadá a podobně.

Nevím, jak se to sběhlo, ale najednou jsem se přistihla, že Sebastianovi vyprávím úplně všechno o svých milostných problémech. Bylo to fakt zvláštní. Vůbec jsem nechtěla, ale prostě jsem mu to všechno vyklopila. Ještě že u toho nebyla Grandmère, která si šla pro novou krabičku cigaret a další sidecar.

Řekla jsem Sebastianovi úplně všechno o Kennym, jak mě miluje, ale já jeho ne, a i to, že jsem zamilovaná do někoho jiného, kdo nejspíš ani neví, že žiju.

Musím uznat, že je Sebastiano celkem dobrý posluchač. Nevím, nakolik tomu, co jsem povídala, rozuměl, ale zatímco jsem mluvila, nespouštěl oči z mého odrazu v zrcadle, a když jsem skončila, prohlédl si mě v tom zrcadle od hlavy k patě a zeptal se: „Kluk, co máš ráda, jak víš, že on tebe nemá rád?“

„Protože,“ odpověděla jsem, „má rád jinou holku.“

Sebastiano netrpělivě máchl rukama. Vypadalo to docela teatrálně, protože měl na rukávech obrovské krajkové manžety.

„Ne, ne, ne, ne, ne,“ prohlásil. „On pomáhá s úkoly z matky. Ma tebe rád, nebo by nepomáhal. Proč by dělal, kdyby neměl rád?“

Domyslela jsem si, že „On pomáhá s úkoly z matky“ má znamenat „On ti pomáhá s úkoly z matiky“. Chvilí jsem uvažovala, proč to Michael vždycky tak ochotně dělal. Proč mi pomáhal s matikou. Nejspíš jenom proto, že jsem nejlepší kamarádka jeho sestry a on se nedokáže koukat na to, jak nejlepší kamarádku jeho sestry vyhodí ze školy, aniž by se s tím pokusil něco udělat.

Když jsem o tom tak dumala, vzpomněla jsem si, jak se občas, zatímco se mi pokoušel vysvětlit zlomky, pod lavicí dotkl kolenem mého kolena. Nebo jak se ke mně někdy nakloní, aby mi v sešitě opravil příklad, a moc hezky voní mýdlem. Nebo jak se někdy se zakloněnou hlavou rozesměje, když napodobuji Lanu Weinbergerovou.

Když se Michael směje, vypadají jeho rty obzvlášť hezky.

„Pověz,“ naléhal Sebastiano. „Pověz Sebastianovi, proč ten kluk pomáhá, když tebe nemá rád.“

Povzdechla jsem si. „Protože jsem nejlepší kamarádka jeho mladší sestry,“ odpověděla jsem nešťastně. No vážně, dovedete si představit něco víc ponižujícího? Chci říct, těžko jsem mohla Michaela oslnit svým pronikavým intelektem nebo okouzující krásou, vezmu-li v úvahu průměr svých známek a velikost svých chodidel.

Sebastiano mě zatahal za rukáv a povídá: „Nemusíš bát. Já udělám šaty na ples, on nebude dál myslet jenom nejlepší kamarádka od sestry.“

Na jasně. Určitě. Proč musím mít za příbuzné samé blázny?

Nicméně jsme nakonec vybrali šaty pro moje vystoupení v genovské televizi. Jsou z bílého taftu, s ohromnou nabíranou sukní a světle modrou šerpou (bílá a modrá jsou knížecí barvy). Ale Sebastiano mě nechal vyfotit ve všech šatech, co jsme zkoušeli, abych se na ty fotky mohla podívat a rozhodnout se. Řekla bych, že na někoho, kdo místo „snídaně“ říká „snídání“, je to docela profesionální přístup.

O tomhle jsem ale vůbec psát nechtěla. Jsem tak utahaná, že ani nevím, co dělám. Chtěla jsem psát o tom, co se stalo dneska po doučování z matiky.

Protože když všichni kromě mě a pana Gianiniho odešli, obrátil se ke mně a povídá: „Mio, doslechl jsem se, že byla na dnešek plánovaná nějaká studentská stávka. Slyšela jsi o tom něco?“

Já: (ztuhla jsem na židli) Ehm, ne.

Pan Gianini: Aha. Takže bys nevěděla, jestli někdo – třeba na protest proti tomu protestu – spustil požární poplach ve druhém patře? Ten u fontánky na pití?

Já: (přála jsem si, aby Lars přestal významně pokašlávat) Ehm, ne.

Pan Gianini: Myslel jsem si to. Protože jak víš, spuštění poplachu, pokud nehrozí nebezpečí požáru, se trestá vyloučením.

Já: Ano, vím. Víím to.

Pan Gianini: Napadlo mě, že jsi možná viděla, kdo to udělal, protože jsem ti chvíli předtím dal propustku, jestli se nepletu.

Já: Ne. Nikoho jsem neviděla.

Kromě Justina Baxendalea a jeho dlouhých řas. Ale to jsem neřekla.

Pan Gianini: Myslel jsem si, žes asi nikoho neviděla. No nic. Jestli se doslechneš, kdo to byl, mohla bys jí ode mě vzkázat, ať už to nikdy nedělá.

Já: Ehm, dobře.

Pan Gianini: A taky jí řekni, že děkuju. Teď, když jsou všichni vynervovaní ze zkoušek, opravdu žádnou studentskou stávku nepotřebujeme. (Pan Gianini si vzal aktovku a sako.) Uvidíme se doma.

A pak na mě mrknul. MRKNUL na mě, jako kdyby věděl, že jsem to udělala já. Ale nemohl to přece vědět. Chci říct, neví o mých nosních dírkách (které byly celou tu dobu rozšířené tak, že jsem to *cítla*). No ne? NO NE???

Čtvrtek, 11. prosince, třídnická hodina

Lilly mě dohání k šílenství.

No fakt. Jako by nestačilo, že mě čeká pololetní zkoušení a veřejné představení lidu Genovie a můj milostný život je v troskách. Ještě k tomu musím poslouchat Lilly, která je přesvědčená, že po ní jde celý učitelský sbor Střední školy Alberta Einsteina. Celou cestu do školy dneska ráno mlela o tom, jak jsou proti ní všichni spiknutí, protože si jednou stěžovala na automat na kolu před tělocvičnou. Jak se zdá, podle Lilly je ten automat ztělesněním snahy přeměnit nás v armádu klonů závislých na limonádě s vysokým obsahem cukru.

Já si myslím, že to nemá s kolou nebo se snahou učitelů proměnit nás v poslušné zámožné lidi bez vlastní vůle nic společného. Lilly je prostě ještě pořád naštvaná, že nemůže jako pololetní práci použít kapitolu ze své knihy o zkušenostech se střední školou.

Připomněla jsem Lilly, že jestli neodevzdá nový návrh, dostane tenhle týden z angličtiny pětku. Vzhledem k tomu, že za posledních devět týdnů měla samé jedničky, znamenalo by to nakonec trojku nebo tak něco a to by značně ohrozilo její šanci dostat se na Berkeley, kam chce jít. Takže by se možná musela spokojit s nějakou horší školou, což by pro ni byla rána.

Ani mě neposlouchala. Říká, že plánuje na sobotu schůzku nového studentského sdružení Studenti proti korporalizaci Střední školy Alberta Einsteina (SPKSSAE), jehož je předsedkyní, a že musím přijít, protože jsem tajemnicí sdružení. Neptejte se mě, jak jsem k *tomuhle* přišla. Lilly tvrdí, že si stejně pořád všechno píšu, takže to pro mě nebude problém.

Přála jsem si, aby tam byl Michael a zastal se mě, ale on tenhle týden jezdí do školy metrem o něco dřív, aby se mohl věnovat svému projektu pro Zimní slavnost.

Nepochybuji, že Judith Gershnerová taky chodí tenhle týden do školy dřív.

Když je řeč o Michaelovi, koupila jsem další přání, tentokrát ve stánku se suvenýry v hotelu Plaza cestou do Sebastianova ateliéru. Je

o hodně lepší než ta pitomá jahoda. Je na něm obrázek dámy, jak si dává prst před pusou, a zevnitř je natištěno: *Psssst...*

Pod to nechám Tinu napsat:

*Fialka slibuje,
pomněnka strádá,
ať si ona klonuje,
já tě však mám ráda.*

Čímž jsem chtěla říct, že ho mám radši než Judith Gershnerová, ale nejsem si jistá, jestli je to dost srozumitelné. Tina si myslí, že ano, ale Tina si taky myslí, že jsem měla napsat *já tě však miluji*, takže na její názor je sotva spolehnutí. V téhle básničce prostě musí být *mám ráda*.

Musím to vědět nejlíp, při tom kolik jich píšu.

Teda básniček.

Anglický deník

Toto pololetí jsme četli několik románů, například *Huckleberryho Finna*, *Šarlatové písmeno* a *Jako zabít ptáčka*. V anglickém deníku zaznamenejte své pocity z četby těchto knih a knih všeobecně. Jaké byly vaše nejvýznamnější čtenářské zážitky? Které knihy patří k vašim nejoblíbenějším a které k nejméně oblíbeným?

Použijte činný rod u sloves.

Knihy, které jsem přečetla, a co pro mne znamenaly
– napsala Mia Thermopolisová

Knihy, které se mi líbily:

1. *Čelisti* – Vsadím se, že jste nevěděli, že se v knize Richard Dreyfuss vyspí se ženou Roye Scheidera. Ale je to tak.
2. *Kdo chytá v žitě* – Bezva kniha. Je v ní spousta neslušných slov.
3. *Jako zabít ptáčka* – Tahle kniha je naprosto skvělá. Měli by to natočit s Melem Gibsonem v roli Attika a na konci by si to měl s panem Ewellem vyřídit plamenometem.
4. *Prasklina v čase* – Bohužel se nedozvíme to nejdůležitější, totiž jestli měla Meg prsa, nebo ne. Myslím, že nejspíš ano vzhledem k tomu, že i tak měla rovnátka a brýle. Bůh by nemohl být tak krutý.
5. *Emanuela* – Vloni jsme s mou nejlepší kamarádkou našly tuhle knihu na popelnici. Střídavě jsme si ji předčítaly nahlas. Byla moc dobrá, aspoň ty části, které si pamatuji. Máma nás přistihla, jak ji čteme, a sebrala nám ji dřív, než jsme ji stihly dočíst.

Knihy, které stály za houby:¹

1. *Šarlatové písmeno* – Víte, co by bylo bezva? Kdyby se otevřela trhлина v časoprostorovém kontinuu a jeden z těch teroristů, co je honí Bruce Willis ve Smrtonosné pasti, by odpálil v městečku, kde žil Arthur Dimmesdale a ti ostatní blbci, atomovou bombu. Nenapadá mě nic jiného, co by udělalo tu knihu aspoň trochu zábavnou.
2. *Naše městečko* – Tohle je hra, a ne kniha, ale stejně jsme ji museli číst. Můžu jenom říct, že je mi hned mnohem líp, když mi někdo řekne, že po smrti zjistíme, že na nás nikdy nikomu nezáleželo a že všichni jsou nakonec na světě sami. Vážně dík!
3. *Mlýn na řece* – Nechci nic prozrazovat, ale v polovině knihy, zrovna když je tam spousta milostných scén (ale ne tak dobrých jako v Emanuele, jestli jste se už těšili) a všechno vypadá dobře, najednou jedna ze základních postav ZEMŘE, což je podle mě od autorky laciný trik, aby stihla román dodat v termínu.
4. *Anna ze zeleného domu* – Všechny ty řečičky o představitivosti. Snažila jsem se představit si nějaké automobilové honičky a exploze, které by dokázaly udělat tu knihu aspoň trochu čtivou, ale nejspíš jsem stejně jako všechny Anniny kamarádky bez kouska fantazie, protože jsem to nedokázala.
5. *Malý dům na prérii* – Nuda, nuda a zase nuda. Mám všech sedmadvadesát tisíc knih, protože mi je všichni pořád dávali, když jsem byla malá. Můžu jenom říct, že kdyby Laura žila na Manhattanu, někdo by jí nakopal *viteco*, že by se zastavila až na Avenue D.

¹ Paní Spearsová, doufám, že jde o správné použití činného rodu.

Čtvrtek, 11. prosince,

čtvrtá vyučovací hodina

Dneska odpadl tělák!

Namísto toho svolali shromáždění všech studentů.

A neudělali to proto, abychom vyjádřili podporu školnímu mužstvu při důležitém sportovním utkání. Ne! Roztleskávačky se ani neukázaly! Tedy, ukázaly se, ale neměly na sobě uniformy a seděly mezi námi ostatními. Vlastně ne tak docela mezi námi, protože zabraly nejlepší místa uprostřed a strkaly se, kdo bude sedět vedle Justina Baxendalea, protože Justin zřejmě vystřídal Joshe Richtera v pozici nejpopulárnějšího kluka ve škole. Ale i tak.

Ne. Nešlo vůbec o sportovní shromáždění. Zdá se, že škole Alberta Einsteina došlo k závažnému porušení školního řádu. Byl spáchán vandalský čin, který otrásl důvěrou učitelského sboru v nás studenty. A kvůli tomu svolali to shromáždění. Aby – jak mi právě pošeptala Lilly – nám dali najevo, jak hluboce rozčarování a zrazení naším chováním se cítí.

A co to bylo za čin, co dohnal ředitelku Guptovou a ostatní učitele k tak rozhodnému kroku?

Ale, někdo včera spustil požární poplach.

No nazdar.

Musím říct, že jsem nikdy dřív nic opravdu špatného neprovedla – tedy, před pár měsíci jsem vyhodila z okna v šestnáctém patře lilek, ale nikomu se při tom nic nestalo – a je to svým způsobem náramně vzrušující. Totiž, nikdy bych neudělala nic opravdu *moc* špatného, při čem by se mohl někdo zranit nebo tak.

Ale musím říct, že je to ohromně fajn, sledovat všechny ty lidi, jak mé chování odsuzují před celou školou.

Kdyby mě ale chytili, nespíš už by mi to zas tak fajn nepřipadalo.

I teď, zrovna když tohle píšu, mě vyzývají, abych vstala a přiznala se. Jak se zdá, budou mě za to, co jsem provedla, pronásledovat výčitky svědomí celé mládí, možná i celý zbytek života.

Ani mě NENAPADNE myslet celý zbytek života na střední školu. Budu mít plné ruce práce se zachraňováním velryb, až budu u Greenpeace, a na nějaký pitomý požární poplach, co jsem spustila v prváku, si ani nevzpomenu.

Nabízejí odměnu za informace vedoucí k odhalení identity pachatele tohoto hrozného činu. Odměnu! Víte, co je to za odměnu? Lístek do kina. Mám cenu jednoho lístku do kina!

Jediný člověk, který by mě snad mohl prozradit, ale ani nedává pozor. Justin Baxendale hraje gameboye s vypnutým zvukem, zatímco se mu Lana a její suita kamarádek naklánějí přes rameno a pravděpodobně funí tak, až se mu zamlžuje displej.

Justin si nejspíš ještě nedal dvě a dvě dohromady. Myslím to, jak mě viděl na chodbě chvilku předtím, než se spustil poplach. Když budu mít kliku, nikdy si to nespojí.

Ale pan Gianini, to je něco jiného. Vidím ho, jak si povídá s paní Hillovou. Podle všeho nikomu neřekl, že mě podezírá.

Možná mě nepodezírá. Možná si myslí, že to udělala Lilly a že já o tom něco vím. Je to možné. Na Lilly je vidět, že si opravdu přeje, aby to udělala ona, protože pořád šeptem hudruje, že až zjistí, kdo to udělal, zabije ho. A podobně.

Samozřejmě z ní mluví jenom žárlivost. To proto, že ten poplach teď vypadá jako projev odporu vůči vedení školy, a ne jako způsob, jak projev odporu vůči vedení školy zastavit. O což taky ve skutečnosti šlo.

Ředitelka Guptová se na nás přísně zadívala. Říká, že je před zkoušením přirozené odreagovat se od stresu, ale že doufá, že si k tomu příště zvolíme konstruktivnější metody, například dobročinnou akci na podporu domácností vytopených tropickou bouří Fred loni v listopadu.

To tak! Jako kdyby dobročinná akce mohla být tak vzrušující jako bezdůvodný akt občanské neposlušnosti.

DESET NEJLEPŠÍCH FILMŮ VŠECH DOB PODLE LILLY MOSCOVITZOVÉ

(komentovala Mia Thermopolisová)

Řekni cokoliv: Buřičský kickboxer Lloyd Dobler, kterého hraje John Cusack (kdy už bude kandidovat na prezidenta, abychom konečně měli v Bílém domě někoho, na koho se dá dívat???), se zakouká do nejchytřejší dívky ve třídě (Ione Skyeové). Ta brzy zjistí, co už všechny víme: Lloyd je snem každé dívky. Rozumí nám. Chce nás chránit před skleněnými střepy na parkovišti u benzinové pumpy. Co ještě dodat? *(V tomto filmu také uslyšíte klasický hit Joe Lies.)*

Reckless: Společností opovrhovaný rebel (Aidan Quinn) se zamiluje do počestné dívky z dobré rodiny (Daryl Hannahové). Klasická ukázka boje mladé generace s předsudky a očekáváními rodičů. *(A ještě k tomu Aidan Quinn ukáže na kameru víteco!)*

Desperately Seeking Susan: Znuděná žena z předměstí nalezne muže svých snů v East Village. Manifest o rostoucím vlivu žen v osmdesátých letech. Hrají tu mimo jiné Madonna a ta herečka, co hrála Jackie, sestru Roseanne. *(Krasavce z East Village hraje také Aidan Quinn, ale jeho víteco tady neuvidíte. Uvidíte ale jeho zadek!)*

Jestřábí žena: Osudem pronásledovaná dvojice milenců na sobě nese zlou kletbu, kterou jim může pomoci sejmut pouze Matthew Broderick. Rutger Hauer v roli rytíře touží jen po pomstě na muži, který ublížil jeho milované Isabeau (hraje ji Michelle Pfeifferová). Vkusný a dojemný milostný příběh. *(Ale co to má Matthew Broderick s vlasy?)*

Hříšný tanec: Rozmazlenou dospívající Baby naučí Johnny, instruktor tance v letním letovisku, víc než jen čaču. Klasický příběh o dospívání s důležitým přesahem odhalujícím třídní systém současné Ameriky. *(Akorát že v něm neuvidíte ničí zadek.)*

Flashdance: Alex v podání Jennifer Bealové se živí ve dne jako svářečka, zatímco noci patří exotickým tancům. Je prototypem feministky v bikinách, která touží vyhrát konkurs do pittsburského baletu. (*Nejdřív se ale vyspí se svým naprosto dokonalým šéfem, kterého hraje Michael Nouri, a hodí mu do okna ohromný kámen!*)

The Cutting Edge: D. B. Sweeney v roli bývalého hokejisty se dá dohromady s afektovanou krasobruslařkou z bohaté rodiny Moirou Kellyovou v nejistém boji za olympijské zlato. Film je zajímavý strategickou gradací sexuálního napětí prostřednictvím krasobruslařských scén. (*A to bruslení vážně stojí za to!*)

Some Kind of Wonderful: Odvážná Mary Stuart Mastersonová zvítězí nad ufrňukanou Leou Thomsonovou v souboji o srdce Erika Stolze. John Hughes jako obvykle přináší pronikavý vhled do psychologie a sociálních vztahů mladých lidí. (*Poslední film, ve kterém Eric Stolz vypadal k světu.*)

Bolestná realita: Vybere si nezávislá filmařka Winona Ryderová elegantního bohéma Ethana Hawke, nebo slušného a cílevědomého Bena Stillera? (*Není to jasné?*)

Footloose: V malém městečku vzbudí rozruch nově příchozí, který se odmítne podřídít tamním zákonům proti tanci. V hlavní roli Kevin Bacon, který zachrání Lori Singerovou před jejím neurvalým a násilnickým přítelem. Nejdůležitější je scéna, ve které postava Kevina Bacona na obranu tance cituje dokonce několik biblických pasáží. (*Ve filmech Wild Thing a Hollow Man ukáže Kevin Bacon víteco.*)

Čtvrtek, 11. prosince, speciálka

Dneska jsem byla s Kennym na obědě u Big Wonga.

Vážně k tomu nemám co říct, snad jenom, že mě nepozval na Zimní ples. A nejen to. Zdá se, že Kennyho city ke mně od úterního výlevu značně ochladly.

Začínala jsem už mít pochopitelně podezření, protože mi přestal po škole volat a zprávu přes počítač jsem od něj dostala naposledy před tím debaklem na bruslích. Říká, že je to proto, že má moc práce s přípravou na zkoušení, ale já si myslím něco jiného:

Ví to. Ví o Michaelovi.

Totíž, chci říct, jak by to mohl nevědět?

No dobrá, možná neví, že jde *zrovna* o Michaela, ale musel poznat, že právě *on*, Kenny, žár v mém srdci nerozdmýchává.

Tedy kdybych vůbec nějaký žár měla.

Ne, Kenny se jenom snaží být milý.

Což rozhodně oceňuji, ale přála bych si, aby mi to řekl. Ta jeho starostlivost, to, jak se snaží být na mě hodný, mi jenom přitěžuje. Chci říct, jak jsem to mohla udělat? No vážně? Jak jsem kdy mohla kývnout na to, že s ním budu chodit, když jsem moc dobře věděla, že jsem zamilovaná do někoho jiného? Kenny by měl naprosté právo jít do časopisu *Majesty* a všechno jim tam vyklopit. Nejspíš by to nazvali „Zrada princezny“ nebo tak nějak. Úplně bych chápala, kdyby to udělal.

Jenže on to neudělal. Protože na to je moc hodný.

Namísto toho mi objednal zeleninové taštičky a pro sebe si vzal pirožky s vepřovým masem (dobré znamení, že už mě Kenny možná nemiluje tolik jako dřív, když začal zase jíst maso) a povídal o biologii a o tom, co se stalo na shromáždění (neřekla jsem mu, že jsem ten poplach spustila já, takže jsem si nemusela zakrývat nosní dírky rukou). Znovu opakoval, jak ho mrzí, co se stalo při bruslení, a ptal se, jak mi jde matika. Dokonce se nabídl, že mi s přípravou na matiku pomůže (má samé jedničky), i přesto, že bydlím se svým matikářem v jednom bytě. Ale bylo poznat, že se Kenny snaží být milý.

A já si proto připadám ještě hůř. Kvůli tomu, co musím udělat po zkouškách a tak. Ale na ples mě nepozval.

Nevím, jestli to znamená, že nepůjdeme, nebo jestli to prostě považuje za samozřejmé. Ani trochu se v klucích nevyznám. Jako kdyby nestačilo, že oběd byl dost hrozný, za moc nestála ani speciálka. Ne, Judith Gershnerová tu není... ale není tu ani Michael. Svévolně opustil bojovou pozici. Nikdo netuší, kde by mohl být. Když se dělala docházka, musela Lilly paní Hillové říct, že je její bratr na záchodě.

Zajímalo by mě, kde opravdu vězí. Lilly říká, že ho skoro neviděla od té doby, co začal psát ten nový program, který chce počítačový kroužek představit na Zimní slavnosti.

Což není zas až taková změna, protože Michael stejně skoro nikdy nevychází ze svého pokoje, ale i tak. Řekli byste, že se občas doma zastaví, aby si napsal úkoly.

Ale vzhledem k tomu, že už ho přijali na školu, na kterou chtěl, mu teď nejspíš na známkách moc nesejde.

A kromě toho, Michael je (stejně jako Lilly) geniální. Proč by se měl učit? Na rozdíl od nás ostatních to nepotřebuje. Kéž by tak nasadili zpátky dveře od komory. Je skoro nemožné se soustředit, když vám ve třídě vrže Boris na housle. Podle Lilly je to jenom další způsob, kterým se vedení školy snaží oslabit naši odolnost a udělat z nás nemyslicí otroky, ale já bych řekla, že to spíš bude kvůli tomu, že jsme ho jednou zapomněli pustit ven a on se odtamtud dostal, až když noční hlídač zaslechl jeho zoufalé volání o pomoc.

A může za to Lilly, když se to tak vezme. Ona s ním přece chodí. Měla by na něj dávat lepší pozor.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Matika: cvičný test

Angličtina: pololetní práce

Zemák: cvičný test

Speciálka: nic

Franština: l'examen pratique

Biologie: cvičný test

Čtvrtek, 11. prosince, 9 hodin večer

Grandmère se naprosto vymkla veškeré kontrole. Dneska večer mě začala zkoušet ze jmen a funkcí všech členů tátovy vlády. Nejenom že musím přesně znát jejich pravomoci, ale musím také vědět, jestli jsou ženatí, a pokud mají děti, musím znát jejich jména a věk. S těmi dětmi budu trávit čas při vánočních oslavách v paláci. Předpokládám, že mě nejspíš budou nesnášet tak jako neteř a synovec pana Gianiniho při Díkůvzdání (ne-li víc).

Odeť jsem odsouzená trávit všechny svátky ve společnosti dětí, které mě nesnášejí.

Víte, chtěla bych podotknout, že to vůbec není moje vina, že jsem princezna. Nemají právo mě tak nenávidět. Udělala jsem všechno, co bylo v mých silách, abych si i přes svůj královský status zachovala aspoň zbytky normálního života. Odmítla jsem nabídky, aby se moje fotka objevila na obálkách *CosmoGirl*, *Teen People*, *Seventeen*, *Girl's Life* a dalších časopisů pro mládež. Odmítla jsem uvést v televizi nejpopulárnější videoklip v celých státech. Když mě starosta požádal, abych na silvestra stiskla knoflík, co spustí na Times Square tu obří svítivou skleněnou kouli, řekla jsem ne (když pomínu, že budu trávit Nový rok v Genovii, nesouhlasím se starostovým tažením proti komárům, protože splavené pesticidy, které se používají k hubení nakažených komárů, poškodily místní populaci ostrorepů amerických. Tento druh krabů, který se vyskytuje podél východního pobřeží, má v krvi sloučeninu používanou k testování čistoty všech léků a vakcín v celých Spojených státech. Kraby pravidelně sbírají, odeberou jim třetinu krve a pak je znovu vypustí do moře. Do moře, které je teď díky vysokému obsahu pesticidů zabíjí – spolu s humry a dalšími členovci).

Takže chci prostě říct, že všechny ty děti, co mě tolik nesnášejí, by si měly dát padla, protože jsem se o pozornost celého světa neprosila. Nikdy jsem ani nesvolala vlastní tiskovou konferenci.

Ale to odbočuji od tématu.

Byl tam i Sebastiano, který popíjel aperitiv a poslouchal, jak ze sebe sypu ta jména (Grandmère vyrobila kartičky s fotkami všech ministrů – trochu jako kartičky Backstreet Boys, co koupíte se

žvýkačkami, akorát že ministři na sobě nemají kožené bundy). Napadlo mě, že jsem se možná v Sebastianovi spletla a že ve skutečnosti vůbec nechce dělat módního návrháře. Třeba přišel, aby se přiučil něco, co mu přijde vhod, až mě hodí pod kola projíždějící limuzíny nebo tak něco.

Ale když mě Grandmère nechala na chvíli na pokoji, aby zavolala svému starému kamarádovi generálu Pinochetovi, začal mi Sebastiano klást spoustu otázek týkajících se oblečení a toho, co já a moje kamarádky rády nosíme. Co si prý myslím o elastických kalhotách se sametovou úpravou? Přiléhavých tričkách bez rukávů? Flitrech?

Řekla jsem mu, že mi to všechno přijde fajn, pokud se člověk chystá na halloween nebo pokud žije v New Jersey, ale pro každodenní nošení že dávám přednost bavlně. Zatvářil se trochu smutně, tak jsem ještě dodala, že podle mě oranžová bude nová růžová, načež hned zbystřil pozornost a začal si dělat spoustu poznámek do bloku, který nosí všude s sebou. Trochu jako já, když o tom tak přemýšlím.

Když Grandmère zavěsila, informovala jsem ji – naprosto diplomaticky – že vzhledem k tomu, jaký jsem udělala za poslední tři měsíce pokrok, si připadám docela připravená na nadcházející vystoupení před lidem Genovíe, a že si myslím, že bychom mohly příští týden vynechat hodiny princeznování, protože se musím připravovat na zkoušení z PĚTI předmětů.

Jenže Grandmère se úplně naježila. „Jak jsi přišla na to, že je pro tebe akademické vzdělání důležitější než příprava na roli princezny? Počítám, že to máš od svého otce. Pro něj je to vždycky jenom vzdělání, vzdělání a zase vzdělání. Neuvědomuje si, že mnohem důležitější než vzdělání jsou vybrané způsoby,“ prohlásila.

„Grandmère,“ namítla jsem. „Potřebuji vzdělání, jestli mám správně vládnout Genovii.“ Zvláště když chci přeměnit knížecí palác v ohromný útulek pro opuštěná zvířata, což nebudu moci udělat, dokud nebude Grandmère po smrti, takže nevidím důvod, proč bych jí o tom teď – nebo kdykoliv jindy – měla říkat.

Grandmère utrousila několik francouzských kleteb, což se podle mě pro kněžnu vdovu ani trochu nehodí. Naštěstí zrovna v tu chvíli

vešel táta, který hledal svůj odznak genovského letectva, protože měl večer státní večeři na ambasádě. Řekla jsem mu o pololetním zkoušení a o tom, že se teď opravdu potřebuji místo hodin princeznování učit, na což odpověděl: „Ano, samozřejmě.“

Když se proti tomu Grandmère ohradila, odpověděl jenom: „Pro pána krále, jestli se to nenaučila doted, nenaučí se to nikdy.“

Grandmère jenom sevřela rty a mlčela. Sebastiano té příležitosti využil, aby se mě zeptal, co si myslím o viskóze. Řekla jsem mu, že ji nenosím.

Výjimečně jsem ani nemusela lhát.

Pátek, 12. prosince, třídnická hodina

CO VŠECHNO MUSÍM UDĚLAT:

1. Přestat myslet na Michaela, zvlášť když se mám učit.
2. Přestat se Grandmère svěřovat se svými osobními záležitostmi.
3. Chovat se:
 - A. dospěleji
 - B. zodpovědněji
 - C. důstojněji.
4. Přestat si kousat nehty.
5. Sepsat pro mámu a pana G. veškeré pokyny, jak se mají starat o Louie, až budu pryč.
6. DÁRKY K VÁNOCŮM A CHANUCE!
7. Přestat se dívat na *Pobřežní hlídku*, když bych se měla učit.
8. Přestat hrát pinball, když bych se měla učit.
9. Přestat poslouchat muziku, když bych se měla učit.
10. Rozejít se s Kennym.

Pátek, 12. prosince, ředitelna

Tak už je to nejspíš oficiální:

Já, Mia Thermopolisová, jsem mladistvý delikvent.

No fakticky. Jak se zdá, ten požární poplach byl jenom začátek.

Vážně nevím, co to se mnou v poslední době je. Čím víc se blíží můj odjezd do Genovie, kde mám poprvé oficiálně vystupovat jako princezna, tím méně se chovám, jak by se na princeznu slušelo.

Zajímalo by mě, jestli mě vyhodí.

Jestli ano, bude to naprosto nefér. Lana si začala. Úplně klidně jsem při matice seděla a poslouchala, jak nám pan G. vykládá o karteziánském systému, když se najednou Lana otočila a hodila přede mě na lavici výtisk USA Today. Vévodil mu obří titulek:

ANKETA DNE

Nejoblíbenější následník trůnu

Padesát sedm procent čtenářů se shoduje, že je jejich nejoblíbenějším následníkem trůnu anglicky princ William. Jeho mladší bratr Harry ho s 28 procenty následuje. Třetí místo zaujala americká princezna Mia Renaldo z Genovie s 13 procenty a tabulku uzavírají Beatrice a Eugenie, dcery prince Andrewa a Sarah Fergusonové, každá s jedním procentem hlasů,

A důvody pro třetí místo princezny Mii? Nejčastější odpovědí je její „plachost“. Princezna Mia se ostýchá objevovat se na veřejnosti, a bývá proto srovnávána s princeznou Dianou – matkou Williama a Harryho – v prvním období po jejím vstupu do nelítostného světa veřejné pozornosti.

Princezna Mia, která se teprve nedávno dozvěděla, že je nástupkyní trůnu v Genovii, malém knížectví nacházejícím se na Azurovém pobřeží, má příští týden odcestovat na svou vůbec první oficiální návštěvu své země. Ze zdrojů blízkých princezně jsme se dozvěděli, že se na tuto návštěvu připravuje s „nadšeným očekáváním“. Princezna bude Genovii navštěvovat pouze v letních měsících, dokud nedokončí své vzdělání ve Spojených státech.

Přečetla jsem si ten připitomělý článek a podala jsem noviny zpátky Laně.

„A co má být?“ otočila jsem se k ní šeptem.

„Zajímalo by mě,“ zašeptala Lana, „jak bys asi byla oblíbená – zvlášť u lidí v Genovii – kdyby věděli, že jejich budoucí vládkyně spouští požární poplach, když nehoří.“

Samozřejmě jenom hádala. Nemohla mě vidět. Ledaže...

Ledaže to Justinu Baxendaleovi došlo! Vsak víte, že si spojil to, jak mě viděl na chodbě těsně předtím, než vypukl ten poplach. A že to řekl Laně...

Ne. Nepřipadá v úvahu. Jsem úplně mimo rozsah jeho vnímání. Pro Justina Baxendalea neexistuji. Nic Laně neřekl. Laně nejspíš – tak jako panu G. – přijde zvláštní, že ten osudný pátek spustil poplach asi dvě minuty poté, co jsem odešla ze třídy s propustkou na záchod.

Ale stejně. I když určitě jenom hádala, tvářila se, jako že to ví jistě a že mi to dá pořádně sežrat.

Vážně nevím, co to do mě vjelo. Nevím, jestli za to může:

- A. Stres ze zkoušení
- B. Blížící se cesta do Genovie
- C. To s Kennym

- D. To, že jsem zamilovaná do kluka, který chodí s octomilkou
- E. To, že moje máma čeká dítě s mým učitelem matematiky
- F. To, že mě Lana pronásleduje a mučí skoro celý můj život a že jí to bez problémů prochází nebo
- G. Všechno dohromady.

Ať už za to může cokoli, vybuchla jsem. Prostě jsem vybuchla. Najednou jsem se přistihla, jak sahám po Lanině mobilu, který měla položený na lavici vedle kalkulačky.

A potom, ani nevím, jak se to stalo, jsem tu malou růžovou věcičku položila na podlahu a patou své obří martensky ji rozdrtila na tisíc kousků.

Nemůžu mít nejspíš panu Gianinimu za zlé, že mě poslal do ředitelny.

Ale člověk by stejně od nevlastního otce čekal trochu pochopení.

No nazdar. Ředitelka Guptová už jde.

Pátek, 12. prosince,

5 hodin odpoledne, doma

Takže to bychom měli. Jsem vyloučená.

Vyloučená. Nemůžu tomu uvěřit. JÁ! Mia Thermopolisová! Co to se mnou je? Vždycky jsem bývala slušná!

Dobrá, je to sice jenom na jeden den, ale i tak. Budu to mít už navždycky v záznamech! Co tomu řeknou ministři Genovie?

Stává se ze mě Courtney Love.

A i když jednodenní vyloučení v prvním pololetí prváku nejspíš neznamená, že bych se nedostala na vysokou, stejně je to ostuda. Ředitelka Guptová se ke mně chovala, jako bych byla nějaký *zločinec* nebo co.

A víte, co se říká: když se budete k někomu chovat jako ke zločinci, za chvíli se z něj (nebo z ní) zločinec stane. Nebo aspoň myslím, že se to říká. Jestli to takhle půjde dál, nejspíš začnu už brzo nosit roztrhané síťové punčocháče a barvit si vlasy na černo. Možná dokonce začnu kouřit a do uší si nechám dát hromadu náušnic. A pak o mně natočí film pro televizi a nazvou ho *Královský skandál*. A nejspíš tam v některé scéně přijdu k princovi Williamovi a řeknu něco jako: „Tak kdo je teď nejoblíbenější následník, co, kámo?“ a pak mu dám hlavičku nebo tak něco.

Až na to, že když mi propichovali uši, málem jsem omdlela, a kouření je hrozně nezdravé a vždycky mi přišlo, že to musí fakt bolet, když někomu dáte hlavičku.

Nejspíš přece jenom nejsem ten pravý typ pro kariéru mladistvého delikventa.

V tom se mnou táta souhlasí. Všichni genovští právníci jsou připravení vrhnout se na ředitelku Guptovou. Jediný problém je v tom, že tátovi – ani nikomu jinému – nechci pochopitelně prozradit, čím mě Lana k útoku na její mobil vyprovokovala. A je trochu obtížné dokázat, že ten útok byl vyprovokovaný, když útočník odmítá říct, co bylo tou provokací. Když ředitelka Guptová tátovi zavolala a on přijel, snažil se to ze mě chvíli dostat. Ale já jsem mlčela jako hrob a Lars se úporně tvářil, že o ničem neví, takže táta

prohlásil akorát: „Dobrá,“ a sevřel rty, jako když si dá Grandmère trochu moc sidecarů a utahuje si z něj kvůli jeho pleši.

Ale copak mu můžu prozradit, co mi Lana řekla? Kdybych to udělala, všichni se dozvědí, že nemám na svědomí jeden zločin, ale dva!

Takže teď jsem doma a koukám s mámou na televizi. Od té doby, co je těhotná, nechodí moc často malovat do ateliéru. To proto, že je pořád unavená a zjistila, že vleže se maluje dost špatně. Místo toho tedy leží v posteli a kreslí, hlavně Tlustocha Louie, kterému se líbí, že tu s ním celé dny někdo je. Vydrží hodiny sedět na její posteli a pozorovat holuby na požárním schodišti za oknem.

Ale vzhledem k tomu, že jsem dneska doma, kreslila máma místo Louie mě. Připadá mi, že mi dělá moc velkou pusku, ale nic neříkám, protože jsme s panem Gianinim zjistili, že v jejím současném hormonálním stavu je lepší jí neodporovat. Seběmenší náznak kritiky – třeba když se zeptáte, proč je složena za telefon v mrazáku – u ní dokáže vyvolat hodinový záchvat pláče.

Zatímco mě kreslila, viděla jsem v televizi výborný film. Jmenovalo se to *Mother, May I Sleep With Danger?* a Tori Spellingová, co se proslavila díky *Beverly Hills*, tam hrála dívku zamilovanou do násilníka. Vážně nechápu, proč by nějaká holka zůstávala s klukem, který ji bije, ale máma tvrdí, že to souvisí se sebevědomím a vztahem k otci. Akorát že máma s dědou nijak zvlášť nevychází, a kdyby se ji pokusil nějaký chlap praštit, můžete se vsadit, že by skončil v nemocnici. Tak si to přeberte.

Při kreslení se mě máma snažila přimět, abych se jí svěřila, čím mě Lana vyprovokovala k tomu rozšlapávání telefonů. Bylo vidět, že se opravdu snaží být taková ta máma jako z televize.

A nejspíš to zafungovalo, protože jsem najednou zjistila, že jí to všechno vykládám. Úplně všechno: o Kennym a o tom, jak ho nechci líbat a jak to všem vyprávím a jak se s ním chci rozejít, jen co bude po zkoušení.

Taky jsem se přitom zmínila o Michaelovi a Judith Gershnerové a o Tině a těch přáních a o Zimní slavnosti a Lillyině sdružení, jehož jsem tajemnicí, a skoro o všem ostatním, kromě toho, jak jsem spustila ten požární poplach.

Po chvíli máma odložila tužku a jenom mě pozorovala.

Když jsem skončila, povídá: „Víš, co podle mě potřebuješ ze všeho nejvíc?“

Zeptala jsem se: „Co?“

A ona na to: „Prázdniny.“

Takže pak jsme si udělaly takové malé prázdniny přímo u ní na posteli. Nenechala mě, abych se šla učit. Místo toho mi řekla, ať objednám pizzu, a společně jsme se dívaly na šťastný, i když nepříliš uvěřitelný konec toho filmu s Tori Spellingovou, po kterém k naší velké radosti následoval nejúžasnější televizní film všech dob, *Midwest Obsession*, ve kterém Courtney Thorne-Smithová hraje maloměstskou královnu krásy, která jezdí v růžovém cadillacu s ohromnými náušnicemi v uších a zabíjí lidi, jako je Tracey Goldová (v jejím nejanorektičtějším období), protože si začínají s jejím klukem. A nejlepší na tom je, že to natočili *podle skutečného příběhu*.

Na chvíli jsem si tam na mámině posteli připadala skoro jako za starých časů. Totiž předtím, než se máma seznámila s panem Gianinim a já zjistila, že jsem princezna.

Samozřejmě ne úplně, protože máma je těhotná a mě vyloučili ze školy.

Ale skoro.

Pátek, 12. prosince, 8 hodin večer, doma

Páni, právě jsem si zkontrolovala e-mail. Dostala jsem záplavu dopisů, ve kterých mi kamarádi vyjadřují podporu!

Všichni mi chtějí pogratulovat, jak rozhodně jsem se s Lanou Weinbergerovou vypořádala. Sympatizují se mnou kvůli tomu vyloučení a doufají, že neustoupím ze svého přesvědčení bojovat proti vedení školy (o jakém přesvědčení to mluví? Jenom jsem zničila jeden mobil. S vedením školy to nemělo nic společného). Lilly dokonce zašla tak daleko, že mě přirovnala k Marii Stuartovně, která strávila dvacet let ve vězení, než ji nakonec Alžběta I. popravila.

Zajímalo by mě, jestli by si to Lilly pořád myslela, kdyby věděla, že jsem Lanin mobil rozšlapala, protože mi vyhrožovala, že na mě poví, že jsem spustila požární poplach, který překazil Lillyinu stávku.

Lilly tvrdí, že je to otázka principu. Podle ní mě vyloučili ze školy, protože jsem odmítla ustoupit ze svých zásad. Ale ve skutečnosti mě vyloučili, protože jsem zničila cizí majetek – a to jenom proto, aby nevyšel najevo jiný zločin, který jsem spáchala.

Ale to naštěstí kromě mě nikdo neví. Tedy, kromě mě a Lany. A ani ona nemůže vědět jistě, proč jsem to udělala. Totiž, mohl to přece být jeden z těch bezdůvodných násilných činů, které dnešní mládež páchá den co den.

Jenže všichni ostatní to považují za ohromně angažovaný čin. Na zítřejší schůzi Studentů proti korporalizaci Střední školy Alberta Einsteina budu vyzdvížena jako příklad nespravedlivého zacházení se studenty ze strany ředitelky Guptové a vedení školy.

Myslím, že bych mohla zítra dostat dvoudenní chřipku.

Takže jsem všem odepsala a poděkovala jim za jejich podporu. Napsala jsem jim, ať z toho nedělají víc, než to ve skutečnosti bylo. Chci říct, nejsem zrovna pyšná na to, co jsem provedla. Byla bych o moc radši, kdybych to bývala NEUDELALA a mohla zůstat ve škole.

Jedna dobrá zpráva: je jisté, že Michael ta přání, co mu posílám, dostal. Tina dneska po těláku procházela kolem jeho skříňky a viděla

ho, jak to poslední přání vyndal a strčil si ho do batohu! Bohužel podle Tiny při tom nevypadal omráčený láskou ani se na to přání zamilovaně nedíval. Dokonce s ním ani nezacházel nijak zvlášť něžně. Tina mi s politováním psala, že si hned potom hodil do batohu notebook, kterým to přání nejspíš úplně zmačkal.

Ale – ujišťovala mě Tina – rozhodně by to neudělal, kdyby věděl, že je to přání od tebe, Mio! Možná kdybys ho podepsala...

Jenže kdybych ho podepsala, věděl by, že ho mám ráda! Co víc, věděl by, že ho miluju, protože jestli se nepletu, aspoň na jedno z těch přání jsem to napsala. A co když ke mně nechová stejné city? To by byl trapas! Mnohem horší než vyloučení ze školy.

No ne! Zrovna když jsem tohle psala, přišla mi zpráva právě od Michaela! Tak jsem se lekla, že jsem vykřikla a vyděsila Louie, který mi spal na klíně. Zaťal mi drápy do stehna a teď jsem celá poškrabaná.

Michael psal:

CracKing: AHOJ THERMOPOLISOVA, CO TO SLYSIM, ZE TE VYLOUCILI?

Odepsala jsem:

TLouie: JENOM NA JEDEN DEN.

CracKing: CO JSI PROVEDLA?

TLouie: ROZSLAPALA JSEM MOBIL ROZTLESKAVACCE.

CracKing: TO NA TEBE MUSI BYT VASI PYSNI.

TLouie: JESTLI ANO, DOCELA DOBRE TO SKRYVAJI.

CracKing: TAKZE MAS ZARACHA?

TLouie: KUPODIVU NE. TEN UTOK BYL VYPROVOKOVANY.

CracKing: TAKZE PUJDES PRISTI TÝDEN NA TU SLAVNOST?

TLouie: JAKO TAJEMNICE STUDENTU PROTI KORPORALIZACI STŘEDNÍ SKOLY ALBERTA EINSTEINA DOKONCE MUSIM. TVOJE SESTRA CHCE, ABYCHOM MELI STANEK.

CrackKing: TO JE CELA LILLY. VYDYCKY SE SNAZI DOHLIZET NA DOBRO LIDSTVA.

TLouie: I TAK SE TO DA RICT.

Nejspíš bychom si povídali ještě déle, ale v tu chvíli na mě máma zavolala, ať se koukám odpojit, protože čeká na telefon od pana Gianiniho, který se překvapivě ještě nevrátil ze školy, i když už bylo po večeři. Tak jsem se odlogovala.

To už je podruhé, co chtěl Michael vědět, jestli přijdu na Zimní slavnost. Co to má znamenat?

Pátek, 12. prosince, 9 hodin večer, doma

Tak už se ví, proč pan Gianini nešel.

Cestou se zastavil koupit vánoční stromek.

A není to jen tak ledajaký vánoční stromek: měří přes tři a půl metru a dole je skoro dva metry široký.

Samozřejmě jsem si odpustila jakékoliv negativní poznámky, protože máma měla takovou radost, že hned vytáhla krabici se svými podobiznami mrtvých celebrit (máma nezdobí stromeček lesklými skleněnými koulemi ani lametkami jako normální lidé. Místo toho na cínové destičky namaluje portréty slavných lidí, kteří v tom roce zemřeli, a ty pak zavěsí na stromek. Což je důvod, proč máme pravděpodobně jediný stromek v Severní Americe s ozdobami připomínajícími památku Richarda a Pat Nixonových, Elvise, Audrey Hepburnové, Kurta Cobaina, jima Hensona, Johna Belushiho, Rocka Hudsona, Aleca Guinnesse, Johna Lennona a spousty dalších).

A pan Gianini se na mě koukal, jestli mám taky radost. Řekl, že ten stromek koupil, protože věděl, jaký jsem měla mizerný den, a chtěl mi to aspoň trochu vynahradit.

Pan Gianini pochopitelně neví, jaké je téma mojí pololetní práce z angličtiny.

Co jsem měla říct? Totiž, už ten strom koupil a tak veliký stromek musel určitě stát spoustu peněz. A myslel to dobře. Opravdu.

I tak bych si ale přála, aby se se mnou ostatní poradili, než se rozhodnou něco udělat. Myslím třeba tu věc s těhotenstvím, nebo teď ten stromek. Kdyby se mě pan G. zeptal, řekla bych: Proč nezajdeme do Kmartu a nekoupíme nějaký hezký umělý stromek, abychom nepřispívali k ničení přirozeného teritoria ledních medvědů?

Jenže on se nezeptal.

A po pravdě řečeno, i kdyby se zeptal, máma by v životě nesouhlasila. Je o Vánocích nejšťastnější, když si lehne na podlahu pod stromek a dívá se nahoru skrz větve a dýchá přitom sladce štiplavou vůni borové pryskyřice. Říká, že je to jediná vzpomínka na dětství v Indianě, kterou má ráda. Je těžké myslet na polární medvědy, když vaše máma řekne něco takového.

Sobota, 13, prosince, 2 hodiny odpoledne,

u Lilly v bytě

Tak první schůze Studentů proti korporalizaci Střední školy Alberta Einsteina skončila naprostým fiaskem.

To proto, že kromě mě a Borise Pelkowského nikdo nepřišel. Trochu mě štve, že se neukázal ani Kenny. Člověk by řekl, že jestli mě opravdu miluje tak moc, jak tvrdí, bude chtít využít každé příležitosti být mi nablízku, i když je to nudná schůze Studentů proti korporalizaci Střední školy Alberta Einsteina.

Ale nejspíš ani Kennyho láska není tak velká. Jak už by mi mohlo být jasné vzhledem k tomu, že do Zimního plesu zbývá přesně šest dní a Kenny se mě JEŠTĚ PORAD NEZEPTAL, JESTLI S NÍM PŮJDU.

Ne že bych si s tím dělala hlavu. Chci říct, proč by si někdo, kdo spustil ve škole požární poplach A K TOMU rozšlapal Laně Weinbergerové mobil, měl dělat starosti, že nemá s kým jít na pitomý ples?

No dobrá. Dělá mi to starosti.

Ale ne zas takové starosti, abych se zachovala jako Sadie Hawkinsová a pozvala na ten ples já *jeho*.

Lilly se nedokáže vyrovnat se skutečností, že na schůzi nepřišel nikdo kromě mě a Borise. Snažila jsem se jí vysvětlit, že mají všichni spoustu práce s učením na zkoušky a nemají právě teď čas řešit problémy s vedením školy, ale nedá si říct. Zrovna teď sedí na gauči a Boris se ji snaží tichým hlasem uklidnit. Boris vypadá dost hrozně – s tím svetrem, co nosí zastrčený do kalhot, a s těmi divnými rovnátky – ale je vidět, že má Lilly opravdu rád. Totiž, stačí se podívat, jak něžně se na ni dívá, zatímco ona vzlyká, že si bude stěžovat u našeho kongresmana.

Když pozoruji, jak se Boris na Lilly dívá, bolí mě z toho u srdce.

Nejspíš žárlím. Chtěla bych, aby se takhle nějaký kluk díval *na mě*. A nemyslím tím Kennyho. Někdo, koho bych i já měla ráda víc než jenom jako kamaráda.

Už to nevydržím. Jdu se do kuchyně zeptat, jestli Moscovitzovic hospodyně Maya nepotřebuje s něčím pomoci.

I mytí nádobí musí být lepší než tohle.

Sobota, 13, prosince, 2.30, u Lilly v bytě

Maya v kuchyni nebyla. Byla tady, v Michaelově pokoji, a skládala školní uniformu, kterou mu zrovna vyžehlila. Maya chodí po pokoji, sbírá Michaelovy věci a vypráví mi přitom o svém synovi Manuelovi. Díky pomoci Lillyiných rodičů Manuela nedávno propustili z vězení v Dominikánské republice, kde byl neprávem zatčen pro podezření z protistátní činnosti. Manuel teď založil vlastní politickou stranu a Maya je na něj ohromně pyšná, jenom si dělá starosti, že jestli trochu nezmírní své protivládní projevy, mohl by zase skončit v kriminále.

Manuel a Lilly mají podle všeho dost společného.

Je vždycky zajímavé poslouchat, jak Maya vypráví o Manuelovi, ale ještě zajímavější je být u Michaela v pokoji. Byla jsem tam samozřejmě už dřív, ale nikdy, když tam nebyl on (přestože je sobota, je Michael ve škole a pracuje v počítačové učebně na svém projektu pro Zimní slavnost. Nejspíš je ve škole rychlejší připojení, než má doma. A i když se mi to nechce přiznat, nejspíš tam také mohou s Judith Gershnerovou brouzdat po internetu, aniž by hrozilo, že se objeví jejich rodiče).

Takže ležím u Michaela na posteli, zatímco Maya přechází po místnosti, skládá košile a vykládá o cukru, který je nejdůležitějším vývozním artiklem její domovské země a podle všeho dělá politické frakci jejího syna velké starosti. Pavlov, Michaelův pes, sedí vedle mě a dýchá mi do obličeje. Nedovedu se ubránit pomýšlení: *Tak takovéhle to je být Michael. Tohle Michael vidí, když se v noci zadívá do stropu* (namaloval si tam fluorescentní barvou hvězdy ve tvaru galaxie Andromeda) a *Takhle voní Michaelův polštář* (čerstvou jarní vůní, díky aviváži, kterou Maya používá) a *Takhle vidí Michael svůj stůl, když se na něj dívá z postele*.

Akorát že jak jsem se zadívala na jeho stůl, něčeho jsem si všimla. Bylo to jedno z mých přání! To s jahodou!

Neměl ho tam zrovna vystavené nebo tak něco. Prostě ho položil na stůl. Ale i tak je to o dost lepší, než kdyby ho zmačkal na dně batohu. Ukazuje to, že pro něj ta přání něco znamenají, když je

nezahrabal pod ostatní nepořádek na stole – počítačové manuály a pamflety proti Microsoftu – nebo dokonce nezahodil.

To mi dodává odvahu.

No nazdar. Právě jsem slyšela, jak se otvírají dveře od bytu. Michael??? Nebo Moscovitzovi??? Radši bych měla vypadnout. Michael nemá na dveřích cedulky VSTUP NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ jen tak pro nic za nic.

Sobota, 13, prosince, 3 hodiny odpoledne,

u Grandmère

Ptáte se, jak jsem se za pouhé půl hodiny ocitla v babiččině apartmá hotelu Plaza, když jsem byla u Moscovitzových?

Povím vám to.

Udeřila pohroma v podobě Sebastiana.

Samozřejmě jsem měla od začátku podezření, že Sebastiano není tak milý a nevinný, jak se tváří. Jenže teď to vypadá, že jestli tu někomu půjde o život, bude to Sebastiano sám. Protože jestli se dostane do rukou tátovi, stane se z něj velice rychle mrtvý módní návrhář.

Z objektivního pohledu můžu bezpečně říct, že bych byla radši, kdyby mě zavraždil. Totiž, byla bych mrtvá, což by bylo rozhodně smutné – zvláště proto, že jsem ještě pořád nesepsala ty instrukce, jak se mají starat o Louie, až tu nebudu – ale aspoň bych nemusela v pondělí do školy.

Takhle nejenom že musím jít v pondělí do školy, ale musím tam jít s vědomím, že všichni moji spolužáci viděli přílohu, která se objevila v nedělních *Timesech*. A že v té příloze je aspoň dvacet fotek, na kterých JÁ stojím před trojdílným zrcadlem v šatech od Sebastiana, a nad tím ohromný titulek „Šaty i pro princeznu“.

No ano. Nedělám si legraci. Šaty i pro princeznu.

Nejspíš mu to ani nemůžu mít tak za zlé. Myslím Sebastianovi. Tak velkému pokušení se asi nedalo odolat. Je koneckonců obchodník, a když máte možnost ukázat ve svých šatech princeznu... to je reklama, jakou hned tak snadno nekoupíte.

Protože je jisté, že se toho chytanou i ostatní noviny. Však víte... Princezna debutuje v roli modelky. A tak.

Takže tahle jediná příloha Sebastianovi zajistí, že se jeho nová řada modelů objeví v tisku po celém světě.

A bude to vypadat, jako kdybych se pro tu řadu rozhodla.

Grandmère nechápe, proč s tátou tak vyvádíme. Tedy, asi chápe, proč vyvádí táta. Znáte to, připadá mu, že jeho dceru využili. Ale nedokáže pochopit, proč zuřím já. Pořád dokola opakuje: „Vždyť

vypadáš skvěle.“ Jasně. Jako by mě to mělo uklidnit. Grandmère je přesvědčená, že se rozčiluji zbytečně. Ale copak jsem se někdy prosila o to, abych mohla kráčet ve stopách Claudie Schifferové? Myslím, že ne. Móda mě vážně nikdy nebrala. Co životní prostředí? Co práva zvířat? Co KRABI??????

Nikdo neuvěří, že jsem pro ty fotky nepózovala. Všichni si budou myslet, že jsem se nechala koupit. Budou si myslet, že jsem nafoukaný snob.

Můžu vám říct, že bych byla radši, kdyby mě považovali za mladistvého delikventa.

Když jsem vyběhla z Michaelova pokoje, protože jsem uslyšela někoho přicházet, neměla jsem tušení, jaká hrozná zpráva se na mě řítí. Byli to nakonec jenom Lillyini rodiče, kteří se vraceli z posilovny. Cestou domů se zastavili na kafe a otevřeli si nedělní *Timesy*, které vám, když si je předplatíte, z neznámých důvodů chodí už v sobotu.

Vážně je překvapilo, když otevřeli noviny a uviděli genovskou princeznu, jak předvádí nejnovější kolekci mladého módního návrháře.

Vážně mě překvapilo, když mi už ve dveřích gratulovali k mojí začínající kariéře modelky. Nechápala jsem, o čem to mluví.

Takže Moscovitzovi před zvědavými pohledy Lilly a Borise otevřeli noviny a ukázali mi to. A bylo to tam, v celé barevné parádě. Nebudu lhát a tvrdit, že jsem tam vypadala hrozně. Vypadala jsem celkem fajn. Vzali prostě všechny ty fotky, co nafotila Sebastianova asistentka, když jsem se snažila vybrat si šaty na vystoupení před lidem Genovie, a dali je na fialové pozadí. Na těch fotkách se ani neusmívám. Prostě se na sebe koukám do zrcadla a docela jasně si v duchu říkám: *No nazdar, víc jako chodící špejle bych už vypadat nemohla?*

Ale kdybyste mě neznali a nevěděli, PROČ jsem si všechny ty šaty oblékla, připadala bych vám jako nějaký pošuk, kterému až MOC záleží na tom, co si vezme na sebe.

Přesně tak jsem si vždycky přála před ostatními vypadat.

NEPŘÁLA!!!!!!!

Musím přiznat, že mě to trochu ranilo. Myslela jsem si, že potom, co se mě Sebastiano ptal na všechny ty věci kolem Michaela, jsme se tak nějak spřátelili. Ale nejspíš jsem se spletla. Když mohl udělat něco takového.

Táta už volal do redakce *Timesů* a požadoval, aby tu přílohu odstranili ze všech výtisků, které ještě nešly do distribuce. Zavolal i na recepci hotelu Plaza a trval na tom, že má být Sebastiano označen jako *persona non grata*, což znamená, že bratranec genovského knížete bude mít zakázáno vstoupit do hotelu.

Přišlo mi to trochu kruté, ale ne tak kruté jako to, co táta *chtěl* udělat, tedy zavolat na policii a vznést proti Sebastianovi obvinění, že použil fotografie nezletilé osoby bez souhlasu rodičů. Naštěstí mu to Grandmère rozmluvila. Prohlásila, že už tak je té publicity až dost a není nutné z toho udělat další ostudu tím, že by byl zatčen člen knížecí rodiny.

Táta ještě pořád zuří tak, že nedokáže sedět v klidu. Přeshlapuje sem a tam po místnosti. Rommel ho z babiččina klína nervózně pozoruje, jako by sledoval tenisové utkání.

Vsadím se, že kdyby tam Sebastiano byl, táta by mu nerozbil jenom mobilní telefon.

Sobota, 13, prosince,

5 hodin odpoledne, doma

Bezva.

Můžu jenom říct, že tentokrát už to tedy Grandmère fakt přehnala. Bez legrace. Myslím, že táta s ní už v životě nepromluví ani slovo.

A jsem si *jistá*, že já taky ne.

Dobrá, možná je stará a netušila, že dělá něco špatného, a já bych měla projevit víc pochopení.

Ale to, že provedla něco *takového* – že vůbec nevzala v úvahu moje pocity – jí asi opravdu nebudu moct nikdy odpustit.

Stalo se tohle. Zrovna když jsem se chystala odejít z hotelu, zavolal Sebastiano. Vůbec nechápal, proč je na něj táta tak naštvaný. Říkal, že za námi chtěl přijít nahoru, ale zastavila ho ochranka hotelu.

Když mu táta, který to vzal, řekl, že ho ochranka zastavila, protože ho nechal zařadit mezi nevíтанé osoby, a vysvětlil mu proč, vyvedlo to Sebastiana docela z míry. Pořád opakoval: „Ale ja měl dovození od tebe! Měl dovození, Phillipe!“

„Měl jsi mé svolení, abys použil fotografie mé dcery k propagaci svých hadrů?“ obořil se na něj táta. „To rozhodně ne!“ Ale Sebastiano trval na tom, že ano. A po kouskách vyšlo najevo, že svým způsobem to svolení opravdu měl. Akorát ne ode mě. Ani od táty. Hádejte, kdo mu ho podle všeho dal?

Grandmère dotčeně prohlásila: „Udělala jsem to jenom proto, Phillipe, že má o sobě Amélie příliš nízké mínění a potřebovala povzbudit.“ Ale táta byl tak naštvaný, že ji ani neposlouchal. Vybuhl:

„Takže abys jí vylepšila sebevědomí, dovolila jsi za jejími zády, aby se její fotky objevily *v reklamě na oblečení*?“

Pak už Grandmère neměla co říct. Jenom tam stála a vydávala podivné zvuky jako někdo, koho v hororovém filmu připíchli ke zdi mačetou, ale ještě docela neumřel (při těchhle scénách vždycky zavírám oči, takže vím docela přesně, jak to zní).

Začínalo být jasné, že i kdyby měla Grandmère pro své chování rozumnou omluvu, táta by ji stejně neposlouchal – a mně by to také nedovolil. Rychle ke mně došel, popadl mě za rameno a vypochoďoval se mnou z apartmá.

Myslela jsem, že bude následovat dojemná scéna sblížení mezi dcerou a otcem, jako to bývá v televizi, a že mi táta nejspíš řekne, že je Grandmère moc nemocná a budeme ji muset poslat někam, kde by si mohla odpočinout. Jenže namísto toho mi jenom povídá: „Běž domů.“

Pak mě beze slova předal Larsovi (poté, co za sebou opravdu HLASITĚ zabouchl dveře apartmá) a odsupěl směrem ke svému pokoji.

Páni.

Z toho je vidět, že i knížecí rodina může být dysfunkční.

Měli bychom vystupovat v nějakém televizním pořadu řešícím problémy mezilidských vztahů v současné společnosti.

Moderátorka: Clarisse, povězte nám, proč jste dovolila Sebastianovi, aby uveřejnil fotografie vaší vnučky v reklamní příloze *Timesů*?

Grandmère: Pro vás vždy Vaše Výsosti, slečno. Udělala jsem to, abych pozvedla její sebevědomí.

Já prostě vím, že až přijdu v pondělí do školy, všichni se budou tvářit nějak jako: „A hele, támhle jde ta pokrytecká Mia s tím svým vegetariánstvím a bojem za práva zvířat. Prý že nezáleží na tom, jak člověk vypadá, ale na tom, co je uvnitř. Netvrdila jsi to vždycky? Ale pózovat *pro módní fotky* je v pořádku, co, Mio?“

Jako by nestačilo to vyloučení. Teď se mi budou ještě ke všemu spolužáci vysmívat.

Teď jsem doma a snažím se předstírat, že se to nikdy nestalo. Není to pochopitelně snadné, protože jsem si cestou do svého pokoje všimla, že máma už přílohu z novin vytáhla, na všech fotografiích mi přimalovala čertovské rohy a pak to připíchla na ledničku.

I když si toho od ní cením, pořád mi to neusnadňuje pomyšlení, že se budu muset v pondělí objevit ve škole a že můj obličej zdobí reklamní přílohy novin ve třech státech.

K mému překvapení z toho vzešlo i něco dobrého: jsem si už jistá, že vypadám nejlíp v těch bílých taftových šatech s modrou šerpou. Táta prohlásil, že si ty šaty (nebo cokoliv jiného ze Sebastianovy dílny) budu moci vzít jenom přes jeho mrtvolu. Ale v Genovii není jiný návrhář, který by dokázal tak hezké šaty navrhnout a ještě k tomu je dokončit v termínu. Takže to vypadá, že to přece jenom budou ty šaty od Sebastiana. Přinesli je dneska ráno k nám domů.

Aspoň o jednu starost míň.

Svým způsobem.

Sobota, 13, prosince, 8 hodin večer, doma

Už jsem kvůli té příloze dostala sedmnáct emailů, měla jsem šest telefonů a jednu návštěvu (Lilly). Lilly říká, že to není tak hrozné, jak se mi zdá, a že většina lidí reklamní přílohy vyhodí, aniž je otevrou.

Jestli je to pravda, proč všechny ty maily a telefonáty?

Snažila se mi namluvit, že jsou od členů Studentů proti korporalizaci Střední školy Alberta Einsteina, kteří mi chtějí vyjádřit podporu kvůli tomu vyloučení, ale ví to nejspíš stejně dobře jako já:

Jsou od lidí, co chtějí vědět, proč jsem se nechala takhle prodat.

Copak jim budu někdy schopná vysvětlit, že jsem s tím neměla nic společného, že jsem o tom dokonce ani *nevěděla*? Tomu nikdo neuvěří. Chci říct, mají důkaz přímo před očima: mám ho *na sobě*. Ty fotografie to dokazují.

Veškerá moje pověst právě teď mizí do neznáma. Zítra ráno otevrou miliony předplatitelů své *New York Times* a budou si říkat: „Podívejme, princezna Mia. Už se taky nechala koupit. Kolik jí asi zaplatili? Člověk by neřekl, že ty peníze tolik potřebuje, když je z knížecí rodiny.“

Nakonec jsem musela Lilly požádat, aby šla pryč, protože mě hrozně rozbolela hlava. Pokoušela se mě vyléčit čínskou masáží ruky, ale nezafungovalo to. Jediným výsledkem bylo, že mi nejspíš praskla céva mezi palcem a ukazováčkem, protože to teď opravdu bolí.

Rozhodla jsem se, že se začnu učit, i když je sobota večer a všichni moji vrstevníci si někde užívají.

Ale copak to nevíte? Princezny si moc legrace neužijí.

CO MUSÍM UDĚLAT

Matika: zopakovat kapitoly 1-10

Angličtina: pololetní práce, 10 stránek, předepsané okraje, řádkování 1,5 (také zopakovat kapitoly 1-7)

Zeměpis: zopakovat kapitoly 1-12

Speciálka: nic

Francouzština: revue Chapitres Un-Neuf

Biologie: zopakovat kapitoly 1-12

Sepsat instrukce, jak pečovat o Louie

Nákupy na Vánoce a Chanuku:

máma – těhotenské tričko s Bon Jovi

táta – knihu o sebeovládání

pan G. – švýcarský armádní nůž

Lilly – prázdné videokazety

Tina Hakim Baba – *Emanuelu*

Kenny – televizi s videem (Myslím, že to není přehnané. A nejsou za tím ani výčitky svědomí. Opravdu to video chce.)

Grandmère – NIC!!!!!!!!!!

Nalakovat si nehty (zapáchající lak na nehty mi možná zabrání, abych si je kousala)

Rozejít se š Kennym

Uklidit zásuvku s ponožkami

Začnu ponožkami, protože jsou bezpochyby ze všeho nejdůležitější. Když máte nepořádek v šupletí s ponožkami, nemůžete se na nic soustředit.

Potom se vrhnu na matiku, protože jsem v ní ze všech předmětů nejhorší a budu z ní nejdřív zkoušená. Musím ten test napsat, i kdyby to měla být ta poslední věc, co v životě udělám. Nenechám se NIČÍM rozptylovat. Ani tou věcí s Grandmère, ani tím, že z těch sedmnácti e-mailů jsou čtyři od Michaela, ani tím, že dva jsou od Kennyho, ani tím, že za týden odlétám do Genovie, dokonce ani tím, že se vedle v pokoji máma s panem Gianinim dívají na *Smrtonosnou past*, což je můj nejoblíbenější vánoční film. NIČÍM.

TOHLE POLOLETÍ PROLEZU Z MATIKY a NIC MĚ OD
UČENÍ NA TEST NEODRADÍ!!!!!!

Sobota, 13, prosince, 9 večer, doma

Musela jsem se jít podívat na tu scénu, kde Bruce Willis hází výbušniny do výtahové šachty, ale už jsem zpátky a pouštím se do práce.

Sobota, 13, prosince, 9.30, doma

Byla jsem fakt zvědavá, co Michael chce, tak jsem si přečetla jeho maily – jenom ty jeho. Jeden se týkal té přílohy (Lilly mu o tom pověděla a on se ptal, jestli teď budu abdikovat, ha ha) a v těch ostatních třech byly vtipy, kterými mi chtěl nejspíš zvednout náladu. Nebyly moc vtipné, ale stejně jsem se jim zasmála.

Vsadím se, že Judith Gershnerová se Michaelovým vtipům nesměje. Má moc práce s klonováním.

Sobota, 13, prosince, 10 hodin večer, doma

JAK V MÉ NEPŘÍTOMNOSTI PEČOVAT O LOUIE

DOPoledNE:

Ráno nasype prosím Louiovi do misky suché krmení. I pokud v misce ještě nějaké žrádlo je, má rád, když mu navrch nasypete trochu čerstvého, aby si připadal, že snídá jako my ostatní.

V koupelně je vedle vany MODRÁ PLASTIKOVÁ MISKA. Naplňte ji prosím každé ráno vodou z umyvadla. Musí to být voda z umyvadla, protože voda ze dřezu v kuchyni není dost studená. A musí být v MODRÉ MISCE, protože Louie je zvyklý z té misky pít, zatímco si čistím zuby.

V předsíni u dveří do mého pokoje má misku. Vymyjte ji a naplňte ji vodou z FILTROVACÍ KONVICE v ledniče. Musí to být voda z FILTROVACÍ KONVICE, protože i když voda z kohoutku neobsahuje žádné nečistoty, měl by Louie pít aspoň nějakou naprosto čistou vodu. Kočky musí přijímat hodně tekutin, aby se jejich organismus průběžně pročišťoval a nedocházelo k infekcím vylučovacího traktu, takže dbejte na to, aby měl pořád dostatek vody, a to nejenom u misky se žrádlem, ale i na jiných místech.

Nespleťte si misku v předsíni s MISKOU U VÁNOČNÍHO STROMKU. Ta miska u vánočního stromku tam je, aby Louie nepil vodu ze stojanu. Příliš mnoho pryskyřice by mu mohlo ucpat střeva.

Louie má v oblibě po ránu sedět na parapetu u mě v pokoji a pozorovat holuby na požárním schodišti. NIKDY TO OKNO NEOTVÍREJTE, ale přesvědčete se, že jsou roztažené záclony, aby viděl ven.

Někdy se také rád dívá z okna za televizí. Jestliže při tom mňouká, znamená to, že chce pohladit.

ODPOLEDNE:

K večeři mu dejte žrádlo z KONZERVY. Louie má rád jenom tři druhy: KUŘE S TUŇÁKEM (VLOČKY), KREVETY S RYBAMI (VLOČKY) a MOŘSKÉ RYBY (VLOČKY). Odmítá cokoliv, v čem je HOVĚZÍ nebo VEPŘOVÉ. Obsah konzervy musí být na nové, UMYTÉ misce. Nebude také žrát, pokud nebude mít jídlo TVAR KONZERVY, takže mu ho nerozmělnujte.

Když dojde konzervu, Louie se rád natáhne na koberec u vstupních dveří. To je dobrá příležitost, aby si trochu zacvičil. Když se natáhne, položte mu jednu ruku pod přední tlapky a natáhněte je (má to rád), až se prohne v zádech. Potom mu palci zatlačte mezi lopatkami a jemně ho masírujte. Když se vám to povede, bude příst. Když se vám to nepovede, poznáte to, protože vás kousne.

Louie se snadno začne nudit, což poznáte podle toho, že chodí po bytě a mňouká. Tady je několik her, které má rád:

Vezměte několik kočičích sušenek a narovnejte je vedle sebe na gramofon, aby je mohl Louie shazovat a honit po pokoji.

Posaďte Louie na moji židli u počítače a schovejte se za skříň. Potom přehod'te jeden konec tkaničky přes opěradlo židle tak, aby neviděl druhý konec.

Na mojí posteli udělejte domeček z polštářů. Dejte Louie dovnitř a potom strkejte ruku do mezer mezi polštáři (při téhle hře doporučuji vzít si na ruku kuchyňskou chňapku).

Vezměte trochu šanty kočičí (to je bylina, která kočkám hrozně voní) a dejte ji do staré ponožky. Hod'te Louiovi ponožku a nechte ho čtyři až pět hodin být, protože se rozvášní tak, že přestane zatahovat dráčky.

KRABICE S PÍSKEM

Pane Gianini, to bude váš úkol. Máma rozhodně nesmí krabici s pískem čistit nebo přijít s kteroukoliv její částí do styku, protože by mohla dostat toxoplazmózu a mohlo by to poškodit dítě. Po vyčištění krabice si vždy umyjte ruce mýdlem a teplou vodou, i když si myslíte, že je máte čisté.

Krabici je nutné čistit KAŽDÝ DEN. Používejte zásadně kupovaný písek a ten pak vysypte do igelitového sáčku a vyhod'te. Není nic jednoduššího. Má ve zvyku chodit podruhé asi dvě hodiny po večeri. Poznáte to podle zápachu, který se začne šířit z jeho krabice v koupelně.

A CO JE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ

Nikdy nezasahujte do Louiovy ZVLÁŠTNÍ SKRÝŠE ZA ZÁCHODOVOU MÍSOU. Má tam svou sbírku lesklých předmětů. Když vám něco sebere a vy to tam najdete, vezměte si to, když se nebude dívat. Jinak vás bude několik týdnů při každé příležitosti kousat. Říkala jsem o tom veterináři, ale podle něj by pomohlo akorát najmout kočičího vychovatele za 70 dolarů na hodinu. Musíme se s tím prostě smířit.

ROZHODNĚ NEZAPOMEŇTE LOUIE NĚKOLIKRÁT DENNĚ VZÍT DO NÁRUČÍ A POMAZLIT SE S NÍM!!!! (MÁ TO RÁD.)

Sobota, 13, prosince, půlnoc, doma

Nemůžu uvěřit, že už je půlnoc a já jsem pořád jenom u první kapitoly *Úvodu do matematiky*!

Tahle kniha je naprosto nesrozumitelná. Vážně doufám, že ten, kdo ji napsal, za to nedostal moc peněz.

Měla bych se prostě jít pana G. zeptat, co v testu bude.

Ne, to by byl podvod.

Nebo ne?

Neděle, 14. prosince, 10 hodin ráno, doma

Jenom osmačtyřicet hodin do testu z matematiky a já jsem ještě pořádku u první kapitoly.

Neděle, 14. prosince, 10.30, doma

Právě se tu zase stavila Lilly. Chce, abychom se společně učily na zeměpis. Řekla jsem jí, že se nemůžu zdržovat zeměpisem, když jsem teprve u první kapitoly v opakování z matematiky, ale ona na to, že se můžeme střídat: hodinu mě bude ona zkoušet z matematiky a pak ji já budu zase hodinu zkoušet ze zeměpisu. Souhlasila jsem, i když to není fér: Lilly má z matematiky jedničky, takže jí nijak nepomůže, když mě bude zkoušet. Kdežto já se taky něco naučím, když ji budu zkoušet ze zeměpisu.

Ale je to nejspíš kamarádké.

Neděle, 14. prosince, 11 dopoledne, doma

Zrovna volala Tina. Může se prý zbláznit ze svých mladších bratříčků a sestríček. Ptala se, jestli by se mohla přijít učit sem. Řekla jsem, že jasně.

Co jsem mohla říct jiného? Kromě toho slíbila, že se cestou staví pro bagety a tvarohový sýr se zeleninou. A prohlásila, že si myslí, že fotky v té příloze jsou moc hezké a že si nemám dělat starosti s tím, jestli mě bude někdo pomlouvat, protože vypadám skvěle.

Neděle, 14. prosince, poledne, doma

Michael řekl Borisovi, kam Lilly šla, takže je tu teď i Boris.

Lilly má pravdu. Boris opravdu dýchá hrozně nahlas. Rozptyluje mě to.

A přála bych si, aby mi nedával nohy na postel. Nebo by si aspoň mohl nejdřív sundat boty. Ale když jsem to navrhla, Lilly prohlásila, že to není dobrý nápad.

Fuj. Nechápu, jak Lilly vydrží s klukem, který dýchá pusou a ještě ke všemu mu smrdí nohy.

Možná je Boris hudební génius, ale ještě se má podle mě dost co učit o hygieně.

Neděle, 14. prosince, 12.30, doma

Už je tu i Kenny. Nevím, jak se mám učit, když je tu najednou tolik lidí. Navíc se pan Gianini rozhodl, že teď je ta správná chvíle začít cvičit na bici.

Neděle, 14. prosince, 8 hodin večer, doma.

Lilly se mnou souhlasí, že jakmile se tu objevili Boris a Kenny, šlo to s učením z kopce. Bubnování pana Gianiniho taky zrovna nepomohlo. Tak jsme se rozhodli, že vyrazíme do čínské čtvrti na něco k jídlu.

Dali jsme si zeleninové taštičky a smažené fazolové lusky s česnekovou omáčkou a docela dobře jsme se bavili. Seděla jsem vedle Borise a musela jsem se smát, protože to vždycky zařídil tak, aby když číšník přinesl další jídlo, bylo jediné volné místo na stole před ním, takže jsme se do toho s Borisem mohli pustit jako první.

A já jsem zjistila, že i když nosí svetr zastrčený do kalhot a dýchá pusou, je Boris docela fajn kluk. Lilly má kliku. Chci říct, v tom, že ten, koho má ráda, má také rád ji. Kdybych jenom mohla milovat Kennyho tak, jako Lilly miluje Borise!

Ale jak se zdá, nedokážu ovlivnit, do koho jsem zamilovaná. Věřte mi, kdybych věděla, jak na to, NEBYLA bych zamilovaná do Michaela. Totiž, zaprvé je to starší bratr mé nejlepší kamarádky, a kdyby Lilly přišla na to, že ho miluji, určitě by to nepochopila. A taky chodí samozřejmě do posledního ročníku a brzy bude končit školu.

A málem jsem zapomněla, už s někým chodí.

Ale co mám dělat? Neumím se *přinutit*, abych milovala Kennyho, tak jako nedokážu přinutit *jeho*, aby mě přestal mít rád. Víc než jen jako kamarádku.

I když mě ještě pořád nepozval na ples. Dokonce se o tom ani nezmínil. Lilly říká, že bych mu měla prostě zavolat a zeptat se ho: „Tak jdeme spolu, nebo ne?“ Jak neopomněla podotknout, měla jsem koneckonců dost odvahy na to, abych Laně rozšlapala mobil. Proč bych se měla bát zeptat vlastního kluka, jestli se mnou půjde na školní ples?

Jenže Lanin mobil jsem rozšlapala v záchvatu zlosti. Když jde o Kennyho, nedokážu se vybičovat k takovému výlevu citů. Jedna část Mii vůbec s Kennym na ples jít nechce a tahle část je ráda, že se o tom zatím ani nezmínil.

Dobrá, je to docela malá část, ale je tu.

Takže i když jsem se vedle Borise celkem bavila, byla jsem z té věci s Kennym zároveň trochu v depresi.

A ještě depresivnější bylo, když jsem otvírala koláček štěstí a vtom se tam objevily nějaké malé Číňanky a chtěly po mně autogram. A pak mi podaly propisku a podstrčily mi pod nos tu reklamní přílohu *Timesu*, abych jim ji podepsala.

V tu chvíli jsem vážně uvažovala o sebevraždě, akorát že mě nenapadlo, jak bych to mohla udělat. Jedině že bych se snad probodla čínskou hůlkou.

Namísto toho jsem jim tu pitomou věc podepsala a pokusila se usmát. Ale uvnitř jsem se přitom DIV NEZBLÁZNILA, zvlášť když jsem viděla, jakou radost těm holčičkám udělalo, že mě potkaly. A proč? Ne, nemůže za to můj neúnavný boj za polární medvědy a velryby a hladovějící děti.

Ne. Bylo to proto, že jsem se objevila v hezkých šatech v časopise a jsem vysoká a hubená jako modelka.

Což není vůbec žádná zásluha!

Potom mě začala zase bolet hlava, tak jsem řekla, že musím jít domů.

Nikdo nijak zvlášť neprotestoval, nejspíš proto, že najednou všem došlo, kolik času jsme promarnili a kolik nám ještě zbývá učení. Takže jsme se zvedli a teď jsem zpátky doma a máma mi oznámila, že zatímco jsem byla pryč, volal čtyřikrát Sebastiano a NAVÍC poslal ještě jedny šaty.

A nejsou to jen tak ledajaké šaty. Ty šaty Sebastiano navrhl speciálně pro mě, abych měla v čem jít na Zimní ples. Nejsou sexy. Nejsou ani trochu sexy. Jsou z tmavě zeleného sametu a mají dlouhé rukávy a široký obdélníkový výstřih.

Ale když jsem si je oblékla a podívala se na sebe do zrcadla u mě v pokoji, stalo se něco zvláštního:

Vypadala jsem dobře. *Fakt* dobře.

K šatům byla přišpendlená cedulka se vzkazem:

Prosím, odpusť mi.

Slibuji, že v těchto šatech už pro něho nebudeš jen kamarádka mladší sestry. S.

Což je hrozně milé. Smutné, ale milé. Sebastiano pochopitelně nemůže tušit, že celá ta věc s Michaelem je naprosto beznadějná a že to žádné šaty nezmění, i kdybych v vypadala sebekrásněji.

Ale co, aspoň se Sebastiano omluvil. To je o hodně víc, než udělala Grandmère. Jak jsem si všimla.

Samozřejmě, že jsem Sebastianovi odpustila. Totiž, není to přece ve skutečnosti jeho vina.

A jednou možná odpustím i Grandmère, protože je už stará a nemá rozum.

Ale nikdy, nikdy v životě neodpustím sobě, že jsem dovolila, aby mě do téhle situace dostali. Já jsem rozhodně měla mít víc rozumu. Měla jsem Sebastianovi říct, ať mě nefotí. Akorát že jsem se nechala unést pohledem na sebe ve všech těch překrásných šatech a zapomněla jsem, že princezna musí myslet na důležitější věci, nežli jsou šaty. Musí jít spoustě lidí příkladem... lidem, které ani nezná a které možná nikdy nepotká.

A právě proto je se mnou, jestli vyletím z matiky, konec.

Pondělí, 15. prosince, třídnická hodina

Počet studentů Střední školy Alberta Einsteina, kteří se (zatím) neopomněli zmínit o tom, jak jsem Laně Weinbergerové minulý pátek rozšlapala telefon: 37.

Počet studentů Střední školy Alberta Einsteina, kteří se (zatím) neopomněli zmínit o tom, že jsem byla minulý pátek vyloučená: 59.

Počet studentů Střední školy Alberta Einsteina, kteří se (zatím) neopomněli zmínit o mých fotkách v reklamní příloze *New York Times*: 74.

Celkové množství poznámek, které mi (zatím) dnes adresovali studenti Střední školy Alberta Einsteina: 170.

Ale poté, co jsem tohle všechno absolvovala a prodrala se ke skřínce, k mému překvapení jsem tam našla něco opravdu zvláštního: do dvířek byla zasunutá žlutá růže.

Co to jenom může znamenat? Je snad na téhle škole někdo, kdo by mnou nepohrdal?

Zdá se, že ano. Ale když jsem se rozhlédla a snažila se odhadnout, kdo by to mohl být, uviděla jsem jenom Justina Baxendalea pronásledovaného (jako obvykle) davem obdivovatelek.

Nejspíš tam tu tajemnou růži nechal Kenny, aby mi trochu zvedl náladu. Určitě to nepřizná, ale kdo jiný by to byl?

Dneska je čtecí den, takže strávíme celý den – kromě oběda – v naší třídě a budeme se učit na zkoušení, které má vypuknout už zítra.

To mi vyhovuje, protože aspoň neriskuji, že narazím na Lanu. Její třída je v úplně jiném patře.

Jediný problém je, že je se mnou ve stejné třídě Kenny. Sedíme podle abecedy, takže je někde vpředu v téhle řadě, ale v jednom kuse mi posílá psaníčka. Píše mi věci jako: *Hlavu vzhůru!* a *Nedej se, sluníčko!*

K té růži se ale nepřizná.

Mimochodem, zajímá vás celkové množství poznámek, které mi zatím dnes adresoval Michael Moscovitz? 1.

A vlastně to ani nebyla poznámka. Na chodbě mi řekl, že mám rozvázanou tkaničku.

A měla jsem.

Tohle je můj konec.

Do Zimního plesu zbývají čtyři dny a já ještě pořád nemám s kým jít.

Vypočtete funkci: $d - 10xrt$

$$r = 10$$

$$t = 2$$

$$d = 10 + (10)(2) = 10 + 20 = 30$$

Proměnnou nazýváme zástupný výraz pro číslo reprezentovaný písmenem.

Distributivní zákon

$$5x + 5y - 5$$

$$5(x + y - 1)$$

$$2a - 2b + 2c$$

$$2(-1) - 2(-2) + 2(5)$$

$$-2 + 4 + 10 = 12$$

Přičteme-li k čtyřnásobku čísla tři, bude výsledkem pětinasobek čísla.

O jaké číslo jde?

$x = \text{hledané číslo}$

$$4x + 3 = 5x$$

$$\begin{array}{r} \underline{-4x} \\ 3 = x \end{array}$$

Regardes les oiseaux stupides.

Karteziánský systém koordinát rozděluje plán na čtyři části zvané kvadranty

1. kvadrant (kladné, kladné)
2. kvadrant (záporné, kladné)
3. kvadrant (záporné, záporné)
4. kvadrant (kladné, záporné)

Směrnice funkce je označována přímkou m

Najděte směrnici
záporné směrnice
kladné směrnice
nulová směrnice
svislá přímka nemá směrnici
vodorovná přímka má směrnici 0
kolineární = ležící na stejné přímce
rovnoběžné přímky mají shodnou směrnici

$$4x + 2y = 6$$

$$2y = -4x + 6$$

$$y = -2x + 3$$

Činný rod používáme, je-li podmět slovesa konatelem děje.
Trpný rod používáme, je-li podmět slovesa předmětem děje.

Úterý, 16. prosince

Matiku a angličtinu mám hotovou.

Už zbývají jenom tři předměty a pololetní práce.

Dnes 76 poznámek na mou adresu, 53 z nich negativních:

„Dala ses koupit“ = 29krát

„Myslíš si, bůhvíco nejseš“ = 14krát

„A hele, to je ta náfuka“ = 6krát

Lilly říká: „Komu sejde na tom, co lidi povídají? Ty přece víš, jak to bylo. A na ničem jiném nezáleží.“

Lilly se to lehko řekne. Lilly nepomlouvá celá škola. Pomlouvají *mě*.

Někdo mi zase nechal ve skřínce žlutou růži. Co to má znamenat? Ještě jednou jsem se zeptala Kennyho, jestli to byl on, ale popřel to. Co je zvláštní, úplně přitom zrudnul. Ale to možná proto, že mu právě šlápl na nohu Justin Baxendale, který šel kolem. Kenny má velké nohy, ještě větší než já.

Tři dny do Zimního plesu, a kde nic tu nic.

Středa, 17. prosince

Zkoušení ze zemědělské země má z krku.

Už jenom dvě a pololetní práce.

62 poznámek, 34 negativních:

„Nenech se opít slávou“ = 12 krát

„Dala se koupit“ = 5 krát

„Kdybych měla tak malá prsa jako ty, Mio, taky bych mohla být modelkou“ = 6 krát

Jedna žlutá růže a ani náznak, kdo ji tam nechal. Možná si někdo plete moji skříňku s Laninou. Lana se tam koneckonců pořád motá, když čeká na Joshe Richtera, který má skříňku hned vedle mě, aby se mohli kousat do hlavy. Možná si někdo myslí, že ty růže nechává Laně.

Bůh ví, že nikoho na škole Alberta Einsteina by nenapadlo nechávat mi květiny. Možná leda kdybych umřela. Pak by mi je mohli mrsknout na rakev a říct: „Konečně jsme se tě zbavili, náfuko.“

Dva dny do plesu. Pořád nic.

Čtvrtek, 18. prosince, 1 hodina ráno

Právě mě něco napadlo:

Třeba Kenny o těch růžích lže. Třeba jsou *opravdu* od něj. Třeba je tam nechává jako návnadu, aby mě přichystal na to, až mě pozve na ples.

Což mě fakt trochu uráží. Chci říct, to, že mě nechává čekat tak dlouho. Jak může vědět, že mě už dávno nepozval někdo jiný?

Jako kdyby snad něco takového hrozilo.

HA!

Čtvrtek, 18. prosince, 4 hodiny odpoledne,

v limuzíně cestou do hotelu Plaza

A JE TO!!!!!!

MÁM TO Z KRKU!!!!!!

MÁM PO ZKOUŠKÁCH!!!!!!!!!!!!

A hádejte co?

Jsem si celkem jistá, že jsem všechno napsala. Dokonce i matiku. Znamky zveřejní až zítra během Zimní slavnosti, ale otravovala jsem pana G. tak dlouho, dokud neřekl: „Mio, bylo to v pohodě. A teď mi dej laskavě pokoj, fajn?“

Chápete????? Řekl, že to bylo V POHODĚ!!!!!!!!!!!!!! Víte, co to znamená v *pohodě*, ne?

ZNAMENÁ TO, ŽE JSEM PROŠLA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Díky bohu, že už je po všem. Teď se můžu soustředit na to důležité:

Moje mezilidské vztahy.

Myslím to vážně. Jsou v naprostém rozkladu. Všichni na škole – kromě mých kamarádů – si o mně myslí, že jsem nafoukaná husa, co se dala koupit. Ze něčeho jiného říkám a něčeho jiného dělám.

Tak já jim ukážu. Napadlo mě to včera hned po testu ze zeměpisu. Úplně mě to omráčilo. Vím *přesně*, co udělám. Udělám to, co by udělala Grandmère.

Dobrá, možná by Grandmère neudělala tak docela totéž, ale stejně to vyřeší celou situaci. Sebastianovi se to pochopitelně asi moc zamlouvat nebude. Ale patří mu to. Měl se zeptat MĚ, a ne Grandmère, jestli může použít ty fotky. No ne?

Musím říct, že to bude ta nejprinceznovateljší věc, jakou jsem kdy udělala. Jsem z toho děsně nervózní. No fakt. Nevěřili byste, jak se mi potí dlaně.

Ale nemůžu dál nečinně sedět a nechat se urážet. Musí se s tím něco udělat a já vím co.

Nejlepší na tom je, že jsem se do toho pustila úplně sama. Nikdo mi nepomáhá.

Dobrá, recepční hotelu Plaza mi pomohl zajistit místnost a Lars vyřídil všechny telefonáty ze svého mobilu.

A Lilly mi pomohla sepsat, co budu říkat, a Tina mě právě učesala a namalovala.

Ale jinak jsem to zvládla úplně sama.

Tak už jsme tady.

Vzhůru do toho.

Čtvrtek, 18. prosince, 7 hodin večer

Právě jsem se viděla na všech čtyřech hlavních programech, a navíc na New York 1, CNN, Headline News, MSNBC a na kanálu Fox News. Jak se zdá, budou mě ještě vysílat na *Entertainment Tonight*, *Access Hollywood* a na *E! Entertainment News*.

A musím říct, že na někoho, o kom se říká, že má nízké sebevědomí, jsem to zvládla dobře. Neudělala jsem jedinou chybu. Možná jsem chvílemi mluvila trochu moc rychle, ale pořád mi ještě bylo *rozumět*. Tedy, pokud nejste přistěhovalec a nemáte problémy s angličtinou.

A vypadala jsem taky dobře. I když jsem si možná mohla vzít na sebe něco jiného než školní uniformu, ale koneckonců pařížská modř vychází v televizi docela dobře.

Od chvíle, co tu tiskovou konferenci začali vysílat, ještě nepřestal zvonit telefon. Když zazvonil poprvé, zvedla to máma. Na druhém konci byl Sebastiano a nesouvisle křičel něco o tom, že jsem ho zruinovala.

Akorát že nedokáže pořádně vyslovit zruinovala. Vyšlo mu z toho „zrýnovala“.

Připadala jsem si hrozně. Chci říct, nechtěla jsem ho zruinovat. Zvlášť když byl tak hodný, že mi navrhl ty šaty na ples.

Ale co jsem měla dělat? Snažila jsem se mu to ukázat z té lepší stránky.

„Sebastiano,“ uklidňovala jsem ho, když mi máma předala sluchátko. „Nezruinovala jsem tě. Vážně. Jenom zisk z těch šatů, co mám na sobě na těch fotkách, půjde na Greenpeace.“

Ale Sebastiano se na to nedokázal podívat s nadhledem. Pořád křičel: „Zrýnovala! Zrýnovala jsi mě!“

Podotkla jsem, že to, že věnuje všechen zisk z těch šatů, na Greenpeace, bude naopak považováno za geniální marketingový tah a že by mě nepřekvapilo, kdyby se o ty šaty lidé prali, protože dívkám jako já, pro které jsou jeho modely myšlené, na životním prostředí záleží.

Musela jsem během hodin s Grandmère přece jen něco pochytit, protože nakonec jsem ho úplně přesvědčila. Když jsem zavěsila,

měla jsem pocit, že Sebastiano skoro věří, že to byl původně jeho nápad.

Pak zazvonil telefon znovu. Byl to táta. Možná mu nebudu muset kupovat tu knihu o sebeovládání, protože se mohl smíchy potřhat. Chtěl vědět, jestli to byl mámin nápad, a když jsem řekla: „Ne, přišla jsem na to úplně sama,“ prohlásil, že už mám to princeznovství v malíčku.

Takže mi přijde, že jsem nějakým zvláštním způsobem složila i tuhle zkoušku.

Samozřejmě až na to, že ještě pořád nemluvím s Grandmère. Volala Lilly a Tina a babí s dědou z Indiány, kteří tu tiskovku viděli na tamním programu, ale ani jeden z těch telefonů nebyl od Grandmère.

Vážně si myslím, že to ona by se měla omluvit, protože to od ní byl naprostý podraz.

Skoro takový podraz, jak podotkla máma nad čínskými nudlemi, co jsme měli k večeři, jako to, co jsem udělala já.

Což mě tak trochu dostalo. Chci říct, nikdy předtím mě to nenapadlo, ale je to pravda: to, co jsem dneska udělala, bylo zrovna tak zákeřné jako cokoliv, čeho by byla schopná Grandmère.

Nejspíš by mě to nemělo překvapovat. Jsme koneckonců příbuzné.

Ale to byli i Luke Skywalker a Darth Wader.

Musím jít. Dávají *Pobřežní hlídku* a já jsem na ni po dlouhé době zase doma.

Čtvrtek, 18. prosince, 9 hodin večer

Právě volala Tina. Nevolala kvůli té tiskové konferenci. Chtěla vědět, co jsem dostala od své Sněhové vločky. Nechápala jsem: „Sněhové vločky? O čem to mluvíš?“

„Vzpomínáš,“ odpověděla Tina. „Tvoje Sněhová vločka. Přihlásily jsme se asi před měsícem. Hodíš do sklenice papírek se svým jménem, a kdo si ho vytáhne, je poslední týden před zimními prázdninami tvoje Sněhová vločka. Jednoduše ti bude tajně dávat nějaké maličkosti jako dárky. Abychom nebyli během zkoušek tak vynervovaní.“

Matně jsem si vzpomínala, že mě jeden den před Díkůvzdáním Tina zatáhla ke stolku, který si před vchodem do jídelny rozložili nějací magoři ze studentské samosprávy, a donutila mě, abych napsala na kus papíru své jméno, hodila ho do sklenice se spoustou dalších papírků a pak si z té sklenice jeden vytáhla.

„Panebože!“ vykřikla jsem. S těmi nervy okolo zkoušení jsem na to dočista zapomněla!

Co je horší, zapomněla jsem, že jsem si vytáhla Tinino jméno. Nebyla to vlastně náhoda, protože svůj papírek hodila do sklenice těsně předtím, nežli jsem měla tahat. Ale stejně, co jsem to za příšernou kamarádku, když můžu na něco takového zapomenout?

Potom mě napadlo ještě něco. Ty žluté růže. Nedostaly se mi do skříňky náhodou! A opravdu nebyly ani od Kennyho! Určitě byly od mé Sněhové vločky.

Což mě tak trochu štve. Protože to vážně začíná vypadat, že Kenny nemá ani trochu v úmyslu mě pozvat zítra na ples.

„Nechápu, jak jsi na to mohla zapomenout,“ bavila se mým zděšením Tina. „Ty jsi přece *dostávala* od své vločky dárky, nebo ne?“

Připadala jsem si provinile. Úplně jsem to zpackala. Chudák Tina!

„No, ano,“ přiznala jsem, zatímco jsem horečně uvažovala, kde pro ni do zítra do rána seženu dárek. Protože zítra je poslední den téhle vločkové akce. „Jasně že dostávala.“

Tina si povzdechla. „Mě si asi nikdo nevytáhl,“ řekla. „Protože jsem nic nedostala.“

„Neboj,“ doufala jsem, že to nezní moc provinile. „Určitě něco dostaneš. Tvoje vložka nejspíš čeká na poslední den, protože od ní – nebo od něj – dostaneš něco fakt hezkého.“

„Myslíš?“ zeptala se s nadějí v hlase Tina.

„Rozhodně,“ utěšila jsem ji.

Po tom ujištění nasadila Tina věčný tón.

„Takže,“ povídá, „když je teď po zkouškách...“

„Ano?“

„...kdy chceš říct Michaelovi, že ta přání jsi mu posílala ty?“

Vylekala jsem se: „Co třeba nikdy?“

Na což Tina kousavě: „Mio, když mu to neřekneš, jaký mělo smysl mu ta přání posílat?“

„Aby věděl, že jsou i jiné holky kromě Judith Gershnerové, které ho možná mají rády.“

Tina nesouhlasila. „Mio, to nestačí. Musíš mu říct, žes to byla ty. Jak ho chceš získat, když neví, co k němu cítíš?“ Tina Hakim Baba má překvapivě mnoho společného s mým tátou. „Pamatuješ na Kennyho? Takhle si tě získal Kenny. Posílal ti anonymní dopisy, ale nakonec se přiznal, že byly od něj.“

„Jasně,“ poznamenala jsem sarkasticky. „A podívej, jak skvěle to dopadlo.“

„S Michaelem to bude něco jiného,“ nedala se zviklat Tina. „Protože vy dva jste si souzení. Prostě to *cítím*. Musíš mu to říct a musíš mu to říct zítra, protože pozítří odlétáš do Genovie.“

No nazdar. Byla jsem tak nadšená z toho, že jsem úspěšně zvládla svou první tiskovku, až jsem dočista zapomněla i na tohle. Pozítří letím do Genovie! S Grandmère! A to s ní ani nemluví!m!

Řekla jsem Tině, že se zítra Michaelovi přiznám. Celá šťastná zavěsila.

Ale bylo dobře, že mi v tu chvíli neviděla na nosní dírky, protože se mi docela rozšířily z toho, jak jsem jí lhala.

Protože v žádném případě Michaelu Moscovitzovi nikdy nepovím, co k němu cítím. Ať si táta říká, co chce. Prostě *nemůžu*.

Nemůžu mu to říct do očí.

Nikdy.

Pátek, 19. prosince, třídnická hodina

Drží nás tady v naší třídě v zajetí, dokud nezveřejní výsledky zkoušení. Potom můžeme strávit zbytek dne na Zimní slavnosti v tělocvičně. A večer pak je ples.

No vážně. Dneska se už neučí. Máme se prostě bavit.

Jako kdyby to šlo. Už nikdy v životě se nedokážu bavit.

A to proto – kromě toho, že chodím s klukem, kterého nemiluju a který už mě podle všeho taky nemiluje, nebo aspoň ne tak moc, aby mě pozval na školní ples, a jsem zamilovaná do bratra své nejlepší kamarádky, který nemá vůbec ponětí, co k němu cítím – že nejspíš vím, kdo je moje Sněhová vločka.

No vážně, jiné vysvětlení není. Proč by se jinak Justin Baxendale – který je tu sice nový, ale stejně je ohromně populární a hrozně hezký k tomu – tak často potloukal okolo mé skříňky? Bez legrace. Tohle je už potřetí, co jsem ho tam tenhle týden zahlédla. Co by tam dělal, kdyby tam nebyl kvůli těm různým?

Ledaže by mě snad chtěl vydírat kvůli tomu požárnímu poplachu.

Ale Justin Baxendale na vyděrače moc nevypadá. Připadá mi, že někdo jako on bude mít lepší věci na práci než vydírat princeznu.

Takže zůstává jediné možné vysvětlení, proč tráví poblíž mojí skříňky tolik času: Justin Baxendale je moje Sněhová vločka.

A bude naprostý trapas, až zazvoní a já půjdu ke skříňce a tam bude stát Justin Baxendale, aby se mi přiznal – protože, jak se zdá, taková jsou pravidla a dneska musíte odhalit svou totožnost, pokud jste něčí Sněhová vločka – a já se mu budu muset podívat do těch zasněžených očí s dlouhými řasami a předstírat úsměv a říct něco jako: „No páni, dík, Justine. Nikdy by mě nenapadlo, že jsi to byl ty!“

Ale co. Mám přece horší problémy, no ne? Chci říct, jsem asi jediná holka v celé škole, která nemá s kým jít dneska večer na ples. A zítra odlétám do země, které budu jednou vládnout, ve společnosti své šílené babičky, která nemluví s mým tátou a bude klidně, jak ji znám, kouřit na záchodě v letadle.

Vážně. Grandmère je noční můra každé letušky.

Jenže to není ani polovina mých problémů. Totiž, co máma a pan Gianini? Samozřejmě se tváří, že jim nevádí, že budu trávit svátky v jiné zemi, a uděláme si malou vánoční oslavu doma, ještě než odjedu, ale stejně se vsadím, že jim to vadí. Určitě jim to dost vadí.

A co moje známka z matiky? Pan Gianini sice říká, že je to v pohodě, ale co to přesně znamená? Čtyřku? Čtyřka vůbec není v pohodě. Když uvážím, kolik hodin jsem strávila učením, abych si vytáhla známku z pětky, ze čtyřky radost mít nebudu.

A co – co *probůh* – udělám s Kennym?

Aspoň mám ale z krku dárek pro Tinu. Přihlásila jsem ji včera večer na internetu do klubu dospívajících čtenářek, odkud jí budou každý měsíc posílat tu nejlepší romanci. Vytiskla jsem si certifikát, který oficiálně potvrzuje její členství, a až zazvoní, tak jí ho dám.

Až zazvoní, budu taky muset vyjít na chodbu a setkat se tam s Justinem Baxendalem.

Nebýt těch jeho očí, nebylo by to tak hrozné. Proč musí být tak hezký? A proč si mě někdo tak hezký musel vylosovat a být moje Sněhová vločka? Krásné lidi, jako je Lana a Justin, přirozeně odpuzují ti obyčejně vypadající, jako jsem já.

Nejspíš si z té sklenice ani nevytáhl moje jméno. Možná si vytáhl Lanino jméno a dával mi ty růže do skříňky, protože si myslel, že patří Laně, která je bůhvíproč k vidění častěji u mojí skříňky než u svojí vlastní.

Co je ještě horší, Tina mi prozradila, že žluté růže znamenají věčnou lásku.

Proto jsem si pochopitelně myslela, že jsou přece jenom od Kennyho.

No bezva. Začali rozdávat papíry se známkami. Nebudu se dívat. Je mi to jedno. JE MI FUK, JAKÉ MÁM ZNÁMKY.

Díky bohu, že už zvoní. Prostě odsud vyklouznu – na ty známky se ani nepodívám – a půjdu si po svém, jako by se vůbec nic nedělo.

Až na to, že když jsem dorazila ke skřínce, byl tam Justin a na někoho čekal. A byla tam i Lana, která čekala na Joshe.

Víte, tohle opravdu nemám zapotřebí. Totiž aby se mi Justin přiznal, že je moje Sněhová vločka, a ještě k tomu před Lanou.

Určitě si neodpustí nějakou poznámku – vzhledem k tomu, že mi od začátku puberty každý den radí, abych nosila místo podprsenky obinadlo. Navíc na mě má od té záležitosti s mobilem ještě větší pífku. Vsadím se, že si na mě připravila něco ještě horšího než obvykle...

„Céče,“ povídá Justin.

Céče? Ke komu to mluví?

Otočila jsem se. Vedle Lany tam stál Josh.

„Céče, celý týden tě sháním,“ obrátil se Justin k Joshovi. „Máš pro mě ty poznámky z geometrie? Za hodinu dělám opravy.“

Josh něco odpověděl, ale neslyšela jsem ho. Neslyšela jsem ho, protože mi najednou začalo hučet v uších. Začalo mi hučet v uších, protože za Justinem stál Michael. *Michael Moscovitz*.

A v ruce držel *žlutou růži*.

Pátek, 19. prosince, Zimní slavnost

Panebože.

Jsem až po uši v průšvihu.

Už zase.

A tentokrát to ani není moje vina. Totiž, nemohla jsem si pomoci. Prostě se to stalo, chápete? A nic to neznamená. Byla to prostě zase jedna z těch věcí.

Kromě toho to vůbec není tak, jak si Kenny myslí. Ani trochu. Protože když to tak vezmete, bylo to naprosté zklamání. Aspoň pro mě.

Protože Michael mi samozřejmě, hned co si všiml, jak s vytřeštěnýma očima zírám na kytku v jeho ruce, povídá: „Tumáš. Tohle ti vypadlo ze skříňky.“

Ještě stále neschopná slova jsem si od něho tu růži vzala. Přisahám bohu, že mi srdce bušilo ostošest, div jsem neomdlela.

Protože jsem si myslela, že byly od něj. Totiž ty růže. Opravdu jsem si na okamžik myslela, že mi ty růže ve skřínce nechával Michael Moscovitz.

Ale tentokrát byla k růži připevněná kartička. Stálo na ní:

Hodně štěstí v Genovii! Brzy se nám vrátí!

Tvoje Sněhová vločka

Boris Pelkowski

Boris Pelkowski. To Boris Pelkowski mi nechával ty růže. Boris Pelkowski je moje Sněhová vločka.

Samozřejmě, že Boris nemá tušení, že žlutá růže znamená věčnou lásku. Boris ani neví, že se svetr nenosí zastrčený do kalhot. Jak by mohl znát tajnou řeč květin?

Sama nevím, co jsem v té chvíli vlastně cítila silněji, jestli úlevu nad tím, že ty růže nakonec vůbec nebyly od Justina Baxendalea...

...nebo zklamání, že nebyly od Michaela.

Vtom se Michael zeptal: „Tak co? Jak dopadl rozsudek?“

Nechápavě jsem na něj zůstala zírat. Ještě pořád jsem se z toho nemohla vzpamatovat. Však víte, z těch pár vteřin, kdy jsem si myslela – kdy jsem si já husa myslela – že mě miluje.

„Co jsi dostala z matiky?“ upřesnil otázku, pomalu, jako bych byla úplně tupá.

Což taky samozřejmě jsem. Jsem tak tupá, že jsem vůbec netušila, jak moc jsem do Michaela Moscovitze zamilovaná, dokud se neobjevila Judith Gershnerová a nevyfoukla mi ho přímo před nose.

Takže jsem rozložila papír se známkami – a věřili byste, že se mi nakonec podařilo tu pětku z matiky vytáhnout na dvě minus?

To jenom dokazuje, že pokud strávíte skoro všechn čas učením nějakého předmětu, je pravděpodobné, že vám aspoň něco z toho v hlavě uvízne.

Rozhodně dost na to, abyste dostali v pololetí horší dvojku.

Vážně se nechci naparovat, ale není to snadné. Chci říct, jsem tak hrozně šťastná.

Tedy až na to, že ještě pořád nemám s kým jít na ples.

I tak je ale těžké se ubránit radosti. V žádném případě jsem tu dvojku nedostala proto, že je můj matikář zároveň mým nevlastním tátou. V matice buďto máte odpověď správně, nebo ne. Není v tom nic subjektivního, jako třeba v angličtině. Nejde o interpretaci. Buď je to správně, nebo není.

A já jsem to měla správně. Z osmdesátí procent.

Samozřejmě pomohlo, že jsem věděla odpověď na poslední prémiovou otázku: Na jaký nástroj hrál ve skupině Beatles Ringo?

Ale ta byla jenom za dva body.

Jenže potom jsem udělala ten průšvih. I když za to pochopitelně nemůžu.

Měla jsem z té dvojky takovou radost, že jsem na chvíli úplně zapoměla, jak moc jsem do Michaela zamilovaná.

Dokonce jsem na chvíli zapoměla i na ostych, který před ním obvykle cítím. Namísto toho jsem udělala něco, co mi nebylo ani trochu podobné.

Vrhla jsem se mu kolem krku.

No fakt. Vrhla jsem se mu zběsile kolem krku a vykřikla: „Jupííííí!!!!“

Nemohla jsem si pomoci. Měla jsem takovou radost. Dobrá, ta věc s růžemi možná nedopadla podle mých představ, ale ta dvojka to vynahradila. Tedy skoro.

Nic jiného za tím objetím nebylo. Vůbec nic. Michael mě koneckonců skoro celé pololetí doučoval, takže měl na té dvojce taky svou zásluhu.

Ale Kenny, který (jak mi řekla Tina) vyšel zpoza rohu, právě když jsem visela Michaelovi kolem krku, to tak nejspíš nevidí. Podle Tiny si Kenny myslí, že mezi mnou a Michaelem něco je.

Na což můžu říct jenom jedno. KÉŽ BY!

Ale nahlas to říct nemůžu. Musím Kennyho najít a vysvětlit mu, že to bylo jenom z kamarádství.

Tina mě nechápe. Říká: „Proč? Proč mu nepovíš pravdu, že k němu nechováš stejné city jako on k tobě? Ted’ máš příležitost!“

Jenže přece se nemůžete s někým rozejít během Zimní slavnosti. No vážně. To by byl podraz.

Proč jenom musím vést tak traumatický život?

Pátek, 19. prosince,

stále na Zimní slavnosti

Kennyho jsem ještě pořád nenašla, ale musím vedení školy přiznat jedno: možná jsou to uzurpátoři, ale dovedou zorganizovat mejdan. Dokonce i na Lilly to zapůsobilo.

Známky korporalizace jsou pochopitelně vidět všude: na každém patře jsou oranžové automaty s nápoji patřící McDonaldu a stoly se prohýbají pod hromadami koláčů a koblih, jako kdyby naše škola podnikla nájezd na Dunkin' Donuts.

Ale stejně je vidět, že se opravdu vynasnažili, abychom si tu slavnost užili. Všechny školní kroužky mají své stánky a soutěže. Taneční kroužek uspořádal v tělocvičně představení klasických tanců, v aule si můžete díky divadelnímu kroužku vyzkoušet šermování, na chodbě v přízemí můžete poskakovat s roztleskávačkami.

Kenny nebyl k nalezení, ale u stánku Studentů za podporu Amnesty International jsem narazila na Lilly. (Studenti proti korporalizaci Střední školy Alberta Einsteina nepředložili návrh stánku včas, takže Lilly skončila místo toho u stánku Amnesty International.) A teď hádejte, kdo dostal z nějakého předmětu pětku?

Přesně tak.

Lilly. Nemohla jsem tomu uvěřit.

„Paní Spearsová tě nechala proletět z angličtiny? TEBE?“

Nevypadala, že by jí to nějak zvlášť vadilo.

„Musela jsem stát za svými názory, Mio,“ prohlásila. „A když v něco věříš, musíš tomu občas něco obětovat.“

„Jasně,“ odpověděla jsem. „Ale koule? Vaši tě přerazí.“

„Ne, nepřerazí,“ zavrtěla hlavou Lilly. „Budou se mě jenom snažit psychoanalyzovat.“

V čemž má pravdu.

No nazdar. Tamhle jde Tina.

Doufám, že už zapomněla –

Nezapomněla.

Chce, abychom hned teď šly ke stánku počítačového kroužku.

Já ale ke stánku počítačového kroužku nechci. Už jsem šla okolo, takže vím, jak to tam vypadá. Michael a Judith a ostatní krtci z počítačového kroužku tam sedí před barevnými monitory. Když se u stánku někdo objeví, může si před jeden monitor sednout a zahrát si hru, kterou členové kroužku naprogramovali. Procházíte školou a potkáváte všechny naše učitele v legračních kostýmech. Třeba ředitelka Guptová má na sobě kožený úbor dominy a v ruce bič, zatímco pan Gianini je v pyžamu a drží plyšového medvídka, který je mu naprosto podobný.

Když podávali návrh toho stánku, použili pochopitelně jiný program, takže nikdo z učitelů ani z vedení školy netušil, na co tam všichni koukají. Překvapuje mě, že jim nepřišlo divné, proč se u toho studenti tak ráchají.

Ale je to fuk. Já se k nim nepřidám. Odmítám se k tomu stánku přiblížit.

Jenže Tina trvá na tom, že musím.

„Teď je ta nejlepší chvíle mu to říct,“ naléhá na mě. „Po Kennym není ani vidu, ani slechu.“

Potěš pánbůh. Takhle to dopadá, když se s něčím svěříte kamarádce.

Později v pátek, 19. prosince,

Zimní slavnost

Tak už jsem zase na dívčích záchodcích. A myslím, že můžu s jistotou prohlásit, že tentokrát mě odtud nikdo nedostane.

Ne, myslím, že tady zůstanu, dokud všichni neodejdou domů. Teprve pak to bude bezpečné. Díky bohu, že zítra odlétám ze země. Až se vrátím, možná už si na tenhle incident nikdo nevzpomene.

Ale pochybuji o tom. Při tom, jakou já mívám kliku.

Proč se takovéhle věci stávají vždycky mně? No vážně. Co jsem kdy provedla, že na mě bohové zanevřeli? Proč se nic takového nemůže stát Laně Weinbergerové? Proč já? Proč to jsem vždycky *já*?

Dobrá, stalo se tohle.

Neměla jsem ani dost málo v úmyslu se Michaelovi k čemukoliv přiznat. To chci říct jasně hned na začátku. Šla jsem s Tinou jenom proto, že by to vypadalo divně, kdybych se u stánku počítačového kroužku ani nezastavila. Navíc mě Michael několikrát prosil, ať přijdu. Takže nebylo vyhnutí.

Ale ani trochu jsem neměla v úmyslu jediným slovem se zmínit – víte o čem. Chci říct, Tina se zkrátka bude muset s tím zklamáním vyrovnat. Když někoho milujete tak dlouho jako já Michaela, nemůžete k němu prostě jen tak ve škole přijít a říct: „Jo, a mimochodem, miluju tě.“

Chápete? To prostě *nejde*.

Ale to stačí. Tak jsem šla s Tinou k tomu pitomému stánku. Všichni byli naprosto rozjaření z toho, že měl jejich program takový úspěch. Před stánkem byla opravdu dlouhá fronta, ale Michael si nás všiml a zamával na nás: „Pojďte sem!“

Jako kdybychom měly předběhnout všechny ty čekající lidi. Totiž, samozřejmě jsme to udělaly, ale není divu, že na nás nadávali. Čekali tam už dlouho.

Nejspíš se ale kvůli všerejšímu večeru – kvůli tomu, jak jsem v televizi vysvětlila, že jsem předváděla ty šaty jenom proto, že návrhář chce věnovat všechn zisk na Greenpeace – moje pověst ve

škole znatelně zlepšila (pozitivní poznámky: 243, negativní: 1, pochopitelně od Lany). Takže zase nenadávali tak moc.

A Michael povídá: „Pojď, Mio, sedni si sem.“ A přisunul mi židli k jednomu monitoru.

Tak jsem se posadila a čekala jsem, až se na obrazovce objeví ta pitomost, a všude kolem mě se ostatní před svými obrazovkami váleli smíchy. A z nějakého důvodu mi najednou vytanula na mysli tátova věta: *Láska přeje odvážným*.

Což byla hloupost, protože jsem mu vůbec NECHTĚLA říct, že ho mám ráda.

Pak jsem uslyšela Judith, jak říká: „Počkej, co to děláš?“

A uslyšela jsem Michaela odpovědět: „To je v pořádku, mám pro ni něco zvláštního.“

Potom obrazovka přede mnou zablikala. Vzdychla jsem. *Fajn*, říkala jsem si v duchu. *Ted' přijde ta blbost s učiteli. Musím se smát, aby si mysleli, že se mi to líbí.*

Takže jsem tam seděla a bylo mi dost děsně, protože když to tak vezmete, neměla jsem se zrovna na co těšit. Totiž, všichni okolo se ohromně bavili, protože měli s kým jít večer na ples, ale mě nikdo nepozval – dokonce ani můj kluk ne – takže jsem se nemohla těšit ani na to. A všichni, koho znám, jedou na zimní prázdniny lyžovat nebo na Bahamy nebo tak něco, ale co čeká mě? Snídaně s nějakými členy Sdružení pěstitelů oliv. Určitě to jsou docela fajn lidé, ale stejně to není zrovna ono.

A než vůbec na tu nudnou cestu do Genovie odjedu, musím se rozejít s Kennym, na což se vážně netěším, protože ho mám opravdu ráda a nechci ranit jeho city, ale nedá se nejspíš nic dělat.

I když musím přiznat, že vzhledem k tomu, že se ještě pořád ani slovem nezmínil o plese, mi ta myšlenka na rozchod nepřipadá zas tak obludná.

A zítra, uvažovala jsem dál, zítra odlétám do Genovie s tátou a s Grandmère, kteří spolu ještě stále nemluví (a protože já s Grandmère taky nemluví, bude to moc bezva let), a až se vrátím, při mém štěstí budou Michael a Judith zasnoubení.

Na to všechno jsem myslela ten zlomek vteřiny, kdy obrazovka přede mnou zablikala. A mě napadlo: *Vážně nemám právě náladu dívat se na učitele v legračních kostýmech.*

Akorát že když to blikání přestalo, uviděla jsem něco docela jiného. Uviděla jsem hrad.

No vážně. Středověký hrad jako z dob rytířů kulatého stolu nebo jako ten v *Krásce a zvířeti*. Začal se přibližovat, až jsme přelétli nad hradbami a uviděli nádvoří se zahradou. A v té zahradě kvetly ohromné rudé růže. Některé z nich už začaly opadávat a na zemi byly vidět spadlé okvětní lístky. Bylo to vážně moc pěkné a já si říkala: *Páni, tohle je lepší, než jsem čekala.*

A docela jsem zapomněla, že sedím před počítačovým monitorem na Zimní slavnosti a okolo mě že sedí aspoň dvacet dalších lidí. Připadalo mi, že jsem opravdu v té zahradě.

Potom se na obrazovce objevil prapor vlající ve větru. Bylo na něm něco napsáno zlatým písmem. Když se ten prapor přestal třepetat, mohla jsem nápis přečíst:

*Růže lásku věští,
fialka modré z nebe,
možná že to nevíš,
i já miluji tebe.*

Vyjekla jsem a vyskočila ze židle, až se převrátila. Všichni se dali do smíchu. Nejspíš si mysleli, že jsem viděla ředitelku Guptovou v kožených legínách.

Jenom Michael věděl, že to tak není.

A Michael se nesmál.

Akorát že já jsem se nemohla na Michaela podívat. Nedokázala jsem se podívat na nic kromě vlastních bot. Protože jsem nemohla uvěřit tomu, co se právě stalo. Totiž, nedokázala jsem si to srovnat v hlavě. Co to mělo znamenat??? Znamenalo to, že Michael ví, od koho byla ta přáníčka, a že cítí totéž co já?

Nebo to znamenalo, že ví, od koho byla ta přáníčka, a dělá si ze mě legraci, aby mi to oplatil?

Nedávalo to smysl. Věděla jsem jenom, že jestli odtamtud okamžitě nevypadnu, rozbrečím se...

...rozbrečím se před celou školou.

Popadla jsem Tinu za loket a táhla ji vši silou pryč. Asi jsem si říkala, že jí povím, co jsem viděla, a ona to možná vysvětlit dokáže. Protože já to opravdu nedokázala.

Tina vyjekla – nejspíš jsem ji chytla silněji, než jsem chtěla – a slyšela jsem, jak Michael volá: „Mio!“

Ale nezastavila jsem se. Táhla jsem Tinu za sebou ke dveřím skrz davy studentů a dokázala přitom myslet jenom na jedno:

Musím se dostat na záchod. Musím se dostat na záchod, než začnu brečet jako malá holka.

Někdo mě chytil za rameno skoro stejně silně, jako jsem já chytila Tinu. Myslela jsem, že je to Michael. Bylo mi jasné, že kdybych se na něj jenom podívala, dala bych se do breku. „Nech mě!“ vykřikla jsem a vytrhla se mu.

Pak jsem uslyšela Kennyho hlas. „Ale Mio, já s tebou potřebuju mluvit!“

„Ted’ ne, Kenny,“ odpověděla Tina.

Ale Kenny ne a ne se hnout. „Ano, ted’“, prohlásil a bylo na něm vidět, že to myslí vážně.

Tina obrátila oči v sloup a ustoupila. Stála jsem tam, zády ke stánku počítačového kroužku, a modlila se. *Prosím, prosím, Michaele, nechod’ sem. Zůstaň, kde jsi. Prosím. Prosím, prosím, nechod’ sem.*

„Mio,“ opakoval Kenny. Nikdy jsem ho tak nervózního neviděla, a to býval nervózní často. Je prostě takový. „Jenom jsem chtěl... No, chtěl jsem, abys to věděla. Totiž, že to vím.“

Nechápavě jsem na něj zírala. Neměla jsem ponětí, o čem to mluví. Fakt. Docela jsem zapomněla, jak mě na chodbě viděl viset Michaelovi kolem krku. Dokázala jsem myslet jenom na jedno. *Prosím, nechod’ sem, Michaele. Michaele, prosím, nechod’ sem...*

„Hele, Kenny,“ dostala jsem ze sebe. Přísahám, že nevím, jak se mi podařilo přinutit jazyk k činnosti. Připadala jsem si jako robot, kterého někdo vypnul. „Ted’ vážně není ta pravá chvíle. Můžeme si třeba promluvit později –“

„Mio,“ odpověděl Kenny. Tvářil se dost divně. „Já to vím. Viděl jsem ho.“

Překvapeně jsem zamrkala.

A pak jsem si vzpomněla, jak jsem Michaela objímala kvůli té dvojce z matiky.

„Ale Kenny,“ řekla jsem. „Vážně. To bylo jenom... chci říct, nic mezi námi –“

„Neboj,“ řekl Kenny. A pak jsem si uvědomila, co mi na jeho výrazu připadalo tak divné. Byl to výraz, který jsem nikdy dřív neviděla. Aspoň ne u Kennyho. Rezignovaný výraz. „Neřeknu to Lilly.“

Lilly! Proboha! Ten poslední člověk na světě, před kterým bych chtěla přiznat, co cítím k Michaelovi!

Možná ještě není pozdě. Možná bych ještě pořád mohla...

Ale ne. Nedovedla jsem mu lhát. Snad poprvé v životě jsem nedokázala přijít na žádnou lež.

„Kenny,“ vzdychla jsem. „Fakt mě to moc mrzí.“

Teprve když jsem to vyřkla, došlo mi, že už to na dívčí záchodky nestihnu: už jsem se rozbřečela. Zlomil se mi hlas, a když jsem si sundala ruce z obličeje, byly mokré.

Bezva. Brečím tady před celou Střední školou Alberta Einsteina.

„Kenny,“ popotahovala jsem. „Vážně jsem ti to chtěla říct. A mám tě fakt ráda. Jenom tě... nemiluju.“

Kenny byl bílý jako stěna, ale na rozdíl ode mě se nerozbřečel. Díky bohu. Vlastně se dokonce trochu rezignovaně pousmál, zavrtěl hlavou a povídá: „Páni. Nemůžu tomu uvěřit. Chci říct, když mě to poprvé napadlo, vůbec jsem tomu *nevěřil*. Říkal jsem si: Ani náhodou. Mia ne. Něco takového by nejlepší kamarádce neudělala. Ale... no, nejspíš to dost věcí vysvětluje. O nás dvou.“

Už jsem se mu nedokázala dívat do obličeje. Cítila jsem se jako červ. Hůř než červ, protože červi jsou prospěšní pro životní prostředí. Připadala jsem si jako... jako...

Jako octomilka.

„Už dlouho jsem tak nějak tušil, že je tu někdo jiný,“ pokračoval Kenny. „Nikdy jsi... no, nikdy jsi nebyla moc nadšená, když jsme... však víš.“

Vím. Když jsme se líbali. Je od něj hezké, že se o tom zmínil zrovna tady, v tělocvičně, přede všemi.

„Věděl jsem, že mi nechceš nic říct, abys mě neranila,“ řekl Kenny. „Ty jsi už taková. A proto jsem se nemohl odhodlat, abych tě pozval na ples,“ přiznal. „Protože jsem si říkal, že bys odmítla. Protože, však víš, protože máš ráda někoho jiného. Já vím, že bys mi nikdy nelhala, Mio. Jsi ten nejupřímnější člověk, jakého jsem kdy potkal.“

HA! Dělá si ze mě legraci? *Já?* A upřímná? Je vidět, že nemá ani ponětí o mých nosních dírkách.

„Právě proto vím, jak to pro tebe musí být hrozné. Měla bys to říct Lilly co nejdřív,“ pronesl zamyšleně. „Začal jsem mít podezření v té restauraci. A když jsem na to přišel já, dojde to i ostatním. Nechceš přece, aby se to dozvěděla od někoho cizího.“

Zvedla jsem ruku, abych si rukávem otřela slzy, ale ruka mi zůstala viset na půl cesty. Udiveně jsem na něj zírala. „V restauraci? Jaké restauraci?“

„Však víš,“ ošíval se Kenny. „Ten den, co jsme se šli najíst do čínské čtvrti. Seděli jste vedle sebe. Pořád ses smála... Vypadala jsi šťastně.“

Čínská čtvrť? Ale Michael s námi přece ten den do čínské čtvrti nešel...

„A víš,“ pokračoval Kenny. „Nebyl jsem jediný, kdo si všimnul, že ti celý týden nechával ve skřínce růže.“

Zamrkala jsem. Skrz slzy jsem ho skoro neviděla. „Co-cože?“

„Vždyť víš.“ Rozhlédl se kolem a ztišil hlas. „Boris. Nechával ti ty růže. Chci říct, no tak, Mio. Jestli to chcete vy dva spolu táhnout za Lillyiny zády, prosím, ale –“

Začalo mi hučet v uších tak, jako když jsem si přečetla Michaelovu básničku. BORIS. BORIS PELKOWSKI. Můj kluk se právě se mnou rozešel, protože si myslí, že mám něco s BORISEM PELKOWSKÝM.

BORISEM PELKOWSKÝM, co má vždycky zbytky jídla v rovnátkách.

BORISEM PELKOWSKÝM, co nosí svetr zastrčený do kalhot.

BORISEM PELKOWSKÝM, co chodí s mojí nejlepší kamarádkou.

Panebože. To je konec.

Snažila jsem se mu to vysvětlit. Říct mu pravdu. Ze s Borisem nechodím, že je jenom moje Sněhová vločka.

Ale přiběhla ke mně Tina, chytla mě za loket a prohlásila: „Promiň, Kenny, Mia už musí jít.“ A pak mě odtáhla na dívčí záchodky.

„Musím mu to říct,“ opakovala jsem pořád dokola jako šílenec, zatímco jsem se snažila vymanit z jejího sevření. „Musím mu to vysvětlit. Musím mu říct pravdu.“

„Ne, nemusíš,“ tlačila mě Tina kolem kabinek. „Rozešli jste se. Copak sejde na tom proč? Je po všem a na ničem jiném nezáleží.“

Zamžourala jsem na svůj ubrečený obličej v zrcadle nad umyvadly. Vypadala jsem děsně. Nikdy v životě jste neviděli nikoho, kdo by vypadal míň jako princezna než já v tu chvíli. Jenom ten pohled do zrcadla stačil, abych se znovu rozbrečela.

Tina pochopitelně tvrdí, že si ze mě Michael nedělá legraci. Podle ní samozřejmě zjistil, kdo mu ty básničky posílá, a chtěl mi dát najevo, že mě taky miluje.

Jenže tomu já rozhodně nevěřím. Protože kdyby to byla pravda – *kdyby to byla pravda* – tak proč mě nechal jít? Proč se mě nepokusil zastavit?

Tina podotkla, že to zkusil. Ale to, jak jsem po přečtení té básničky zaječela a s brekem utekla z místnosti, mu nejspíš moc odvahy nedodalo. Vlastně to mohlo vypadat, že jsem z toho, co jsem viděla, nešťastná. A navíc, upozornila mě Tina, i kdyby se za mnou Michael rozběhl, stejně mě cestou odchytí Kenny. Muselo to vypadat, že jsme zabraní do důvěrného rozhovoru – což jsme svým způsobem byli – a nechceme, aby nás někdo rušil.

To všechno by mohla být pravda.

Ale také by mohla být pravda, že si Michael jenom dělal legraci. Vzhledem k okolnostem to byl celkem krutý vtíp, ale Michael neví, že ho zbožňuji do morku kostí. Michael neví, že jsem do něj celý život zamilovaná. Michael neví, že bez něj si můžu nechat o větším sebevědomí leda tak zdát. Chci říct, pro Michaela jsem jenom

nejlepší kamarádka jeho mladší sestry. Nejspíš ani nechtěl být krutý. Nejspíš si myslel, že je to legrace.

Není to jeho vina, že je se mnou konec a že z těchhle záchodků už nikdy neodejdu.

Prostě počkám, až budou všichni pryč, a pak se vyplížím ven a do začátku příštího pololetí mě nikdo neuvidí. Tou dobou už na to, doufám, všichni zapomenou.

Nebo bude ještě lepší, když zůstanu v Genovii...

No jasně. Proč ne?

Pátek, 19. prosince, 5 hodin odpoledne,

doma

Nevím, proč mě všichni nemůžou jednoduše nechat na pokoji.

No fakt. Sice už mám po zkouškách, ale i tak mám dost co dělat. Chci říct, musím si přece zabalit, ne? To nechápou, že když jedete pryč, abyste se představili národu, kterému budete jednou vládnout, musíte si pořádně zabalit?

Ale to ne. Musejí pořád volat a mailovat a chodit k nám domů.

Jenže já se odmítám s kýmkoliv bavit. Dala jsem to najevo dost jasně. Nechci mluvit s Lilly, ani s Tinou, ani s tátou, ani s panem Gianinim a s mámou, a NEJMÍŇ ZE VŠEHO chci mluvit s Michaellem, který už volal čtyřikrát.

Mám zkrátka moc práce na to, abych se mohla s někým vybavovat.

A vzala jsem si na uši sluchátka, takže ani neslyším, když mi buší na dveře. Což je docela fajn.

Pátek, 19. prosince, 5.30, požární schodiště

Člověk by měl mít právo na soukromí. Když se chci zamknout u sebe v pokoji a nechci vyjít ani s nikým mluvit, měla bych na to mít právo. Nikomu by se nemělo dovolit, aby mi odšrouboval panty na dveřích a *vysadil* je. To je naprosto nefér.

Ale vyzrála jsem na ně. Jsem venku na požárním schodišti. Je mimochodem pod nulou a sněží, ale hádejte co? Zatím za mnou nikdo z okna nevylezl.

Naštěstí jsem si koupila jednu z těch tužek, co v sobě mají baterku, takže vidím na psaní. Slunce už zapadlo a jsem zmrzlá na rampouch. Ale jinak je tu docela hezky. Je tu úplné ticho, až na syčení vložek dopadajících na kovovou konstrukci schodů, a občas se z ulice ozve siréna nebo alarm nějakého auta. Svým způsobem si tu konečně můžu chvilku odpočinout.

A víte, na co jsem právě přišla? Potřebuji si odpočinout. Pořádně.

Bez legrace. Potřebovala bych si jet lehnout někam na pláž nebo tak něco.

V Genovii mají hezkou pláž. Vážně. Bílý písek, palmy, na co si vzpomenete.

Skoda, že nebudu mít čas se na ni podívat, protože budu muset křtít křížníky a podobné nesmysly.

Ale kdybych v Genovii *bydlela*... však víte, kdybych se tam přestěhovala napořád...

Stýskalo by se mi samozřejmě po mámě. O tom už jsem uvažovala. Nejméně dvacetkrát už se vyklonila z okna a prosila mě, ať jdu dovnitř nebo ať si aspoň vezmu kabát. Máma je hodná. Bude se mi po ní stýskat.

Může za mnou přece přijet do Genovie na návštěvu. Aspoň dokud nebude v osmém měsíci. Pak už by ten let mohl být trochu nebezpečný. Ale může zase přijet, až se můj bratříček nebo sestřička narodí. To by bylo bezva.

A pan G. je taky fajn. Právě se objevil v okně, aby se mě zeptal, jestli nechci trochu čili, které právě uvařil. Kvůli mně tam prý nedal žádné maso.

To od něj bylo hezké. Taky za mnou může přijet do Genovie na návštěvu.

Bude fajn tam bydlet. Budu moct trávit celé dny s tátou. Táta je taky docela v pohodě, když ho trochu poznáte. I on chce, abych se vrátila dovnitř do pokoje. Máma mu musela zavolat. Říká, že je na mě opravdu pyšný kvůli té tiskovce a dvojce z matiky a vůbec. Chce mě vzít někam na večeři a oslavit to. Navrhl, že bychom mohli zajít do vegetariánské restaurace. Není to od něj milé?

Škoda, že přikázal Larsovi, aby vysadil dveře od mého pokoje. Bývala bych s ním šla.

Ronnie, naše sousedka odvedle, právě vykoukla z okna a všimla si mě. Teď se ptá, proč sedím uprostřed prosince na požárním schodišti.

Řekla jsem jí, že chci mít trochu soukromí a tohle je podle všeho jediný způsob, jak toho dosáhnout.

Ronnie pokývala hlavou: „Vím moc dobře, jaké to je, zlatíčko.“

Prohlásila ale, že tam bez kabátu zmrznu, a nabídla mi svůj norkový kožich. Zdvořile jsem odmítla, protože na sebe nevezmu věc ušitou z kožíšků mrtvých zvířat.

Takže mi půjčila svou elektrickou přikrývku a zapojila ji do zásuvky u sebe pod oknem. Musím uznat, že je mi teď líp.

Ronnie se chystá jít ven. Je příjemné ji pozorovat, jak se líčí. Povídá si přitom se mnou skrze otevřené okno. Chtěla vědět, jestli na tom schodišti sedím kvůli problémům ve škole. Řekla jsem, že ano. Zeptala se, jaké problémy to jsou, tak jsem jí to pověděla. Pověděla jsem jí, že se proti mně všichni spikli a že jsem zamilovaná do bratra své nejlepší kamarádky, ale jemu jsem nejspíš jenom pro legraci. A taky že si nejspíš všichni myslí, že chodím s klukem mé nejlepší kamarádky, který vrže na housle a dýchá pusou.

Ronnie jenom potřásla hlavou a poznamenala, že je dobré vědět, že se od jejích časů na střední škole nic nezměnilo. Říká, že ví, jaké to je, když jsou ostatní proti vám, protože Ronnie bývala muž

Řekla jsem Ronnie, že na tom vlastně nesejde, protože se budu stěhovat do Genovie. Ronnie říká, že je to škoda. Bude se jí po mně stýskat, protože jsem vážně pomohla zlepšit situaci ve spalovně

našeho domu, když jsem trvala na zavedení kontejnerů na recyklovatelný odpad.

Potom Ronnie prohlásila, že musí jít, protože má schůzku se svým přítelem. Můžu si prý zatím nechat tu deku, když ji pak vrátím.

Panebože. Dokonce i naše sousedka, která bývala muž, s někým chodí. CO JE TO SE MNOU????

No nazdar. Slyším ze svého pokoje kroky. Kdo je to asi tentokrát?

Pátek, 19. prosince, 7.30

To mě teda podržte. Tohle jsem fakt nečekala.

Hádejte, kdo za mnou vylezl oknem na požární schodiště a půl hodiny tam se mnou seděl?

Grandmère.

Nedělám si legraci.

Choulila jsem se tam a bylo mi pod psa, když se najednou z mého okna vynořil ohromný chlupatý rukáv a za ním noha v botě na vysokém podpatku následovaná velikou blondatou hřívou, a najednou vedle mě seděla Grandmère a mhouřila na mě oči z hloubi svého činčilového kožichu.

„Amélie,“ oslovila mě naprosto věčným tónem. „Co tady venku děláš? Sněží. Pojď zpátky domů.“

Byla jsem v šoku. Byla jsem v šoku z toho, že Grandmère na to požární schodiště vůbec vstoupila (možná není pro princeznu nejvhodnější se o tom zmiňovat, ale je tam opravdu dost holubiho trusu), ale hlavně z toho, že se po tom, co mi provedla, odvažuje na mě promluvit.

Ale ona přešla rovnou k té záležitosti.

„Chápu, že se na mě zlobíš,“ řekla. „A máš na to právo. Ale chci, abys věděla, že jsem to udělala pro tvoje dobro.“

„No jasně!“ I když jsem přísahala, že už s ní v životě nepromluví, nedokázala jsem si pomoci. „Grandmère, jak můžeš něco takového vůbec říct? Úplně jsi mě ztrapnila!“

„To jsem neměla v úmyslu,“ odpověděla Grandmère. „Chtěla jsem ti ukázat, že jsi zrovna tak hezká jako všechny ty dívky v časopisech, co ses jim vždycky chtěla podobat. Je důležité, aby sis uvědomila, že nejsi tak ošklivá, jak si podle všeho myslíš.“

„Grandmère,“ bránila jsem se. „To je od tebe sice hezké, ale myslím, že jsi to neměla dělat tímhle způsobem.“

„Jak jinak jsem to měla udělat?“ zeptala se Grandmère. „Odmítáš se nechat fotit do časopisů, které tě chtěly. Odmítla jsi *Vogue* i *Harper's Bazaar*. Nechápeš, že to, co říkal Sebastiano o tvé stavbě kostí, je skutečně pravda? Opravdu jsi hezká, Amélie. Kdybys jenom měla o trochu víc sebevědomí a nebála se to občas ukázat i

ostatním. Co myslíš, jak dlouho by trvalo, než by ten mladík, co ho máš ráda, kvůli tobě opustil to děvče s masačkami?“

„Jsou to octomilky,“ opravila jsem ji. „A Grandmère, už jsem ti řekla, že Michael ji má rád, protože je chytrá. Mají hodně společného, třeba oba mají rádi počítače. Nemá to vůbec co dělat s tím, jak vypadá.“

„Ale Mio,“ povzdechla si Grandmère. „Nebud’ naivní.“

Chudák Grandmère. Člověk jí to opravdu nemůže mít za zlé, protože žije v úplně jiném světě. V jejím světě jsou ženy obdivovány proto, že jsou krásné nebo – když krásné nejsou – že se dokonale oblékají. Nikdo se neptá, co dělají, nebo čím se živí, protože většina z nich nedělá nic. Možná se angažují v nějaké charitě, ale to je tak všechno.

Grandmère samozřejmě nechápe, že v dnešním světě krása vůbec nic neznamena. Možná ještě tak v Hollywoodu nebo v Miláně na přehlídkovém molu. Ale dnes lidi vědí, že dokonalý vzhled je způsoben DNA a že to není něco, co byste mohli ovlivnit. Být krásná není žádná zásluha. Je to prostě genetika.

Ne, dneska záleží na tom, jaký *mozek* se za těma krásnýma modrýma, hnědýma nebo zelenýma očima skrývá. Když byla Grandmère mladá, lidé by dívku, jako je Judith Gershnerová, litovali. Ledaže by dokázala klonovat mušky a ještě *k tomu* vypadala skvěle v šatech od Diora.

Dokonce ani v naší poměrně osvětlené době se dívkám, jako je Judith, nedostává zdaleka tolik pozornosti jako Laně a jí podobným – což je nespravedlivé, protože umět klonovat octomilky je nejspíš o dost důležitější než mít dokonalý účes.

Nejhůř jsou na tom samozřejmě ubožáci, jako jsem já: neumím klonovat, a *navíc* mám vlasy, které nejdou učesat.

Ale mně to neva. Už jsem si na to zvykla.

Jenom ještě musím přesvědčit Grandmère, že jsem dočista beznadějný případ.

„Podívej,“ obrátila jsem se ke Grandmère. „Už jsem ti to řekla. Na Michaela vážně neudělá dojem, když mě uvidí v příloze nedělních *Timesů* v šatech bez ramínek. *Právě to se mi na něm líbí.* Kdyby se nechal něčím takovým ohromit, nechtěla bych ho.“

Grandmère se netvářila příliš přesvědčeně.

„Inu,“ povídá. „Nejspíš se budeme muset shodnout, že se v této otázce naše názory rozcházejí. Ale přišla jsem se omluvit, Amélie. Nepřišla jsem se hádat. Jenom jsem ti chtěla ukázat, co v tobě je – když se budeš trochu snažit.“ Rozpřáhla ruce. „A sama se podívej, že jsem byla úspěšná. Sama jsi připravila a uskutečnila tiskovou konferenci, sama bez cizí pomoci!“

Tomu jsem se musela trochu usmát. „Ano,“ přiznala jsem. „To je fakt.“

„A také,“ pokračovala Grandmère, „jak jsem slyšela, vylepšila sis známku z matematiky.“

Usmála jsem se o něco víc. „Máš pravdu.“

„Takže teď,“ uzavřela Grandmère, „ti zbývá udělat jenom jedno.“

Přikývla jsem. „Já vím. Dost jsem o tom přemýšlela a napadlo mě, že by bylo nejlepší, kdybych zůstala v Genovii o něco déle. Jako že bych se tam třeba mohla odstěhovat. Co ty na to?“

Ve světle vycházejícím z okna mého pokoje jsem si všimla, že se Grandmère zatvářila udiveně.

„Odstěhovat se... do Genovie?“ Výjimečně jsem ji zastihla nepřipravenou. „O čem to mluvíš?“

„No, víš,“ odpověděla jsem. „Jsou tam taky školy. Mohla bych tam dokončit ročník. A pak bych třeba mohla přejít na jednu z těch švýcarských internátních škol, co o nich pořád mluvíš.“

Grandmère na mě zůstala zírat. „Nelíbilo by se ti tam.“

„Ne, vážně,“ odporovala jsem. „Mohlo by to být fajn. Říkala jsi přece, že tam nejsou žádní kluci? To by bylo bezva. Chci říct, mám zrovna teď kluků až po krk.“

Grandmère zavrtěla hlavou. „Ale co kamarádky... co tvoje máma?“

„No,“ prohlásila jsem, „můžou za mnou třeba přijet na návštěvu.“

Grandmère najednou nasadila kamenný výraz. Zadívala se na mě a přimhouřila oči lemované tlustou vrstvou řasenky.

„Amélie Mignonette Grimaldi Renaldo,“ obrátila se ke mně. „Ty před něčím utíkáš, nemám pravdu?“

Nevinně jsem zavrtěla hlavou. „Vůbec ne, Grandmère,“ řekla jsem. „Vážně. Chtěla bych žít v Genovii. Bylo by to prima.“

„PRIMA?“ Grandmère vstala. Podpatky jí zapadly do mezer v železnou konstrukci schodiště, ale ona si toho ani nevšimla. Rozkazovačně ukázala prstem na okno vedoucí do mého pokoje.

„Hned se vrať dovnitř,“ přikázala mi hlasem, který jsem u ní nikdy předtím neslyšela.

Musím přiznat, že jsem byla tak šokovaná, že jsem okamžitě poslechla. Vytáhla jsem ze zástrčky deku od Ronnie a protáhla se oknem zpátky do svého pokoje. Pak jsem počkala, dokud se dovnitř nevsoukala i Grandmère.

„Ty,“ řekla, když si uhladila sukni, „jsi princezna z knížecího rodu Renaldů. Princezna,“ pokračovala, zatímco se ni začala přehrabovat ve skříni, „se neschovává před zodpovědností. Ani neutíká při první známce nezdaru.“

„Jenže Grandmère,“ odvážila jsem se ozvat. „To, co se stalo dneska, je sotva první známka nezdaru. To, co se stalo dneska, byla ta poslední kapka. Už to nesnesu, Grandmère. Vzdávám to.“

Grandmère vytáhla ze skříně šaty, co mi Sebastiano navrhl na ples. Však víte, ty, co mě v nich Michael měl přestat považovat jenom za nejlepší kamarádku své sestry.

„Nesmysl,“ odtušila Grandmère.

To bylo všechno.

Prostě nesmysl. Pak už tam jen stála, podupávala nohou a dívala se na mě.

„Grandmère,“ zaúpěla jsem. Možná za to mohla ta doba, co jsem strávila venku. Nebo to možná bylo proto, že jsem si byla jistá, že vedle je máma a pan G. a táta a poslouchají. Jak by mohli neposlouchat? Mezi mým pokojem a obývánkem nebyly ani dveře.

„Ty to nechápeš,“ bránila jsem se. „Nemůžu se tam vrátit.“

„To je jenom další důvod,“ usadila mě Grandmère, „abys tam šla.“

„Ne,“ prohlásila jsem. „Zaprvé, nemám na ten ples ani s kým jít. A jenom úplný zoufalec by šel na ples sám.“

„Jenže ty nejsi zoufalec, Amélie,“ odpověděla Grandmère. „Jsi princezna. A princezna neuteče, jakmile se věci trochu zkomplikují.“

Hrdě zvedne hlavu a postaví se čelem jakékoli pohromě. Statečně a bez reptání.“

Odkáslala jsem si. „Jenže, Grandmère, tady není řeč o nájezdu Vizigótů, chápeš? Jde tady o celou Střední školu Alberta Einsteina, která si myslí, že jsem zamilovaná do Borise Pelkowského.“

„A to je přesně důvod,“ nedala se odradit Grandmère, „abys jim dala najevo, že ti vůbec nezáleží na tom, co si myslí.“

„Proč jim to nemůžu dát najevo tím, že tam nepůjdu?“

„Protože,“ odpověděla Grandmère, „by to bylo zbabělé. A ty, Mio, jsi tento týden jasně ukázala, že zbabělec nejsi. Teď se obleč.“

Nevím, proč jsem ji poslechla. Možná proto, že jsem kdesi hluboko uvnitř cítila, že má Grandmère výjimečně pravdu.

Nebo proto, že jsem byla v duchu tak trochu zvědavá, jak to dopadne.

Ale myslím, že ve skutečnosti jsem poslechla proto, že mi poprvé v životě Grandmère neřekla Amélie.

Ne. Řekla mi Mio.

A protože jsem beznadějně sentimentální, sedím teď v autě a jedu zpátky do pitomé, hnusné školy Alberta Einsteina, přestože jsem byla ještě před hodinou přesvědčená, že tam už v životě nevstoupím.

Ale ne. To ne. Vracím se tam, v pitomých sametových šatech od Sebastiana. Vracím se tam, aniž by mě někdo pozval na ples. Vracím se, aby si ze mě mohli všichni utahovat, že jsem divná a jdu na ples, i když nemám s kým.

Nicméně jsem princezna, a to podle všeho znamená, že se musím bez mrknutí oka postavit posměchu, krutosti a bezpráví, kterého mě moji spolužáci bezesporu neušetří.

A ať se stane cokoliv, můžu se vždycky utěšovat jedním:

Zítra budu od toho všeho tisíce kilometrů daleko.

No nazdar. Už jsme tady,

Nejspíš budu blinkat.

Sobota, 20. prosince,

genovské knížecí letadlo

Když mi bylo šest, přála jsem si ze všeho nejvíc k narozeninám kočku.

Bylo mi fuk, jaká kočka to bude. Chtěla jsem svoji vlastní kočku. Byly jsme s mámou na návštěvě u jejích rodičů v Indianě, a ti měli spoustu koček. Jedna z nich měla zrovna koťata, malé zrzavobílé kuličky, které hlasitě předly, když jsem si je podržela pod bradou, a s oblibou spaly stočené v náprsní kapse mých lacláčů. Nepřála jsem si nic na světě víc, než abych si mohla jedno z nich nechat.

Měla bych se zmínit, že v té době jsem si skoro pořád cucala palec. Máma vyzkoušela všechno možné, aby mě toho zlovyku zbavila, dokonce mi koupila jako úplatek i Barbie, přestože Barbie pro ni reprezentuje všechno, proti čemu celý život bojuje. Nic nezabíralo.

Takže když jsem za ní přišla s tím, že bych chtěla kotě, máma navrhla výměnu. Řekla mi, že dostanu k narozeninám kotě, když si přestanu cucat palec.

A to jsem taky okamžitě přestala. *Tak moc* jsem to kotě chtěla.

Jak se ale blížily moje narozeniny, začala jsem pochybovat, že máma dostojí své polovině úmluvy. Mimo jiné proto, že už v šesti letech jsem věděla, že moje máma není zrovna nejspolehlivější. Proč by nám jinak pořád vypínali elektriku? A každý druhý den jsem přišla do školy v sukni a v kalhotách NAJEDNOU, protože máma nechala oblékání *na mně*. Takže jsem si nebyla jistá, jestli na to kotě nezapomněla. A v případě, že na něj nezapomněla, jestli ví, kde ho sehnat.

Takže si dokážete představit, že v den mých šestých narozenin jsem se neprobudila s moc velkým očekáváním.

Ale když máma vstoupila ke mně do pokoje s malým chumáčkem žlutých a bílých chlupů v náruči a položila mi Louie (Tlust'och Louie se z něj stal asi až o deset kilo později) na prsa a já se mu zadívala do velkých modrých očí (to bylo předtím, než mu

zezelenaly), byla jsem tak šťastná jako nikdy dřív a nedoufala jsem, že takový pocit štěstí ještě někdy zažiju.

Totíž až do včerejšího večera.

Myslím to naprosto vážně.

Včerejší večer se ukázal jako ten NAPROSTO nejšťastnější večer v mém životě. Po tom fiasku se Sebastianem a těmi fotkami jsem si nemyslela, že bych ještě někdy mohla být Grandmère vděčná.

Ale udělala HROZNĚ DOBŘE, že mě donutila na ten ples jít. Jsem ŠŤASTNA, že jsem se do školy Alberta Einsteina vrátila, protože je to ta nejlepší, nejsenzačnější škola v celé zemi, možná i na celém světě!!!!!!

Stalo se totiž tohle:

Zaparkovali jsme s Larsem před školou. V oknech zářily bílé žárovničky, které měly nejspíš připomínat rampouchy nebo tak něco.

Byla jsem si jistá, že se trémou pozvracím, a taky jsem to Larsovi řekla. Odpověděl, že to není dost dobře možné, protože pokud ví, naposledy jsem jedla před obědem a ten koláč už jsem s největší pravděpodobností strávila. To mě opravdu uklidnilo. Pak mě Lars eskortoval po schodech do školy.

U šatny před hlavním vchodem byly davy lidí. Lars se postaral o naše kabáty, zatímco já jsem tam stála a čekala, kdo se mě první zeptá, proč jsem přišla sama. Ale vrhli se na mě jenom Lilly a Boris a Tina a Dave a jeden přes druhého mě ujišťovali, jak jsou rádi, že jsem přišla (Tina mi později řekla, že už všem vysvětlila, že jsme se s Kennym rozešli, i když jim neřekla proč, DIKY BOHU).

Takže jsem šla v doprovodu svých přátel do tělocvičny, která byla celá vyzdobená papírovými vločkami a umělým sněhem, který vypadal o hodně čistší a bělejší než sníh, který se pomalu vršil na ulicích před školou.

Bylo tam hrozně moc lidí. Viděla jsem Lanu s Joshem (ble), Justina Baxendalea s obvyklým davem obdivovatelek, Shameeku a Ling Su a pár dalších lidí, co jsem znala. Dokonce tam byl i Kenny, ale když mě uviděl, zrudl, otočil se a dal se do řeči s jednou holkou, co s námi chodí na biologii. No co.

Byli tam všichni kromě jediného člověka. Toho, kterého jsem se bála potkat nejvíc. Nebo kterého jsem si nejvíc přála potkat. Sama jsem nevěděla.

Pak jsem si všimla Judith Gershnerové. Už na sobě neměla kombinézu, ale červené šaty od Laury Ashley, které jí vážně slušely.

Ale netančila s Michaellem. Tančila s nějakým klukem, kterého jsem nikdy předtím neviděla.

Tak jsem se vydala hledat Lilly a nakonec jsem ji uviděla u jednoho z telefonů. Přišla jsem k ní a zeptala se: „Kde máš bráchu?“

Lilly zavěsila. „Jak to mám vědět?“ podívala se na mě. „Já ho nehlídám.“

Její reakce mě tak nějak uklidnila, protože aspoň dokazovala, že ať se změnilo cokoli, Lilly je pořád stejná. Odpověděla jsem: „No, je tu Judith Gershnerová, tak jsem si jenom myslela –“

„Pro Kristovy rány,“ zavrčela Lilly. „Kolikrát ti to mám opakovat? *Michael a Judith spolu nechodí.*“

Pokřčila jsem rameny: „No jasně. Proč spolu teda posledních čtrnáct dní tráví každou volnou chvíli?“

„Protože spolu dělali na tom pitomém počítačovém programu na Zimní slavnost,“ odpověděla. „Kromě toho, Judith Gershnerová už někoho má.“ Lilly mě popadla za ramena a otočila mě tak, abych viděla na taneční parket. „Je to nějaký kluk z Trinity.“

Zadívala jsem se na Judith Gershnerovou, která tančila ploužák s klukem, co vypadal dost jako Kenny, i když byl starší a ne tak neohrabaný.

„Aha,“ odtušila jsem.

„Přesně tak. *Aha,*“ souhlasila Lilly. „Nevím, co tě to dneska chytlo, ale nesnáším, když se chováš jako takový pošuk. Tady se posad’ –“ Přitáhla mi židli. „A ať tě ani nenapadne vstávat. Chci vědět, kde tě najít, až tě budu potřebovat.“

Ani jsem se Lilly nezeptala, na co by mě měla potřebovat. Prostě jsem si sedla. Připadalo mi, že bych se stejně o moc déle na nohou neudržela. Byla jsem *totálně* unavená.

Ne, nebyla jsem zklamaná. Chci říct, vůbec jsem nechtěla Michaela vidět. Nebo aspoň z větší části ne.

Ta menší část mé osoby Michaela opravdu vidět chtěla, abych se ho mohla zeptat, co tou básničkou myslel.

Ale tak nějak jsem se bála, co by mohl odpovědět.

Protože by to nemusela být odpověď, ve kterou doufala.

Za chvíli se objevil Lars s Wahimem a posadili se vedle mě. Připadala jsem si naprosto hloupě. Totiž, seděla tam se dvěma bodyguardy, kteří zaujatě diskutovali o výhodách a nevýhodách plastových projektilů. Nikdo mě nepřišel požádat o tanec. A byla jsem si jistá, že ani nepřijde. Jsem přece pitomá, přerostlá obluda. Pitomá přerostlá obluda, která musí i na ples přijít sama,

A která, abych nezapomněla, je podle všeobecného mínění zamilovaná do Borise Pelkowského.

Proč prostě nejdu domů? Udělala jsem, co ode mě Grandmère požadovala. Všem jsem dokázala, že nejsem zbabělec. Proč bych neměla jít domů? Totiž, kdybych chtěla?

Zvedla jsem se. Otočila jsem se k Larsovi: „Pojďme. Už jsme tu byli dost dlouho. Musím ještě balit. Jdeme domů.“

Lars přikývl a začal vstávat od stolu. Pak se zarazil. Všimla jsem si, že se dívá někam za mě. Otočila jsem se

A tam stál Michael.

Bylo vidět, že právě dorazil. Sotva popadal dech. Neměl ani zavázaného motýlka. A ve vlasech měl sněh.

„Nevěděl jsem, že přijdeš,“ promluvil.

Cítila jsem, že jsem v obličejí tak červená jako šaty Judith Gershnerové. Ale nemohla jsem s tím nic dělat. Řekla jsem: „No, málem jsem nepřišla.“

„Několikrát jsem ti volal,“ odpověděl. „Ale nechtěla jsi se mnou mluvit.“

„Já vím.“ Přála jsem si, aby se podlaha tělocvičny rozestoupila jako v *Život je krásný* a já propadla o patro níž do bazénu a utopila se a unikla tomuhle rozhovoru.

„Mio,“ řekl Michael. „Dneska u toho počítače, nechtěl jsem tě rozplakat.“

Nebo by se ta podlaha mohla rozestoupit a já bych prostě bez konce padala a padala. To by taky nebylo k zahoeení. Upírala jsem oči na podlahu a přála si, aby se propadla a pohltila mě.

„Nerozplakalo mě to,“ zalhala jsem. „Chci říct, nebrečela jsem kvůli tomu. Bylo to kvůli něčemu, co řekl Kenny.“

„Jo,“ přikývl Michael. „Slyšel jsem, že jste se rozešli.“

Jasně. Tuhle dobou už o tom nejspíš slyšela celá škola. Teď, uvědomovala jsem si, už se červenám víc než šaty Judith Gershnerové.

„Totiž,“ pokračoval Michael, „věděl jsem, že jsi to ty. Že ta přáníčka jsou od tebe.“

Kdyby mi sáhl dovnitř hrudníku, vytrhl mi srdce, hodil ho na podlahu a kopal s ním po místnosti, nemohlo by to bolet víc než tohle. Cítila jsem, jak se mi zase derou do očí slzy.

„Tys to věděl?“ Víte, jedna věc je, když vám někdo zlomí srdce. Ale když se to stane na školním plese, přede všemi... to je k nepřežití.

„Samozřejmě, že jsem to věděl,“ odpověděl netrpělivě. „Lilly mi to řekla.“

Poprvé za ten večer jsem zvedla hlavu a podívala se mu do obličeje.

„Řekla ti to *Lilly*?“ vykřikla jsem. „Odkud to věděla *ona*?“

Mávl rukou. „Nevím. Nejspíš jí to řekla tvoje kamarádka Tina. Ale na tom přece nezáleží.“

Rozhlédla jsem se po tělocvičně a uviděla na druhém konci Lilly a Tinu, jak na mě koukají. Když si všimly, že se na ně dívám, rychle se otočily a předstíraly, že jsou ponořené do rozhovoru se svými kluky.

„Zabiju je,“ zamumlala jsem.

Michael natáhl ruce a chytil mě za ramena. „Mio,“ zatřásl se mnou. „Na tom vůbec *nesejde*. Záleží jenom na tom, že jsem to myslel vážně. A myslel jsem si, že ty taky.“

Říkala jsem si, že jsem se určitě přeslechla. Odpověděla jsem: „Samozřejmě, že jsem to myslela vážně.“

Zavrtěl hlavou. „Tak proč jsi dneska na slavnosti začala tak vyvádět?“

Zakoktala jsem se: „Protože... totiž... myslela jsem... napadlo mě, že si ze mě děláš legraci.“

„Ani trochu,“ odpověděl.

A pak se to stalo.

Bez nějakých cavityků. Bez trochy zaváhání. Bez čekání na mé svolení. Prostě se sklonil a políbil mě. Na rty.

A právě tehdy jsem zjistila, že Tina měla pravdu:

Není to *vůbec* hnusné, když toho kluka milujete

Vlastně je to ta nejhezčí věc na světě.

A víte, co je úplně nejlepší?

Totíž, kromě toho, že mě Michael miluje a že to tajil skoro tak dlouho jako já, možná i déle?

A že Lilly o tom celou dobu věděla, ale promluvila až před několika dny, protože jí přišlo jako zajímavý sociální experiment sledovat, jak nám potrvá dlouho, než na to sami přijdeme (jak se ukázalo, hodně dlouho)?

A že Michael půjde příští rok na Columbiu, což je jenom pár zastávek metrem, takže se s ním budu moct vídat, jak často budu chtít?

A ještě že zrovna, když jsme se líbali, šla okolo Lana a znechuceně prohlásila: „To si s tím nemůžete někam zalézt?“

A že jsme spolu celou noc tančili ploužák, dokud k nám nepřišla Lilly a neřekla: „No tak, pojd'te, venku tak sněží, že jestli nepůjdeme teď, zapadneme tu?“

A že mě před vchodem do našeho domu políbil na dobrou noc, zatímco všude kolem nás padal sníh (a Lars bručel, že nastydne)?

Ne. Ze všeho nejlepší bylo, že jsme úplně bez problémů přešli k francouzskému líbání. A Tina měla pravdu – bylo to naprosto přirozené.

Právě nás letuška v genovském knížecím letadle požádala, abychom sklopili stolky a připravili se na odlet, takže budu za chvíli muset přestat psát.

Grandmère říká, že mě vůbec nepoznává. Připadá jí, že jsem vyrostla. A víte, že má možná pravdu? Ona si myslí, že za to může další ze Sebastianových modelů, který mám na sobě a který Sebastiano navrhl speciálně pro mě, tak jako ty šaty, které měly Michaela přimět, aby na mě přestal myslet jako na nejlepší kamarádku jeho mladší sestry... akorát že se ukázalo, že na mě tak vůbec nemyslel. Ale já vím, že v tom to není.

A není to ani proto, že jsem zamilovaná. Ne jenom proto.

Povím vám, co v tom je. Sebevědomí.

To a skutečnost, že, jak se zdá, jsem opravdová princezna.
Určitě. A víte proč?

Budu žít šťastně až do smrti.

Meg Cabotová

Zamilovaná princezna

Z anglického originálu Princess in Love
vydaného nakladatelstvím HarperCollins

v New Yorku roku 2002

přeložila Eva Lapáčková

Obálku navrhl Ivan Brůha

Redigovala Jindra Sídlová

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub

v Praze roku 2003 jako svou 2130. publikaci

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 208

Sazba SF SOFT, Praha

Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

Vydání první

Mia je, jak už víme z předchozích dílů *Princezniny deníky* a *Místo pro princeznu!*, genovská princezna žijící v New Yorku. Zanedlouho má být oficiálně představena národu, jemuž bude jednou vládnout. Teď jí však rozhodně dělají větší starosti pololetní zkoušky na střední škole, zejména z matematiky. A to i přesto, že se Miina matka nedávno provdala právě za jejího matematikáře. Daleko největší trápení má ovšem Mia s tím, jak vysvětlit Kennymu, s nímž chodí, že do něj není zamilovaná. Ví určitě, že má ráda někoho jiného. I když ten si podle všeho bohužel vybral za přítelkyni úžasnou Judith, která umí klonovat octomilky... Aby toho všeho nebylo málo, je tu ještě módní příloha novin, kterou chce Grandmère své vnučce zajistit publicitu. Odsoudí za to Miu spolužáci? A pozve ji vůbec někdo na školní ples? Je toho tolik, s čím si nebohá princezna musí lámat hlavu...

Meg Cabotová napsala pod pseudonymem řadu historických románů pro ženy. Proslavila ji však teprve série knih o princezně z New Yorku Mie Thermopolisové. Pracovala rovněž jako ilustrátorka. Je vdaná a žije v New Yorku.